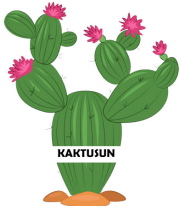

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI 5.DALGA SERİSİNİN YAZARI

RICK YANCEY

ALFRED KROPP ON ÜÇÜNCÜ KAFATASI

ALFRED DÜNYAYI İKİ KEZ KURTARMIŞTI AMA KENDİNİ DE KURTARMAK ZORUNDA KALACAĞINI HİÇ DÜŞÜNMEMİŞTİ.

Alfred Kropp, efsanevi kılıç Excalibur'u –sonradan bulsa da– kaybetmiştir. Ardından muhtemelen dünyanın gördüğü en kötü iblis olan Kral Paimon'u yenmiştir. Peki, şimdi Alfred'i ne beklemektedir? Çok şey. Onu korumaya yemin etmiş insanların güvenilirliklerini sorgulaması yetmezmiş gibi bir de her adımını takip eden tehlikeli, yeni bir düşman edinmiştir. “Sofia” kimdir veya nedir ve esrarengiz On Üçüncü Kafatası ile arasında nasıl bir bağlantı vardır? Her defasında ölümden kıl payı kurtulan kahramanımız bu maceradan sağ çıkamayabilir.

Rick Yancey'nin çokça övgü alan serisinin üçüncü kitabı, okurların kolay kolay unutamayacağı kadar sürükleyici.

“Vaat ettiği gerilimi yerine getiren bir aksiyon romanı.”

Kirkus Reviews

“Bitmeyen aksiyonu, nükteli mizahı ve sağ gösterip sol vurmasıyla bol cümbüşlü ve sürükleyici bir hikâye anlatan çok eğlenceli bir roman.”

VOYA

Kapak İllüstrasyonu ©jdraft design, 2015
Kapak Tasarımı: jdraft design

5026548063470

alfred kropp serisi takım set

ALFRED KROPP ON ÜÇÜNCÜ KAFATASI

Pegasus Yayınları: 2011
Gençlik: 401

Alfred Kropp: On Üçüncü Kafatası
Rick Yancey
Özgün Adı: Alfred Kropp: The Thirteenth Skull

Editör: Selma Altıntaş Bursalıoğlu
Düzeltili: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Aralık 2018
ISBN: 978-605-299-595-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Rick Yancey, 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchihan Kesim Telif ve Lisans Hakları
Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Plc.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

RICK YANCEY

ALFRED KROPP ON ÜÇÜNCÜ KAFATASI

İngilizceden çeviren:

Onur Kaya

PEGASUS YAYINLARI

*Sandy'ye,
Seni seviyorum*

Son Tahliye Arayüzü Geri Sayımı

(gün, saat, dakika, saniye):

13:20:48:29

İLETİM BAŞLIYOR

Entegre Güvenlik Arayüzü Sistemi (EGAS)

Kullanıcı uyarısı: Bu arayüz sadece A-17 ya da daha üst düzey yetkisi olan şirket personeli tarafından kullanılabilir.

Sisteme yetkilendirilmemiş giriş yapan personelin, BAPA-SİFÖ tüzüğü'nün 1256. paragrafıyla verilen bütün yetki ve ayrıcalıkları iptal edilecek, kendileri de cezalandırılacaktır.

EGAS'ın kullanımı ile ilgili güvenlik protokolleri için lütfen tüzüğü'n 4. maddesine bakınız.

Kullanıcı:
DIRSMITH

Şifre:
●●●●●●●●

Hoş geldin DIRSMITH!

Lütfen bir görev seçiniz:

İzin verilmiş Arayüzler:

G.E.P.S

Dosyalar

UYDU-MUHABERE

Mevcut Operasyonlar

Arşivlenmiş Operasyonlar

Şirket Altdizini

Medkon Protokolleri

Yer bulma hizmetleri

Özel Silahlar ve Taktik Departmanı

EGAS
Güvenliği Sađlanmıř Gizli
Konu Dosyaları Sistemi
(GGK D-SİS)

DOSYA NUMARASINI YA DA KOD İSMİNİ GİRİN:

05-5867564

[Arama özelliği için BURAYI tıklayın]

DOSYA NUMARASI 05-5867564

KONU: ALFRED KROPP

KOD ADI: küçük dev mızrak

BİLİNEN TAKMA İSİMLERİ: YOK

MENŞE ÜLKE: AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ.

ŞİMDİKİ İKAMETGÂHI: KNOXVILLE, TENNESSEE

Özgeçmiş: Söz konusu kişi, *Aslanyürek* kod adlı merhum Bernard Samson'un yetim oğludur (dosya numarası 05-5847631). Anlatılanlara göre kendisi Lancelot Du Loc'un soyundan geliyor. Ayrıca Çok Gizli Kralların Kılıcı Operasyonu'nda şirket bünyesi dışında üçüncü şahıs olarak yer almıştır (Ana Dosya 05-3128-01, Op KK).

Söz konusu kişi şu anda *Düşmüş Baba* kod adıyla bilinen eski Ajan Dokuz Samuel St. John'un (Dosya Numarası 80-4891207) gözetimi altındadır.

Süleyman'ın Büyük Mührü'nü (Ana Dosya 06-5464-01) şu anda elinde bulunduran Alfred Kropp, Şirket'in mührü geri vermesi yönündeki bütün taleplerini reddetmiştir. Küçük Mühür halen Şirket'in elinde olduğundan, Direktör'ün emri doğrultusunda Büyük Mühür'ün geri alınması için herhangi operasyon yapılmayacaktır (DİREM Numarası 06-90876)...

Söz konusu şahsın KESİNLİKLE GÜVENLİK İZNI YOKTUR.

SDÖ UYARISI: Bu dosyadaki diğer bilgiler SADECE DİREKTÖRE ÖZELDİR (SDÖ). Bu durumun tek istisnası Ajan Dokuz'dur (bkz. Tüzük'ün 2345 ve 9 numaralı maddeleri).

DİREKTÖR ERİŞİM KODUNU (DEK) VEYA 9. MADDE
YETKİ (DOKUZMADYET) ŞİFRESİNİ GİRİNİZ

YALNIZCA DİREKTÖRE ÖZEL!
(SDÖ)

ÖZEL İLGİ MADDESİ

Kralların Kılıcı operasyonu sırasında Alfred Kropp hemoglobinlerini kullanarak iyileştirme, tedavi etme ve hatta hayata döndürme yeteneği kazanmıştır.

Ayrıca Ana Dosya 06-5464-01'de belirtildiği üzere kendisinin kanı, zorla girme unsurlarının kontrol ve muhafaza edilmesi konusunda aktif madde olarak çok olumlu sonuçlar vermiştir.

Bu aktif maddenin sentetik ve biyoteknik olarak yeniden üretilmesi çalışmaları maalesef sonuçsuz kalmıştır.

KNOXVILLE, TENNESSEE

Santrifüjlü turbolu emme sistemi ve paralel yerleştirilmiş Rotrex kompresörleri olan Koenigsegg CCR marka spor arabayı Samson Kuleleri'nin otoparkında REZERVE yazılı yere park ettim. Yazının hemen altında sert bir dille, bu uyarıya kulak asmayanların arabalarının çekileceği belirtilmişti.

Özel asansörle giriş katına çıktım. Geniş lobide yürürken tam ortada bulunan şelalenin yanından geçtim. Metal detektörü ve X ışını cihazının yanındaki güvenlik görevlileri bana el sallarken güvenlik masasındaki adam saygılı bir şekilde başıyla selam verdi. O an aklıma hayatım tuhaflaşmadan önce aynı işi yapan Farrell dayım geldi.

Kurtulamadığım bir alışkanlıkla, gergin olduğum zamanlarda yaptığım gibi parmağımdaki yüzükle, Süleyman'ın Büyük Mührüyle oynayarak hızlı asansörle çatı katı süitine çıktım. Bazen onu bir zincirle boynuma asmayı ya da babamın masasının altında, Excalibur'u bin yıl önce bulduğum gizli bölme saklamayı düşünüyordum.

Samuel babamın ofisinden çıkarken yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Hah, geldin demek,” dedi. “Ben de meraklanmaya başlamıştım.”

Peşimden ofise girdikten sonra kapıyı kapadı.

Abigail Smith’le eski kilisedeki buluşmamdan bahsettim.

“Artık BAPASIFÖ’nün yeni direktörü o,” dedim. “Ama pek sevinmiş görünmüyordu.”

“Bu çok kötü, Alfred,” dedi Samuel. “Direktör olarak, mührü senden alması için Dr. Smith’e baskı yapacaklardır. Bildiğin gibi Şirket çok acımasız olabiliyor.”

“Bazen iyi insanlar da kötü şeyler yapmak zorunda kalabiliyor,” dedim.

Başıyla onayladı.

“Ben o lafa hâlâ pek inanmıyorum, Samuel.” Babamın masasının arkasındaki deri koltuğa gömüldüm.

Samuel da endişeli bir ifadeyle karşıma oturdu. “Belki de Şirket’ten ayrılmamalıydım.”

“Ama ayrılmaysaydın, yasal bir vasım olmazdı. Gerçi olurdu, hem de muhtemelen Horace Tuttle olurdu ama ben Horace Tuttle’ı gerçekten hiç sevmiyorum.”

“Seni korumak için elimden geleni yapacağım, Alfred,” dedi. Samuel birden ciddileşti, ki birçok insandan çok daha ciddi olabiliyordu. “Cehennem bile karşıma dikilse seni asla bırakmayacağım ve sana ihanet etmeyeceğim.”

“Öyle söyleme,” diye gülmeye başladım. “O yoldan bir kere geçtik.”

Başıyla onaydı, yüzünde karanlık bir ifade oluştu.

Yüzüm daha da çok kızardı. Böyle söylememeliydim. Doğru ifade edememiştim ama artık sözümü geri alamazdım.

“Her neyse, unut gitsin,” diye ekledim hızlıca. “Paimon’la yüzleşmeye neden benimle gelemeyeceğini düşündüğünü biliyorum. Şeytanın kapısındaki sen değildin.”

“İşin en kötü yanı da o, Alfred ve hayatımın sonuna kadar bununla yaşamak zorundayım; o *bendim* ve saatlerce kendimi aksine ikna etmekle vakit harcadım. Çoğu zaman günaha girdiğimizde günahın kendisini suçlarız.”

İrkildim. “Lütfen, günaha girmekten bahsetme.”

Ayağa kalkıp ona arkamı dönerek pencereye gittim. Camdan otuz kat aşağıdaki sokağa baktım.

Samson Kuleleri’nin önündeki yükleme alanında bir kargo kamyonu duruyor, kahverengi üniformalı bir adam kamyonetin arkasındaki kutuları indirip el arabasına yüklüyordu. Hava güneşli olmasına rağmen dışarısı o kadar soğuktu ki adam çalışırken ağzından çıkan buhar başının üzerinde bulut gibi toplanıyordu.

İblis Kral Paimon’la karşılaşmanın üzerinden neredeyse iki ay geçmişti ama bana sunduğu teklifin hatırası hâlâ oldukça parlak ve keskindi.

Gölgeler içindeki bir sokakta küçük bir ev. Yaşlı ve nazik bir adam ve tatlı karısı. Ve ben. Okula gidiyor, arkadaşlarımla takılıyordum. Bütün yaptığım buydu. Macera yoktu. Dünyayı yok olmaktan kurtarmak yoktu. Normal bir hayatım vardı.

O günden beri neredeyse her sabah, iblisin teklifini geri çevirdiğim için küçük bir pişmanlıkla uyanıyordum.

Kahverengi üniformalı adam el arabasını ön kapıya götürüp gözden kaybolurken siyah bir SUV gelip kargo kamyonetinin arkasına park etti. Telefonuyla konuşan siyah takım elbiseli bir adam araçtan indi. Güvenlik görevlilerinden biri dışarı çıkıp elini kaldırdı, aracı gösterip devam etmesini işaret etti. O sırada cep telefonlu adam hem konuşmaya hem de güvenlik görevlisini idare etmeye çalışıyordu.

Samuel arkamdan, “Gelecek karşımıza ne çıkarırsa çıkarsın, bana ikinci bir şans verdiğini hiçbir zaman unutmayacağım, Alfred,” dedi.

Daha ben cevap veremedi, bir araba hızla köşeden dönüp iki tekerinin üzerinde Gay Sokağı'na girdi ve hızını iyice artırıp arkadan siyah araca bindirdi. Çarpmanın sesi soğuk havada yükselip çatı katına ulaştı. Siyah takım elbiseli adam öne savrulunca, geriye doğru sendeleyerek güvenlik görevlisine çarptı.

Camında, arkamda beliren Samuel'in soluk yansımasını gördüm. "Ne oldu?" diye sordu.

Arabanın ön kaportası SUV'un tamponunun altına girmiş, ön camı kırılmış, hava yastıkları ise dışarı fırlamıştı. Sürücüyü göremiyordum.

"Şu araba geldiği gibi..."

Yükselen alev topuyla ikimiz de içgüdüsel olarak aynı anda pencereden uzaklaştık. Siyah takım elbiseli adam ile güvenlik görevlisi binanın girişine yönelerek gözden kayboldular.

Bir saniye sonra yanlarında diğer güvenlik görevlileri ve yanan arabaya yaklaşmaya çalışan diğer insanlarla birlikte ortaya çıktılar. Gerçi öyle bir patlamadan kimsenin sağ çıkabileceğini sanmıyordum.

Arkamızdan gelen sesi duyduk. "Hey, n'aber?"

Aynı anda arkamıza döndük. Samuel ceketinin cebindeki silahına davrandı.

Gelen kargocuydu. Elinde kahverengi kâğıda sarılı büyükçe bir tüp tutuyordu. Genelde posterleri böyle paketlerlerdi.

"Bay..." Kargocu elindeki klipsli kâğıt altlığına baktı. "Alfred Kropp'a bir paket getirdim."

"Ben alırım," dedi Samuel. Kargocuya bir adım yaklaştı.

"Tamam," dedi adam neşeli bir sesle. Kahverengi tüp ağır çekimde yere düşerken klipsli kâğıt altlığı da onunla birlikte düştü.

Kahverengi üniformalı adamın elinde kısa namlulu, pompalı bir tüfek vardı. Silahını Samuel'e doğrultup tetiği çekti.

Çılgılık attım ama çılgılığım silahın gümbürtüsünde kaybolup gitti.

Samuel iki eliyle göğsünü tutarak yere yığıldı.

Dışarıdan siren sesleri geliyordu ama o sesleri bile algılamıyordum. Saldırgana doğru hamle yaptım.

Silahın namlusu bana dönerken ayağım yerde kıvranan Samuel'in takılınca öne doğru tökezledim. Adam tetiğe basarken sol elim içgüdüsel olarak öne uzanınca silahın namlusunu tuttuğum gibi yukarı çevirdim ve tavanda bir delik açıldı. Sağ yumruğumu körlemesine savurdum ve adamın âdemelmasına indirmeyi başardım. O da yanağıma indirdiği dirseğiyle karşılık verdi.

Adam kapıya yönelince sağ tarafa yuvarlandım. Yakasından tuttuğum gibi geri geri çektim. Çelik burunlu botuyla kasığıma bir tekme savurdu. Aldığım darbenin acısıyla bacaklarım titreyerek olduğum yere büzülürken çaresiz gözlerle, kapıdan çıkıp sekreteryanın bulunduğu tarafa koşan adamın arkasından bakakaldım.

Sürünerek Samuel'e yaklaştım.

"Alfred," dedi nefes nefese. "Kaçmasına izin verme..."

"Hayır," dedim. "Ambulans çağıracağım..."

Başını iki yana salladı. "Hayır! Onu... kimin gönderdiğini... bulmalısın..."

9 milimetrelik yarı otomatik tabancasını çıkarıp yerden yuvarlayarak bana yolladı. Tabancayı yerden aldım.

Göz göze geldik.

"Git!"

Gittim.

Koridora çıktığımda merdivenlere açılan kapının kapandığını duydum. Tekmeleyerek açtım. Tırabzanlara tutunup iki adım atmıştım ki biri sırtıma bir şeyle vurdu –sanırım botunun topuğuydu– ve beni bir alt kata inen merdivene savurdu. Klasik,

kapının arkasına saklanma numarasını çekmişti. Bunu tahmin etmem gerekirdi.

Tabancam elimden fırlayıp sekerek merdivenden inmeye başladı ve en sonunda bir alt katın küçük sahanlığında durdu.

Kargocu üstüme atıldı.

Gözüme metalik bir parıltı ilişti. Elindeki bıçak en az otuz santimdi, incecik ve keskindi. Bağırsaklarımı deşmek için savururken kolumu boydan boya yardı. Sol elimin tersiyle bileğini itip sağ elimle de kafasına sıkı bir yumruk attım. Birkaç adım geriledi.

Öncelikle bıçağı etkisiz hale getirmeliydim: Uzun vadeli hedeflerimden biri de bir kez daha ölümcül bir şekilde bıçaklanmamaktı. Böylece bileğini kavrayıp bütün gücümle kolunu tırabzana vurdum. Bıçak elinden fırlayıp merdiven boşluğuna düştü.

Bir sonraki adımım ise *adamı* etkisiz hale getirmekti. Ne yazık ki o da aynı şeyi düşünmüş olmalı ki benden bir saniye önce harekete geçti. Omzuyla göğsüme bastırıp beni geri geri itti. Ayağım kayınca bir basamak aşağı düştüm ama bu çok iyi çünkü tam burnuma kafa atacağı sırada yüzüm artık onunkiyle aynı hizada değildi.

Kafa atınca kolumu boynuna doladım ve yana çekilip onu merdivenlerdeki ilk sahanlığa savurdum. Kendime gelmem için birkaç saniye kazandırmasına bakılırsa oldukça iyi bir manevraydı. Ama bir o kadar da kötüydü çünkü onu tam da Samuel'in tabancasının düştüğü yere fırlatmıştım.

Kaçacak mıydım yoksa savaşmaya devam mı edecektim? Şayet karşınızdaki adamın silahı varsa ama sizin yoksa, onda dokuz kaçmanızı tavsiye ederdim.

Bu kez onda birlik ihtimale denk gelmiş olmalıydım çünkü kaçmadım.

Adamın üstüne atladım. Düşüşümü yumuşatmıştı ama çok geç kalmıştım. 9 milimetreliliği ele geçirmişti bile. Tepesine indiğimde göğsü beton zemine çarptı ve ciğerlerindeki bütün hava *püfff* diye boşaldı. Sırtına yatıp kollarını sıkıca kavradım. Karşılık olarak geriye doğru kafa attı ve bu seferki tam da burnuma isabet etti. Acı bir ses duydum ve burnumdan kan fışkırmaya başladı.

İstediği gibi olmuştu: Ellerimin gevşediğini hissedince altımdan kurtuldu ve tabancayı bana doğrultarak merdivenden sırtüstü sürüne sürüne bir sonraki sahanlığa inmeye başladı.

Namlunun parladığını gördüğüm anda merminin darbesiyle sol omzum geriye attı.

Omzum, burnum, yanağım ve kolum kanarken sendeleye sendeleye yukarı çıkmaya çalıştım; delik deşik olmuştum, her yerimden kan fışkırıyordu. Basamaklar kanımla ıslanmıştı. Ayağım kayınca yine ilk sahanlığa düştüm.

Başımı kaldırdığımda adam tepemde dikiliyordu ve tabancanın namlusu ile yüzüm arasında sadece birkaç santim vardı. Onun da ciddi bir kanaması vardı ama yine de halinden memnun gibi görünüyordu.

Tetiği çekmeden önce tek bir kelime etti, “*Zavallıcık!*”

“Hayır,” dedim. “*Boş!*”

Doğru saydığımı umuyordum. Doğru saydığımı düşünüyordum ama yine de birileri kafama mermi boşaltmaya çalışırken sayı saymak gibi sıradan bir şey bile bir hayli zor olabiliyordu.

Çıt. Ve ardı ardına tetiği çekmeye başladı: *Çıt, çıt, çıt... çıt, çıt, çıt, çıt!*

Ayağa fırladığım gibi kafasının yan tarafına balyoz gibi bir yumruk indirdim. Sonra da diğer tarafına. Sonra da bütün gücümle bir tane de karnına indirdim. İki büküm olmuştu ve yumruklarım birbiri ardına inmeye devam ediyordu, artık neresine gelirse: Kafasına, omuzlarına, kollarına, göğsüne. Ta-

bancayı düşürdü. Sahanlığın kenarından merdiven boşluğuna kayan tabanca gözden kayboldu.

Üstüme atladı ve onuncu raundun sonunda bitap düşmüş boksörler gibi sarılırcasına kavgaya tutuştuk. Belim tırabzana değene kadar beni itmeye devam etti. Otuz katlık merdiven boşluğundan bir adım ötede olduğumu anlamak için dönüp arkama bakmama gerek yoktu.

Sağ elini kurtarıp kafamı geriye itmeye başladı. Parmakları ya benim ya onun ya da ikimizin de kanı yüzünden iyice kayganlaşmıştı. Bileğinden tutup kolunu hızla büküm ve soluma dönerken onu da savurmayı başardım. O hızla tırabzanın üzerinden fırlayınca beni de peşinden sürükledi.

Bir anda her şey dondu. Tırabzanın üzerinden sarkmış onu bileğinden tutarken suratlarımız arasında sadece otuz santimlik bir mesafe vardı. Gözlerinde korkudan eser yoktu. Herhangi bir duygu da söz konusu değildi, hayal kırıklığı bile hissetmiyordu.

Kan yüzünden elimden kaymaya başladı.

“Seni bırakmak istemiyorum,” dedim nefes nefese.

“Bırakmalısın,” dedi.

Ayaklarıyla boşluğu tekmeleyip elimden kurtuldu.

Düşüşünü seyrettim. Ama birkaç kat aşağıda kahverengi ceketini yırtıldı ve gökyüzü dalışı yapanların kullandığı şu küçük paraşütlerden biri ortaya çıkıverdi.

Bu kadarı benim için yeterliydi. Koridora geri dönüp hızlı asansörün düğmesine bastım. Bu herifi yakalamak istiyorsam, Samuel’i kontrol etmeye zamanım yoktu.

Asansörün kapıları kayarak açıldı. “Özür dilerim, Sam,” diye mırıldanıp içeri girdim.

Cep telefonumdan 911’i tuşladım.

“Dokuz yüz on bir, acil durumunuz nedir?”

“Samson Kuleleri’nde silahlı bir çatışma oldu. Çatı katı süitinde,” dedim. “Buraya hemen bir ambulans gönderin.”

“Yaralı var mı?”

“Elbette var, yoksa sizi neden arayayım?” diye bağırdım. Katları sayıyordum: 25, 24, 23... Sanki ağır çekimde hareket ediyorlardı.

Görevlinin başka birine bir şeyler söylediğini duydum. “Samson Kuleleri’nden bir çağrı daha! Evet, aynen öyle diyor!”

“Alo?” diye telefona bağırırken bir yandan katları saymaya devam ediyordum: 15, 14, 13... “Buraya hemen bir ambulans gönderin! Samson Kuleleri!”

“Bayım, oraya zaten bir ambulans gönderildi!”

“Onu muhtemelen patlamadaki herif için çağırmışlardır. Bunu başkası için istiyorum.”

“Bir patlama daha mı?”

“Hayır, silahlı çatışma.”

“Silahlı çatışma mı? Kaç yaralı var?”

“Bir! Sadece bir!” 5, 4, 3... “Çatı katı süiti. İç ofis bölümünde. Ana kapıdan girince en uzaktaki oda.”

Kapılar kayarak açıldı. Merdiven boşluğuna açılan kapıyı iki adım geçtikten sonra durdum. Beni kapının arkasına saklanma numarasıyla bir kere kandırmıştı. Yine aynı şeyi akıl edemeyeceğimi düşünmüş olabilirdi ama onun yerinde olsam polis kaynayan sokağa çıkmak için o kadar acele etmezdim.

Kapıyı tekmeleyip içeri girdim. Paraşüt, ipler, ceket ve boş bir 9 milimetrelik yerde duruyordu ama kargocudan eser yoktu. Tabancayı alıp cebime attım. Samuel tabancasını geri isteyebilirdi.

Lobi insan kaynıyordu. Sokaktaki acil durum araçlarının kırmızı ışıklarını ve için için yanmaya devam eden arabanın yanındaki devasa kırmızı itfaiye arabasını görebiliyordum.

İnsan kalabalığını yara yara ilerleyip döner kapıdan dışarı çıktım. Kahverengi kargo kamyoneti yavaşça kaldırımdan uzaklaşırken arkasından giden polis memuru durması için bağıırıyordu.

Ne yapacağımı bilemeden kalakaldım. Sürücü yolu ortaladıktan sonra gaza bastı.

Bütün blok polis şeridiyle kapatılmıştı ama kargocunun o sarı plastik polis şeridini umursayacağını sanmıyordum. Hızlanırken ön tamponu polis arabalarından birine takıldı ve aracı kaldırırma doğru savurdu.

Seçeneklerimi düşünmekle vakit kaybetmedim. Arabam yerin iki kat altındaki otoparktaydı. En yakın polis arabasına koşup yolcu kapısını açtım. Direksiyonun başındaki genç polis memuru klipsli kâğıt altlığına bir şeyler yazmakla meşguldü. Yanındaki koltuğa oturup, “Şu kamyoneti takip et!” diye bağırdım.

Cevap vermeden önce bir an tereddüt etti ve ardından, “Ol-maz, evlat!” dedi.

Ona yaklaşık 9 milimetrelik tabancamın namlusunu şakağına dayadım.

“Şu kamyoneti takip et!”

“Tamam!”

“Şunu ben alayım,” deyip belindeki tabancayı aldım.

“Kamyonetteki adam beni öldürmeye çalıştı, onun kim olduğunu ve buna neden kalkıştığını öğrenmem çok önemli...” diye bağırdım kaldırırmandan uzaklaşırken. “Sireni çalıştır!”

Çalıştırdı, biraz sonra Gay Sokağı’nda yüz otuzla gidiyorduk. Kamyonet bizden önce yola çıkmıştı ve onu hiçbir yerde göremiyordum.

“Kaçtı!” diye bağırdı sesini duyurmak için. Benden sadece birkaç yaş büyük görünüyordu ve ödü kopuyordu. Muhtemelen ilk kovalamacasıydı.

“Bir yerlerden sapmış olmalı,” diye bağırdım. “Biraz yavaşla. Sen sola bak, ben de sağa bakacağım.”

Dikiz aynasına baktı. Dönüp arkama baktım. Arabalar yol vermek için kaldırırma doğru çekilirken iki polis arabası da bizim peşimize düşmüştü.

“Sakin durma!” diye bağırdım genç polise. “Durursan seni vururum!”

Elbette böyle bir şeyin olması mümkün değildi ama o bunu bilmiyordu. Tek bildiği, çıldırmış olduğumdu. Acaba başını kaldırıp bana baktığında, kan revan içindeki yüzümü ve kıyafetlerimi gördüğünde ne düşünmüştür, diye geçirdim içimden.

“Orada, orada, orada!” diye bağırdım daracık bir ara sokağı işaret ederek. “Dön, dön!”

Direksiyonu sağa kırdı. Arka tekerler kilitlendi ve arabanın arka tamponu havaya kalktı. Arkamızdakiler frene asıldılar. Biz sokağa dönerken onlar da bize çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Kamyonet ilerden sağa dönünce bu kez polise ne yapacağını söylemek zorunda kalmadım. Kamyonetin peşinden gitti tamponlarımız birbirine değinceye kadar ona yaklaştı.

Penceremi açtım.

“Olabildiğince yaklaş!” diye bağırdım siren sesleri, telsiz konuşmaları ve yüzümü yalayan buz gibi rüzgârın uğultusunu bastırmaya çalışarak. “Tekerleklerine nişan alacağım!”

“O dediğin ancak filmlerde olur!” diye bağırdı o da.

Camdan sarktım, tavandaki ışık bağlantı aparatına sol elimle sıkıca tutundum ve ateş ettim. Kamyonet güçbela sığabildiği arnavutkaldırımlı bir sokağa girdi. Binaların tuğla duvarları yanağımın sadece birkaç santim yanından kırmızı-siyah bir bulanıklık halinde geçiyordu. Ateş etmeye odaklandığımdan, ilerideki inşaatın molozları için konan metal çöp konteynerlerini görmedim.

Ama Kargocu gördü.

Stop lambaları yandı. Tetiğe çılgınca asıldığımdan ışıklar benim için anlamını yitirmişti. Ayrıca lastikleri vurmanın yakınından bile geçemiyordum, belki de gerçekten yalnızca filmlerde işe yarıyordu. Bir saniye sonra polis memuru da frenlere asılınca kaymaya başladık.

Kamyonete çarpmasıyla araçtan dışarı fırladım. Yandaki binanın önüne yığılmış plastik çöp poşeti dağına iniş yaptım.

Kargocu kamyonetle geri geri gelip polis arabasını itmeye başladı. Lastikler acı bir çığlıkla karşı koyuyordu. Ayağa kalkıp kamyonetin yolcu kapısına koştum. Basamaktan fırlayıp aynayı tutan demire asıldım. Tam o anda kamyonet öne atıldı.

İnşaat çöplüğünün etrafından dolaşmak için burnunu sola kırdı. Çöp konteynerlerine çarpmamak için vücudumu kapıya bastırmak zorunda kalınca cam paramparça oldu. Yan aynadan adamın elindeki silahı görebiliyordum. Elbette aracında sakladığı bir silahı olacaktı; ben de aynısını yapardım. Adam kırık pencereden ateş etmeye devam ederken başımı eğdim. Aynanın demirine hayatım pahasına tutunmaya çalışırken ayaklarım basamaktan kayıp duruyordu.

Sokağın sonunda bir kavşağa geldiğimizde kamyonet bir metre kadar havaya fırladı. Yere inişimizin etkisiyle dengemi kaybettiğimde adam benden kurtulmak için aracın direksiyonunu sağa sola kırmaya başlayınca, sağ elimle tutunduğum ayna demirinden savrulmaya ve yüzüm ile omzumu kapıya çarpıp durmaya başladım.

Gazı iyice kökleli. Soğuk yüzünden parmaklarım uyuşmuştu, daha fazla tutunamayacaktım. Şimdi bıraksam kamyonetin altında kalırdım ve arka lastikler işimi bitirirdi. Kırık camdan içeri girmeye yeltensem silahıyla beynimi dağıtırdı. Araçtan atlamaya kalksam, saatte 100 kilometre hızla asfalta yapışırdım.

Kargocu görebildiği bir yerimi vurmaya çalışırken ateş edince elimin üstündeki ayna paramparça oldu.

Bu, karar vermemde yardımcı oldu. Sol elimle kapının kolunu tutup sağ elimi aynanın demirinden çektim. Ayağımı basamağa koyup iki elimle kapının koluna tutunana kadar birkaç saniye havada savruldu.

Üç polis arabasının sirenlerini açmış, ışıklar saçarak peşimizden geldiğini gördüm. Yola bakınca dört blok ileride üç polis arabasının daha tampon tampona park ederek yolu kapattığını fark ettim. Onu kapana kısıtırmışlardı.

Frene bas, Kargocu, dedim içimden. Şimdi frene basmanın tam zamanı...

Onu yakaladılar diye geçirdim içimden, eminim polisler de onu yakaladıklarını düşünüyorlardı.

Ama alakası yoktu.

Gaza basıp iyice hızlandı. Hızla barikata yönelirken polisler ateş açtı.

Belki de kapının koluna asıldığımı görmüşlerdi ama bundan şüpheliydim. Doğruca üstlerine giden yarım tonluk kamyonetle onları daha fazla endişelendiriyordu.

Kargocu direksiyonu kırıp frenlere asılınca kamyonetin burnu sola döndü. Arka tekerler kilitlenmişti, kayıyorduk: Anladığım kadarıyla niyeti beni polis arabalarına çarpmaktı.

Artık yukarıdan başka gidecek yerim kalmamıştı.

Kendimi kamyonetin üstüne atmak için sağ ayağımı pence-
renin kenarına koyup basamak niyetine kullandım. Tam kendimi kamyonetin tepesine attığım sırada kargocu, polis barikatına çarptı.

Darbenin etkisiyle kamyonetin tepesinden savrulup şoför tarafındaki camın önünden uçarak ters istikamete fırladım. Boşluğa savruldum.

Neyse ki peşimizdeki polis arabalarından biri kamyoneti sıkıştırmak için dibine kadar girmişti. Karınüstü arabanın kaputuna düştüm, ileriye doğru atılınca ön cama yapıştım.

Ön tampon kamyonete çarptığı anda kaputun üstünden sektim. Kıçüstü yere düşünce omurgama bıçak saplanmış gibi bir acı hissettim.

Başımı kaldırdığımda kargocunun tuhaf ve esrarengiz te-
bessümüyle bana baktığını gördüm. Polisler silahlarını çekip
etrafını sararken elinde bir şey tuttuğunu gördüm. Bütün po-
lisler hep bir ağızdan ellerini havaya kaldırarak dışarı çıkması
için bağırıyordu.

Kargocu'nun elindeki siyah cihazın üstünde kırmızı bir ışık
yanıp sönüyordu; başparmağı, düğmeye benzeyen şeyin üstün-
deydi. Ve bana gülüyordu.

Pes ediyorum, Kropp, dercesine başını hafifçe salladı.

Polislere yere yatmaları için bağırdım ama kimse beni duy-
madı. Başparmağıyla düğmeye basarken polis arabalarından bi-
rinin arkasına saklandım.

Kamyonet kıpkırmızı alevlerle havaya uçtu. Şok dalgası beni
arkaya fırlatmış, patlamayla ısınan hava ciğerlerimdeki bütün
oksijen moleküllerini alıp götürmüştü.

13:19:21:48

Beni önce acile götürdüler. Yara bere içindeydim. Burnum da kırılmıştı. Bıçağın kolumda açtığı yaraya yirmi beş dikiş atıldı. Omzumdan mermi çıkarıldı. Ardından kuyruksokumumda kırık var mı diye röntgenim çekildi.

Doktorların vücudumla işi bittikten sonra iki polis gelip beni karakola götürdü. Telefon hakkımı kullanmak istediğimi söyledim. Babamın malvarlığından sorumlu avukatı Alphonso Needlemier'ı aradım. Kendisi oraya gelinceye kadar hiçkimseyle konuşmamamı tembihledi.

Sorgu odasına tek başıma kalmıştım. Duvardan duvara bir ayna vardı. Şu çift taraflı düzeneklerden biri olsa gerek, diye düşündüm.

Kargocunun kim olduğunu, kimin, neden gönderdiğini merak ediyordum. Birtakım şüphelerim vardı elbette. Hastanedeysen Süleyman'ın Yüzüğü'nü çıkarıp cebime atmıştım.

En az yarım saat geçmişti. Gelen giden olmadı. Kimse de içeri girmedi. Arkamdaki duvarda duran saatin tik taklarını

duyabiliyordum. Bandajların altındaki burnum kaşınıyor, kıcım sızlıyordu. Rahat edebileceğim bir oturma pozisyonu bulamıyordum. İçimde çok kötü bir his vardı; kıcım ile ilgili değil tabii, genel durumla ilgili. Polisler neredeydi? Beni neden bu odaya tıkmışlardı? Bay Needlemier nerede kalmıştı? Kargocu kimdi, neden benim peşindeydi, Sam'in durumu iyi miydi ve neden beni tutuklamışlardı? Kurban bendim.

Sonunda kapı açıldı ve bir kadın ile bir adam içeri girdi. Adam daha yaşlıydı, kocaman kel bir kafası ve kıpkırmızı bir burnu vardı. Sakal bıraksa Noel Baba'ya benzeyebilirdi. Kadın daha genç gösteriyordu, siyah saçları ve kapkara gözleri vardı.

Kendini Dedektif Meredith Black olarak tanıttı. Adamın sesi daha homurtulu çıkmıştı, adı Kennard gibi bir şeydi.

"Beni neden tutukladınız?"

"Tehlikeye sebebiyet verme, adam kaçırma, kamu malına zarar, adam yaralama ve cinayete teşebbüse ne dersin?" dedi koca göbekli Kennard. Homurdanırken sesinin Noel Baba'nınkiyle alakası bile yoktu.

"Amma çok şey varmış," dedim.

"Zeki olduğunu mu sanıyorsun?" diye hırladı.

"Hiçbir standarda göre zeki olduğumu sanmıyorum," dedim.

"Bakalım Brushy Mountain'da yirmi sene geçirdikten sonra da böyle ukalalık edebilecek misin?" dedi Kennard.

"Şu ana kadar bildiklerimiz bunlar, Alfred," dedi Meredith Black, elini Kennard'ın kılıklı koluna koyarak. "Bir araba Samson Kuleleri'nin önünde bir SUV'a çarpıp havaya uçmuş. Bir dakika sonra, kimliği belirsiz biri aynı binanın çatı katında kısa mesafeden vurulmuş. On dakika sonra, bir kovalamacı sonunda kimliği tespit edilemeyen şüpheli, kendi yaptığı patlayıcıyla intihar etmiş ve kendisiyle birlikte beş polis memurunu da havaya uçurmuş."

"Sam nasıl?" diye sordum. "Vurulan kimliği belirsiz şahıs. Hastanede onunla ilgili hiçbir şey söylemediler."

Kadın beni duymazdan geldi. “Şimdiyse elimizde sadece sen varsın. Ve anlaşıldığı kadarıyla tüm bu olup bitenlerin ortak paydası sensin, Alfred.”

Çantasından küçük bir kayıt cihazı çıkarıp masanın ortasına koydu.

“Şimdi senin anlatacaklarını dinlemek istiyoruz.”

“Bay Needlemier’ı beklemem gerekiyor.”

“Needlemier da kim?” diye sordu Kennard.

“Avukatım. Aslında kendisi babamın avukatı olur. Daha doğrusu öyleydi.”

“Baban onu kovdu mu?”

“Babam öldü.”

“Bernard Samson,” dedi Meredith Black. Soru sorar gibi söylememiştii bunu.

“Doğru. Araba havaya uçtuğunda işte bu yüzden o ofisteydim. Sanırım bunların hepsi o sahte kargocunun elindeki paketi güvenlikten geçirmesi için kurulan bir tezgâhtı.”

“Ne paketi?” diye sordu Meredith Black.

“İçinde pompalı tüfeğin olduğu paket. Eminim silahı bulmuşsunuzdur. Bir paketi olduğunu söylemişti, ardından Samuel, ‘Ben alırım,’ dedi. O da, ‘Tamam,’ deyip onu vurdu.”

“Samuel kim?” diye sordu Meredith.

“Vurulan kimliği belirsiz şahıs. Yaşıyor, değil mi?”

“Yani Samuel, kargocuyu vurdu, öyle mi?” diye sordu Kennard.

“Hayır, kargocu Samuel’i vurdu.”

“Neden?”

“Bilmiyorum. Sonra da beni vurmaya çalıştı.”

“Samuel mı?”

“Kargocu! Samuel benim vasım; neden beni vurmak istesin ki?”

“Kargocu seni neden vurmak istesin?” diye sordu Kennard.

“Bilmiyorum. Söylemedi, gerçi ben de sormadım. Kaçmaya başladı, ben de onu kovaladım. Kolumu ve burnumu bu hale o getirdi. Sonra paraşütüyle merdiven boşluğuna atladı.”

Kennard bir kahkaha koyverdi. Meredith ona sert sert bakıp, “Paraşütü bulduk,” diyerek bana döndü. “Bunun üzerinde sen de dışarı çıktın, bir polis arabası kaçırıp kamyoneti takip etmesi için bir polis memurunu tehdit ettin.”

Başımla onayladım. “Aynen öyle.”

“Neden?”

“Ben de sizin gibi aynı şeyin peşindeydim: Neden?”

“Neden birilerinin seni öldürmek istediğini bilmiyorsun yani?”

“Hayır,” diye yalan söyledim. Onlar gelmeden önce kafamda bir liste yapıyordum. Kötü yola düşen BAPASIFÖ ajanı Mike Arnold beni öldürmeye ant içmişti. Kutsal Kılıç Tarikatı’ndan sürülen kara şövalye Mogart’a ait gizli ordudan geriye kalanlar, liderlerini öldürdüğüm için intikam peşinde olabilirdi. Ve son olarak BAPASIFÖ’nün kendisi vardı. Onlar da cebimdeki yüzüğü istiyordu. BAPASIFÖ’nün bu listede olması gerektiği konusunda çok emin değildim çünkü yeni direktörleri Abigail Smith’i çok seviyordum. Ama Samuel’in da dediği gibi Şirket acımasız olabiliyordu.

“Yani bu kargocuyu daha önce hiç görmedin, öyle mi?” diye sordu Kennard.

Başımı iki yana salladım.

“Pekâlâ, Alfred,” dedi Meredith Black, yumuşak bir ses tonuyla. “Şu ana kadar, bizim kendi başımıza çözemediğimiz hiçbir şey söylemedin.”

“O zaman benden bir adım öndesiniz demektir,” dedim.

Kennard masaya yaklaşıp tepeme dikildi, daracık beyaz gömleğinin altından kasılan pazılarını görebiliyordum. Nefesi, sigara ile bozuk kahve karışımı gibi leş kokuyordu.

“Bana bak, serseri, bugün senin yüzünden beş kardeşim öldü. Eşleri, aileleri olan polisler... İriyarı bir velet *Grand Theft Auto* oynamak istedi diye bu akşam evlerine dönemeyecekler!”

Meredith adamı omzundan tutup iskemlesine oturttu. “Haydi ama, Louis. O daha çocuk...”

“Kamyonetin patlayıcıyla dolu olduğunu bilmiyordum,” diye bağırdım. Ölen polislerle ilgili söyledikleri beni üzmüştü. “Yemin ederim bilmiyordum! O adamın kim olduğunu, beni öldürmek için onu kimin gönderdiğini, hatta neden beni öldürmek istediklerini bile bilmiyorum! Böyle saçmalıklardan uzak durmaya çalışıyorum!”

Sustum. Kennard iskemlesinde arkasına yaslanmış soluklanmaya çalışıyor, Meredith bana bakıyordu. Gözlerimi masadaki kayıt cihazına diktim.

“Uzak durmaya mı?” diye sordu sessizce.

“Kesinlikle. Evet.” *Daha fazla bir şey söyleme. Bay Needle-
mier’i bekle.*

“Neden uzak durmaya?”

“Böyle şeylerden.”

“Ne gibi şeylerden?”

“Bu sabah olan şeylerden. Elime yeterince...” *kan bulaştı* diyecektim ama böyle durumlarda, *Elime yeterince kan bulaştı*, gibi cümleler etmek istemezsiniz.

“İstersen işini kolaylaştırabilirim,” diye kükredi Kennard.

Derin bir nefes aldım. “Bay Needlemier buraya gelene kadar daha fazla bir şey söylemem gerektiğini düşünüyorum.”

“Kim olduğunu biliyoruz,” dedi Kennard. “Adını Interpol’de arattık. Bunu yapmayacağımızı mı sanmıştın?”

“Hayır, çünkü Interpol’ün ne olduğunu bile bilmiyorum.”

“Bir yıl önce. Stonehenge ve birkaç ton patlayıcı. En Çok Aranalar Listesi. Bir şeyler çağrıştırdı mı?”

“Onların hepsi hataydı,” dedim. “Büyük bir yanlış anlama.”

“Hı hı,” dedi alaycı gülümsemesiyle.

“Beni o listeden çıkarmışlardı, öyle değil mi?”

“Alfred,” dedi Dedektif Black. “Sana yardım etmek istiyoruz. Ama sen yardım etme isteğimizi sürekli geri çevirirsen sana yardımcı olamayız. Bu sabah olanlar hakkında anlattıklarından daha fazlasını bildiğinden eminiz. Seni zaten adam kaçırma ve arabaya el koyma yüzünden yakalamış durumdayız. Şu anda sana yardımı dokunacak tek şey doğruyu söylemen. Anlat bize.”

Altdudağımı ısırdım. O anda yapılacak en doğru şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Onlara ne kadarını anlatmalıydım? Ayrıca onlara birazını bile anlatsam bana inanırlar mıydı?

“Bence suikastçıydı,” dedim usulca.

Kennard güldü. “Öyle mi dersin?”

Meredith öne doğru eğildi. Kennard’ın nefesi ne kadar kötüyse, onunki o kadar güzel kokuyordu. Pamuk helva gibi. “Kimmiş suikastçı?”

“Kargocu.”

“Birileri neden seni öldürmek istesin, bir fikrin var mı?”

Onlara anlatmalı mıydım? Anlatırsam başıma ne gelecek? Hiçbir şey kanıtlayamayacağım için muhtemelen bana inanmazlardı. Ama onlar polisti, şu adi Kennard bile. Meredith Black’in güzel bir yüzü vardı ve beni sevmiş, bana yardım etmek istiyormuş gibi görünüyordu. Bu karışıklığı çözmenin tek yolunun, bir karışıklığı çözmenin tek yoluna başvurmak olduğunu düşünüyordum: Gerçekleri anlatmak.

O yüzden, “BAPASIFÖ,” dedim.

“BAPA ne fö?”

“BAPASIFÖ de ne?” diye sordu Kennard.

“Boyutlararası Paradokslar ve Sıradışı Fenomenler Örgütü,” dedim. “BAPASIFÖ.”

“Ah, eminim öyledir,” dedi Kennard. “Bunu daha önce anlamam gerekirdi.” Meredith’e döndü. “Beni onunla beş dakika yalnız bırak. Beş dakika, ihtiyacım olan tek şey bu.”

“Bu sabah direktörleriyle bir görüşmem oldu,” dedim. “Bende olan bir şeyi istedi ben de reddettim. Belki o emir vermiştir...” Yutkundum. Abigail Smith’i hep sevmiş, iyi biri olduğunu düşünmüyümdür. “Sanırım Şirket bütün bunları, onu geri almak için yaptı.”

“Şirket mi?”

“BAPASIFÖ.”

“BAPA... SİFÖ mü?”

“Sende olan şey ne, Alfred?” diye sordu kadın.

Gözlerimi kaçırdım. Samuel’la konuşmak istiyordum. Samuel’la konuşmam *gerekliyordu*. Kendisi eski bir Ajan Dokuz’du hem de en iyilerinden. Bunun bir Şirket operasyonu olup olmadığını ancak o bana söyleyebilirdi.

Ama Samuel yanımda değildi. Bay Needlemier da. Yanımda kimsecikler yoktu.

“Sana söylerim,” dedim, Meredith Black’e. “Ama önce onun dışarı çıkması lazım.”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Kennard.

“O zaman beni hücreme götürebilirsiniz,” dedim.

Böylece aralarında fısıldaşarak hararetli tartışmaya giriştiler. Ve sanırım kaybeden Dedektif Kennard oldu çünkü gürültüyle ittiği iskemlesi kayıp geriye devrildi. Tombul parmağını bandajlı burnuma uzattı.

“Bu iş daha bitmedi,” dedi.

“Berbat kokuyorsun,” dedim ben de.

Dışarı çıktı. Meredith’e, sonra kayıt cihazına baktım. Küçük makaralar hâlâ dönüyordu. Parmağıyla kapama düğmesine bastı. Ojeleri parlak kırmızı renkтейdi, aklıma Abigail Smith ve kırmızı ruju geldi.

“Pekâlâ, Alfred,” dedi yumuşak bir sesle.

13:17:35:51

Masanın üstünden birbirimize yaklaşıp fısıldayarak konuşmaya başladık. Dedektif Kennard'ın fazla uzaklaşmadığını fark etmiştim. Yanımızdaki duvarı kaplayan aynanın arkasında duruyordu.

“Pekâlâ, Alfred,” dedi Meredith.

“Öncelikle Sam'in iyi olup olmadığını bilmek istiyorum.”

“Sam?”

“Çatı katı süitinde vurulan kimliği belirsiz şahıs. Kendisi benim yasal vasimdir. Durumu iyi mi?”

“St. Mary Hastanesi'nde yoğun bakımda.”

“Yaşayacak mı?”

Kadın başını yavaşça salladı. O da bilmiyordu.

Birkaç saniye boyunca ona baktım. Ardından, “Babamın nasıl öldüğünü biliyor musun?” diye sordum.

“Gazeteler uçak kazası diye yazmıştı.”

“Kafası kesildi.”

Ve bir anda kelimeler ağzımdan dökülmeye başladı, artık istesem de bu kelime patlamasını durduramazdım. Her şeyi

anlattım. Excalibur'u ve onu koruyan gizli şövalye tarikatını. Babamın, bir oğlu –ben– olduğunu öğrenene kadar vârisi olarak kabul ettiği Mogart'ı. Kılıcı Mogart'tan geri almaya çalışan, babamın en iyi dostu, son şövalye Bennacio'yu. Merlin'in Camelot harabelerinin altındaki mağarasında son bulan kovalamacayı. Ölümümü, yeniden doğuşumu ve Mogart'ın ölümünü.

“Mogart nasıl öldü?” diye sordu.

“Kafası kesildi,” diye cevap verdim.

“Onun da mı?”

“Ben yaptım.”

“Onun kafasını *sen* mi kestin?”

“Excalibur'la.”

“Kral Arthur'un kılıcı.”

“Aslında Mikail'in.”

“BAPASIFÖ'nün gizli ajanı olan mı?”

“Cennetin Başmeleği Mikail.”

“Cennet.”

“Anlarsın ya.” Tavanı işaret ettim. “Cennet.”

“Kılıç şu anda nerede?”

Yine tavanı işaret ettim.

“Tabii,” dedi yavaşça, sanki ağzından iki kelime çıkıyordu. “Taa-biii.”

“Sorun ne?” diye sordum. “Cennete inanmaz mısınız?”

“Anlamadığım şey, Kılıç sende değilse BAPASIFÖ seni ne diye öldürmek istiyor?”

Az daha, “Çünkü Mühür bende,” diyecektim ama ona Süleyman'ın Büyük Mührü'nü anlatma konusunda o kadar da emin değildim. Beni aramaya kalkarsa üzerimde bulabilirdi. Dudağımı ısırıp gözlerimi kaçırdım.

“Bütün bunların kulağa nasıl geldiğini biliyorsundur,” dedi nazikçe.

“Biliyorum,” dedim. “Ama hepsi gerçek.”

“Gerçek,” diye tekrarladı.

Bir kez daha gözlerinin içine bakıp, “Gerçeği duymak istediğini söylüyorsun ama aslında istemiyorsun çünkü gerçek dediğin şey senin dünyana ait değil. Bilirsin işte bu masanın, bu iskemlelerin ve duvardaki saatin yer aldığı dünyadan bahsediyorum. Gerçek bu dünyaya uygun değil. Ben de tam oradayım işte. Uygun olmayan yerde ve hiçbir zaman da uyacağını sanmıyorum. Şu anda bu masanın üstünden atlayıp senin dünyana geçme şansım olsa hemen yapardım. Bir an bile düşünmezdim. Ama benim dünyam artık kılıçlardan, süper gizli ajanlardan ve bana seslenen meleklerden ibaret. İşte bu yüzden bugün birileri beni öldürmeye çalıştı. İşte bu yüzden o polisler öldü. Başım büyük belada, beni koruması gereken kişi daha da büyük bir belanın içinde ve bize yardım edecek birine ihtiyacımız var. Bize yardım edebilir misin, Dedektif Black? Lütfen, çünkü gerçekten bize yardım edecek birine ihtiyacımız var,” dedim.

Başta hiçbir şey söylemedi. Bir noktaya takılmadan edemiyordum; onda, dış görünüşü hariç, annemi andıran bir şeyler vardı.

“Elimden geleni yaparım,” dedi.

13:15:18:09

Bir saat kadar sonra nihayet Bay Needlemier geldiğinde daracık hücremde oturuyordum.

“Nerede kaldın?” diye sordum.

Evrak çantasını şiltenin üstüne bırakıp, tek bir harfin işlenmiş olduğu mendiliyle kel kafasını sildi.

“Çok özür dilerim, Alfred. Onlara hiçbir şey anlatmadın, değil mi?”

“Her şeyi anlattım.”

Bana bakakaldı. Yüzünü daha yeni silmişti ama şimdiden ter yüzünden yine parlamaya başlamıştı. “Ne yani, her şeyi mi?” diye sordu.

“Hemen hemen her şeyi,” dedim.

“Hımm, şimdi anlaşıldı.”

“Ne anlaşıldı?”

“Seni St. Mary Hastanesi’ne götürüyorlar.”

“Neden?”

“Psikozlu olabileceğinden şüpheleniyorlar.”

“Deli demek istiyorsun.”

“Onları kim suçlayabilir?”

“St. Mary. Sam’i de oraya götürmüşler. Onu gördün mü?”

Evet der gibi başını salladı.

“Durumu ne kadar kötü?” diye sordum.

“Pek iyi değil, Alfred. Pek iyi değil.”

“Onu görmek istiyorum.”

“Onu görmene izin vermeyeceklerdir.”

“Sadece beş dakika yeter...”

“Öncelikle seni değerlendirmeye alacaklar.”

“Ondan sonra bir şeyi kalmaz. Hiçbir şey olmamış gibi...”

“Sonra yargıç karşısına çıkacaksın.”

Sonunda dikkatimi çekmeyi başardı.

“Ne yargıcı?”

“Karar vermesi için.”

“Neye karar verecek.”

“En kibar şekliyle anlatmak gerekirse... mahkemeye çıkmak için psikolojik olarak hazır olup olmadığına.”

“Suçlu sayılmak için deli olup olmadığıma karar verecek yani.”

Başıyla onayladı. Anladığımı görünce rahatladı. “Evet! Öyle bir şeyler işte.”

“Peki ya yargıç deli olduğuma karar verirse? Hayatımın geri kalanını tımarhanede mi geçireceğim?”

Bir süre cevap vermedi. “Sana onlara hiçbir şey anlatmamayı tembihlemiştim, Alfred.”

“Deli olmadığımı kanaat getirirse davam görülecek ve yirmi yılını hapiste geçireceğim.”

“Tabii jüri seni suçlu bulursa.”

Biraz düşündükten sonra, “Stratejimiz ne?” diye sordum.

“Strateji mi?”

“Beni bu durumdan kurtarmak için bir stratejin var, değil mi?”

“İlk işimiz sana iyi bir avukat bulmak.”

Ona baktım. “Benim avukatım sensin sanıyordum.”

“Teknik olarak ben, babanın malvarlığıyla ilgilenen bir avukatım. Avukatın olmamı istemezsin, Alfred.”

“Neden? Çok mu kötüsün?”

“Ah, hayır, kötü değilim. Bilakis, yaptığım işte çok iyiyimdir. Ama ne yazık ki ceza hukukuyla ilgilenmiyorum.”

Dizime pat pat vurdu.

“Dizime vurma,” dedim.

Dizime vurmayı bıraktı. “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Bok gibi. Burnum kırıldı. Koluma elli dokuz milyon tane dikiş atıldı. Vücudumda morarmadık yer kalmadı, ayrıca kıcıımı da kırmış olabilirim.”

Kaşlarını çattı. “Hepimiz biraz kıcı kırık değil miyiz?”

“Ben dalga geçmiyorum. Benim adıma Abigail Smith’i aramanı istiyorum. Telefon hakkımı seni aramak için kullandım.”

“Abigail Smith kim?”

“BAPASIFÖ’nün direktörü,” dedim kartı uzatırken.

Karta bakıp, “BAPASIFÖ,” diye mırıldandı.

“Hatırlıyor musun?”

“Ne yazık ki evet.”

“Onunla görüşmek istediğimi söyle. Bugün. Deliler koğuşunda buluşmamız gerekse bile.”

“Örgütün bunlarla bir ilgisi olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Ah, listemin tepesinde olduklarından emin olabilirsin.”

Yüzüğü tombul eline tutuşturdum.

“Bunu saklamamı istiyorum.”

“Bu? Alfred, bu şey değil mi?..”

“Süleyman’ın Mührü. Güvenli bir yere koy ve nereye koyduğunu kimseye söyleme. Kimseye, anlaşıldı mı?”

“Sana bile mi?”

“Özellikle de bana.”

Başıyla onayladı. Yüzüğü cebine atarken elleri titriyordu.

“Beni uyarmaya çalışmıştı,” dedim.

“Kim?”

“Samuel. Acımasız olabileceklerini söylemişti.”

“Görünüşe göre öyleler.”

“Tabii bunu yapanlar gerçekten onlarsa. Peki, onlar değilse kim olabilir?”

“Alfred, sana bir tavsiyede bulunabilir miyim? Bugün olanları düşünürsek belki de Bayan Smith ve çalışma arkadaşlarına istedikleri şeyi vermelisin.”

“Onlar şanslarını denedi,” dedim. “Ama yine de düşüneceğim.”

“Belki de bu ödemen gereken bir bedeldir.”

“Neyin bedeli?”

“Hayatta kalmanın.”

13:12:08:40

Beni büyük bir araçla Broadway'deki St. Mary Hastanesi'ne götürüp ruh ve sinir hastalıkları katına çıkardılar ve sadece dışarıdan kilitlenen bir odaya kapattılar. Hatta içeriden kapı kolu bile yoktu.

Odada ne telefon ne de televizyon vardı; her yer sünger kaplıydı; yatak, küçük dolap hatta pencere pervazlarının kenarları bile. Açıkta hiç sivri köşe bırakmamışlardı.

İskemleye oturup yatağın kenarından sarkan metal halka ile oynamaya başladım. Bir halka da ayakucunda vardı. İki halka da yatağın diğer tarafından sarkıyordu. Sonradan bunların hastaları yatağa bağlamak için kullanıldığını fark ettim.

Elinde tepsiyle bir yardımcı hemşire geldi ve ben yemeğimi yerken kapının yanında durup bekledi. Yemekğimi yalnız yemeyi tercih ettiğimi –orada öyle dikilip durması tüylerimi diken diken ediyordu– söylesem de bunun kurallara aykırı olduğunu söyledi. Benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu.

“Ne zaman gelecekler?” diye sordum.

“Kim?”

“Deli olup olmadığımı karar verecek olan uzmanlar.”

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi. “Ben sadece yemek getiririm.”

“Yoğun bakım birimi nerede?”

Bir süre cevap vermedi, sonra, “İkinci katta,” dedi.

Ardından kapıya vurdu. Buldog suratlı iriyarı bir hademe kapıyı açtı. Sonunda yalnız kalmıştım. Yatağa kıvrıldım, çok yorulmuştum. Kadın yemekle birlikte ağrı kesici de getirmişti. Almamam gerektiğini düşündüğüm halde hapı yuttum.

Gözlerimi kapadım. Uyumaya çalıştıysam da olmadı. İçeride kapı kolu olmayan, dışarıdan kilitlenen ve önünde buldog suratlı irikiyım bir hademenin beklediği odadan nasıl çıkabilirdim ki?

Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Saatimi almışlardı ve içeride saat yoktu. Tam o sırada kapının açıldığını duydum.

Bir adam içeri girdi. Doktorlar gibi beyaz önlük giymi-yordu. Terzi elinden çıkma bir takım elbise giymişti. Takım elbisesi maviydi. Kravatı kırmızı. Saçları uzun ve siyah, gözleri ise daha da siyahtı. Tutma yeri altın kaplama bir bastonu vardı ama gördüğüm kadarıyla topallamadan yürüyordu.

Doğrulup yatak örtüsünü çeneme kadar çektim. Üzerinizde hastane önlüğüyle bilmediğiniz bir yerde tanımadığınız bir ya-bancıyla yalnız kalana kadar “korunmasız” kelimesinin gerçekten ne anlama geldiğini bilmenize imkân yoktu.

İskemleyi yatağın yanına çekerken dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. Dudakları zayıf suratına göre oldukça etliydi. Bastonunun ucunu kusursuz bir şekilde boyanmış ayakkabıla-rının arasına koyup ellerini bastonunun altın kaplamalı tutma yerine koydu.

Sonra gülümsedi. Harika bir gülümsemesi vardı. Daha güzel gülümsediğini bildiğim tek insan Abigail Smith’ti.

“Alfred Kropp, sonunda tanıştık.”

Amerikalı değildi. Aksanlardan çok anlamam ama sanırım İspanyol'du.

"Sen kimsin?" diye sordum.

"Ben seninle ilgilenecek olan doktorum, adım Dr. Sen De Limisin. Elbette şaka yapıyorum ama gördüğüm kadarıyla gül-müyorsun. Bana Nueve diyebilirsin."

"Noy-ve?"

"Sı. Nueve."

"Ne istiyorsunuz, Bay Nueve?" diye sordum. Kapıya baktım. Beni durdurmasına fırsat vermeden kapıya gidip onu yumruklayabilir ve avazım çıktığı kadar bağırabilirdim. Ardından buldog suratlı hademenin kapıyı açmasını beklerdim ama bu Nueve denen herif bir şekilde onu geçip odaya girmişti. O yüzden hademenin bana yardım etmesi şüpheliydi.

"Lütfen, ben sana Alfred diyeceğim, sen de bana Nueve de. Sadece Nueve, *por favor*."

"Sadece Nueve," diye tekrarladım. Çenesini ellerinin üzerine koydu, düzgün şekilli kafasını bastonunun ucunda dengede tutmaya çalışır gibi bir hali vardı. "Geçen sene İspanyolca dersinden en düşük notla geçmiş olabilirim ama *nueve*'nin *dokuz* olduğundan eminim."

Bu sefer harika dişlerini göstermeden gülümsedi.

"Sen Şirket'in yeni Ajan Dokuz'usun, değil mi?" diye sordum. "Vekil Protokol Ajan, bütün kuralların üstünde olan."

"Direktör Smith adına burada bulunuyorum," dedi Nueve. "Kendisi bizzat gelemediği için özürlerini ilettiler. Şu anda merkez karargâha gidiyor."

"Ülke dışında mı?"

Başıyla onayladı.

"Ama sen değilsin. Neden?"

Gülümsedi.

“Belki de özel gönderiyi kontrol etmek için buradasındır,” dedim.

Nazikçe güldü. “Gerçekten Şirket’in bu işle bir alakası olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Aslında evet.”

“Kesinlikle amatör işi. Karmaşık, riskli ve fazlasıyla teatral. Seni hedef alsaydık, inan bana şu konforu yaşıyor olmazdın. Çoktan ölmüş olurdun.”

“Mühür bende,” dedim. “Bende olduğunu da bir tek sizler biliyorsunuz. Ve onu geri istiyorsunuz. Başka kim, neden peşimde olsun ki?”

“Peki, amaçlarının mühür olduğunu nereden biliyorsun? Belki çok daha basit bir şeydir ya da çok daha karmaşık.”

“Bildiğim tek şey, mührün bende kalacağını size söyledikten yirmi dakika sonra herifin tekinin gelip arkadaşımı vurduğu, beni bıçakladığı, sonra da kendini havaya uçurduğu.”

Omuz silkti.

“Yani BAPASIFÖ’nün bunlarla hiçbir alakasının olmadığını mı söylüyorsun?” diye sordum.

“Direktör Smith’in talimatıyla burada bulunuyorum, bizimle konuşmak istediğini söyledi.”

“Ve sen, BAPASIFÖ’nün VPA’sı, gizli operasyonlar departmanının şefi, bir suikastçının beni öldürmeye kalkıştığı gün şehri ziyaret ediyordun.”

“Hoş bir tesadüf diyelim.”

“Beni öldürürsen, ona asla el süremezsiniz.”

“Seni öldürmek gibi bir niyetim yok, Alfred. Canlı olarak bizim için çok daha değerlisin. Şirket, bir iyi niyet göstergesi olarak bütün kaynaklarını bu çirkin ve hain saldırının sorumlularını bulmak için kullanabilir.”

“Gerçekten çok düşüncelisiniz. Peki, ben ne olacağım?”

“Sen mi?”

“Benim tahliye edilmem. Siz böyle demiyor musunuz? Bulduğum yerden tahliye edilmem. Suçlamaların düşmesi.”

“Korkarım, bu biraz karmaşık bir durum.”

“Ama yapabilirsiniz.”

Bu kez gülümsediğinde o muhteşem dişlerinin hepsini gördüm.

“Böylesi bir tahliye işlemi karşılığında ne alacağız?”

Mühür’den bahsediyordu. “Aslında amaç beni öldürmek değildi.”

“Pardon, anlamadım?”

“Bay Kargocu Herif. Niyeti beni öldürmek değildi. Hepsi tezgåhtı. Zor durumda kalıp seninle anlaşma yapmam için.”

“Seni öldürmek işimi hızlandırırdı.”

“Ama bildiğin üzere mühürü saklamış ve nereye sakladığımı kimseye söylememiştim. Beni öldürseydin, onu asla geri alamazdın. Sana canlı lazımdım, o yüzden beni sadece senin kurtarabileceğin bir tuzağa düşürdünüz.”

“Beni gözünde çok büyütüyorsun, Alfred. Ben bile bu sabahki saldırıya bu kadar acımasız bir karşılık vermeni beklemiyordum. Yüzüğü vermiyor musun şimdi?”

“Onu sana verirsem, beni hayatta tutman için hiçbir nedenin kalmaz.”

“Dediğim gibi, canlı halin bizim için çok daha değerli.”

“Neden?”

Gülümsedi. “Sanırım bu sorunun cevabını hepimiz biliyoruz.”

13:12:41:36

Nueve gitmeden önce benim için yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Ben var deyince de gerekli ayarlamaları yapacağına söz verdi.

Uzunca bir süre hiç konuşmadan yüzüme baktıktan sonra, “Kendi üzerinde işe yaramıyor mu?”

“Ne?” diye sordum ama aslında neden bahsettiğini biliyordum.

“Kanındaki şifa. Kendi yaralarını iyileştiremiyor musun?”

Başımı salladım. “Hayır. Kendi üzerimde işe yaramıyor.”

“Sadece bir hediye o zaman, hazine değil,” diye fısıldadı. “Omuzlarında çok özel bir yük taşıyorsun, Alfred Kropp.”

Kapıya gidince duraksadı. “Gerekli ayarlamalar için bana biraz süre ver, tamam mı?”

Elime küçük bir cisim tutuşturdu. Sıradan bir tükenmez kalem benziyordu.

“Bu da nedir?”

“Aç da bak.”

Kapağını çıkardım. Silindirin ucunda küçücük bir delik vardı.

“Yan tarafındaki düğmeye bas.”

Düğmeye basınca delikten bir iğne fırladı.

“Tek bir doz var ama zehir anında metabolizmaya karışıp kurbanı felç etmeye yeter.”

İğne floresan ışıkların altında uğursuzca parladı. “Ne kadar süreliğine?” diye sordum.

“Kişiye göre değişir. Beş dakikaya kadar çıkabilir. Düğmeye tekrar bas.”

Bastım ve iğne geri çekildi.

“Neden bunu bana veriyorsun?”

Bir kaşı düzgün kesilmiş koyu renkli saçlarına doğru kalktı.

“Cevabını bildiğin sorular sormamalısın, Alfred. Göründüğün kadar zeki olmadığın şeklinde bir intiba yaratabilirsin.”

Bastonunun başıyla kapıya nazikçe vurdu. “Bir sonraki görüşmemize kadar, Alfred Kropp.”

“Gerçekten bir daha görüşmemeyi diliyorum.”

“İhtimaller öyle demiyor.”

Buldog suratlı adam kapıyı açtı. Nueve hızlıca koridora çıktı ve kapı arkasından kapandı.

Yatağa oturup bekledim. Orada beklemekten yorulunca pencereye gittim. Pencere güneye bakıyordu. Anacadde sarı sokak lambalarının arasından siyah bir kurdele gibi uzuyordu. Altı kat aşağıdaki park alanına baktım. Oldukça yüksektiydim ama kısa süre önce çok daha yüksek bir yerden düşmüştüm. Pencere elbette açılmıyordu. Camı kırmak zorundaydım ama aşağıdaki beton zemine düşersem *benim* de her tarafım kırılırdı. Çarşaflardan kendime bir ip yapabilirim diye düşündüm ama o da beni sadece dördüncü kata indirirdi.

Arkamdan kapının açıldığını duydum, buldog suratlı adam kucağında bir yığın giyeceklerle kapıda belirdi. Onları da şiltenin üstüne atıp hiçbir söylemeden dışarı çıktı.

Onun giydiklerinin aynısıydı: Beyaz çoraplar, yumuşak tabanlı beyaz ayakkabılar, bağcıklı beyaz pantolon, kısa kollu beyaz gömlek.

Hemen üstümü değiştirip kapıya vurdum. Kapıyı açtı ama göz teması kurmamaya özen gösteriyordu.

“Koridora çıkınca sola dön, asansörler sağında kalacak,” diye mırıldandı. “Birim 214. On dakikan var.”

Ben koridora çıkınca arkamdan yavaşça seslendi, “*Diğer sol.*”

Geri dönüp hızla ters istikamette yürümeye başladım. Kilitli kapıların bazılarının ardından sesler geliyordu: İnlemeler, tırmalamalar ve tuhaf bağırışmalar. Bazı kapılarsa bir hayli sessizdi. O odalar boş da olabilirdi ama bu pek olası değildi. Nedense sessizlik, boğuk çığlıklardan çok daha rahatsız ediciydi.

Asansöre binip ikinci kata indim. Bu kattaki koridor benim katımdan çok daha kalabalıktı. Benim katımdaki koridorlar resmen perili evleri andırıyordu. Buradaysa her yer hemşire ve hademe kaynıyordu. Boyunlarında stetoskop, beyaz önlüklü doktorlar ortalıkta koşturup hayat memat meselesi olan acil durumlara yetişmeye çalışıyordu. Kimse bana dikkat etmedi. Başka yerlerde olduğu gibi hastanelerde de sadece beklediğiniz şeyleri görmeye meyilliydiniz. Ben de aceleyle işine koşturan bir hademeydim.

Samuel’in odasına girip kapıyı yavaşça kapadım. İçerisi loştu, gözlerimin alışması için bir süre sırtım kapıya dönük bekledim. Oksijen cihazının tıslamasını ve kalp monitörünün biplemelerini duydum. Sağ tarafımda bir sıra dolap vardı. Solumdaysa yatak ve Samuel’in kalp atışlarını, ateşini ve tansiyonunu gösteren ekranlar vardı.

Kapkara gözkapakları dışında oldukça solgun görünüyordu. Ekranlardaki eğri büğrü çizgiler ve bipleme sesleri olmasa çok geç kaldığımı düşünebilirdim.

“Samuel?” diye fısıldadım. “Samuel, benim, Alfred.”

Bir şeyler söylemeye çalıştı ama sadece tıslama sesi geliyordu. Ona biraz daha yaklaşıncı, “Sofia,” dediğini duyar gibi oldum. Sofia mı? Sofia da kimdi?

“Sorun değil,” deyip omzuna pat pat vurdum. “Seni buradan çıkaracağım.”

“Sofia!”

“Hayır,” dedim. “Alfred.” Belki de Sofia hemşiresinin ismiydi.

Karşı duvardaki dolabın çekmecelerini açmaya başladım. Sonunda bir kutu dolusu neşter buldum. Her biri ayrı ayrı kâğıtlara sarılmıştı. Kâğıdı yırtınca bıçak kısmı ortaya çıktı.

Sadece bir hediye, hazine değil.

Samuel’in yanına döndüm.

“Senin yerine gelen kişiyle tanıştım,” dedim. Neşteri, başını koyduğu yastığa bırakıp çarşafı kaldırdım. Vücudunun üst kısmı tamamen gazlı bezle sarılıydı.

“O da senin gibi ürkünç biri ama daha farklı bir ürkünçlüğü var. Levazımatçı ürkünçlüğünden ziyade süper elit ürkünçlüğü gibi düşün.”

Yavaşça bandajları açtım. Yaraya bakmadım. Tazıya benzeyen suratına, çökmüş avurtlarına, çıkık çenesine ve alnındaki derin çizgilere baktım.

“BAPASIFÖ’nün işi olmadığını söyledi. Bilmiyorum. Bana kesinlikle BAPASIFÖ gibi geliyor ama ben senin gibi ajan değilim tabii, o yüzden neyi yapıp yapamayacaklarını bilemem.”

Neşteri elime alıp uzunca bir süre bekledim. Bıçağın keskin kısmı yaralarla dolu avcumun üstünde duruyordu. Samuel’i Chicago’daki iblisin pençelerinden kurtarmıştım. Ondan önce Ajan Ashley’yi dağda kurtarmak için kendimi kesmek zorunda kalmıştım. Bu işi daha önce de yapmak maalesef işimi kolaylaştırmıyordu: İnsanın bir yerini kesmesi ciddi irade gücü gerektiriyordu.

“İşin aslı,” diye fısıldadım ama sanki onunla değil kendimle konuşuyordum. “İşin aslı, şu anda aşağı tükürsem sakal yukarı tükürsem bıyık; hayatımın geri kalanını ya tımarhanede ya da hapishanede geçireceğim. Ama ikisi de pek hoşuma gitmiyor. Üçüncü bir yol bulmam ve senin de bana yardımcı olman gerekiyor.”

Neşteri avcuma sürtünce bıçağın etrafında hemen kan birikti.

“Başmelek Mikail’in adıyla... Işığın Prensi...”

Kanlı elimi karnına indirdim.

“... ateşin içine benimle birlikte düşen Mikail’in adıyla...”

Ben daha ona dokunamadan eliyle bileğimi yakaladı.

“Hayır...”

Ardından” gözleri açıldı. Kelimeler ağzından çıkarken boyun kaslarının hareket ettiğini görebiliyordum.

“Sana düşmez. Sana... düşmez!”

Elimi karnına bastırmaya çalıştım ama çok kuvvetliydi. Sanki tuhaf bir bilek güreşi yapıyorduk.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordum. “Seni iyileştirebilirim.”

“Hayır,” dedi soluk soluğa. “Buna... sen... karar veremezsin...”

Derin bir nefes aldı, göğsünde bir şeylerin hırıldadığını duydum.

“Evet, buna karar vermek sahte kargocuya da düşmez,” diye karşılık verdim. “Aptal gibi davranmayı kes de şu işi halledeyim...”

Başını yastıktan kaldırıp öyle kararlı bir sesle konuşmaya başladı ki geriledim: “Sana düşmez! Bana da düşmez!”

Bileğimi kavradığı uzun parmaklarını açmaya çalıştım ama ne kadar güçsüz olursa olsun benden daha kuvvetliydi. Kafası yine yastığa düştü. Gözlerini kapayıp soluklanmaya çalıştı.

“Bunu yapmana izin vermeyeceğim, Alfred,” diye fısıldadı.

“Belki bunların hiçbirisi benim kararım değildir, hiç öyle düşündün mü?” diye sordum. “Belki bunların hepsi seni kur-

tarabilmem için olmuştur. Anlarsın ya, böyle olmasını ben de istememiştim.”

Elimi hızla çekip yumruğumu göğsüme bastırdım. Parmaklarımın arasından sızan kan beyaz gömleğin üzerinde leke bırakıyordu.

“Ayrıca kullanamayacaksam ne işime yarar?” diye sordum ama cevap vermedi. Bayılıp bayılmadığını merak ettim. “Hı? İnsanları kurtaramayacaksam bu benim başıma niçin geldi?”

Odaya biri girdi. Demek ki koridordan sesimi duymuşlardı; oldukça yüksek sesle konuşuyordum. Bir hademeydi. Omuzlarımdan tutup beni Sam’in yatağından uzaklaştırdı.

“Burada olmaman gerekiyor.”

“Anlamıyorsun,” dedim hademenin elinden kurtulup Samuel’in yatağına yaklaşmaya çalışırken. “Onu kurtarabilirim. Herkesi kurtarabilirim.”

Hademe beni yine yakalayıp kapıya götürdü, oradan da koridora çıkardı. Kanım yere damlıyordu. Sanki Sam’e dönmek için doğru yolu bulayım diye izimi bırakıyordum. Hademeye beni bırakması için bağırdım, böylece Samuel’i hatta herkesi kurtarabilirdim. Dünyayı daha önce kurtarmıştım hem de iki defa. Bu hastaneyi boşaltabilirdim, diğer hastaneleri, kanser koğuşlarını da. Bir daha kimsenin hasta ya da yaralı olmasına gerek kalmazdı.

“Başka ne işime yarayacak ki?” diye bağıırken hademe bana laf anlatmaktan vazgeçmişti. Beni yere yatırıp yüzümü yere bastırdı. “Ne işime yarar?”

Bir el kafamı tutarken, kırık burnumu sola doğru çevirdim ve sağ yanağım beyaz fayansın üzerine geldi. Zonklayan sol elim burnumun ucundaydı, parlayan kanımı görebiliyordum.

12:08:38:02

Beni odama geri götürmek için dört kişinin uğraşması gerekti. Her deliden bekleneceği üzere ben bağırıp küfrederken onlar beni yatağıma bağlamakla meşguldü. Ardından beni bayıltması için bir dolu sakinleştirici verdiler.

Ertesi sabah bir psikiyatrist gelip benimle görüştü. Ya da en azından bunu denedi. Beni çözmeden sorularını cevaplamayacağımı söyledim. Bir saat kadar uğraştıktan sonra pes etti. Elinde bir tepsiyle yardımcı hemşire geldi. Yemek yemem için beni çeceklerini sanıyordum. Oysa hemşire beni bebek gibi beslemeye kalkıştı. Bunu da reddettim. Odadan çıkarken, geri dönüp beni çözmesini istedim. “Beni çözmeyi unuttun!” diye bağırdım. Ama geri gelmedi.

Saatler geçti. Bay Needlemier geldiğinde saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama güneş batmıştı ve oda karanlıktı. Işığı yakıp yatağın yanındaki iskemleye oturdu. Hüzünlü bir ifadeyle bana baktı; artık yuvarlak bebek suratıyla ne kadar üzgün bakabiliyorsa.

“Anlamadığım şey şu,” dedim. “Adamın biri geliyor, Samuel’i vuruyor, beni bıçaklıyor, burnumu kırıyor, şehir merkezinin yarısını birbirine katıyor, beş polisi havaya uçuruyor ama yatağa bağlanan ben oluyorum.”

Hiçbir şey söylemedi. Evrak çantasını kucağına alıp oturmaya devam etti. Tıpkı servisle okula giderken beslenme çantasını iki eliyle tutan şişman çocuklara benziyordu.

“Yaptığım tek şey gerçekleri anlatmaktı,” dedim.

“Gerçek nedir?” diye sordu Bay Needlemier.

“Seni özgür kılması gereken şey,” dedim.

Boğazını temizleyip gözünü kaçırdı.

“Samuel nasıl?” diye sordum.

“Daha iyi. Yoğun bakımdan çıkardılar. Doktorlar oldukça iyimser.”

Bana değil, yere bakıyordu.

“Çöz beni,” dedim.

“Bunu yapamam, Alfred.”

“Ben deli değilim,” dedim. “Başkalarına zarar vermeyeyim diye bağladılar beni; ya da kendime, sanırım. Ama zaten kimseye zarar vermeye çalışmıyordum. Onlara yardım etmeye çalışıyordum.”

“İnsanların böyle anladığını hiç sanmıyorum.”

“Polis, kargocu hakkında ne buldu?”

Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

“Bu işin arkasında kim olabilir, biliyor musun? Mike Arnold.”

“Şu korkunç ajan mı?”

“O artık ajan değil. Abigail Smith, direktör kankasını yakaladıktan sonra ortadan kayboldu.”

“Sen de intikam peşinde olduğunu düşünüyorsun.”

“Son görüşmemizde, ‘Seni bir gün öldüreceğim, Tanrı şahidim olsun,’ gibi bir şeyler gevelemişti.”

“Şu dedektifle konuştum, Bayan Black’le. Kapına bir polis memuru dikmeyi kabul etti.”

“Çünkü bunu her kim yaptıysa tekrar deneyecektir.”

Bay Needlemier bir şey demedi.

“Bunu söylemek için mi gelmiştin?” diye sordum.

“Hayır, Alfred,” deyip iç geçirdi. “Hayır.”

Evrak çantasını açıp içinden yanmış bir fotoğraf çıkardı. Kenarları simsiyah olmuştu ve ufalanıyordu.

“Bunu... bu sabah buldum.”

Bana uzattı.

“Kolumu hareket ettiremiyorum, Bay Needlemier,” dedim.

“Ah! Elbette, özür dilerim.”

Ayağa kalktı ve görebileyim diye fotoğrafı yüzüme tuttu. Görüntü oldukça bozuktu, hastalıklı hardal sarısı bir renk hâkimdi ama annemin yüzünü tanımıştım. Çok genç görünüyordu. Gülümsüyordu. Onu dişlerinden tanımıştım. Çenesinin altında yuvarlak, kahverengi bir şey mi vardı?

“Ne var kucağında?” diye sordum.

“Sanırım bebek.”

“Bu benim,” dedim. “Bay Samson’a göndermiş olmalı.”

Fotoğrafı çekmedi. Yatağın yanında durmuş, yüzüme doğru tutmaya devam etti ta ki ben kaldırmasını söyleyene kadar. Yatağın yanındaki sehpanın üstüne koydu.

“Neden böyle yanmış?”

Gözlerini kırıştırdı ve ağzı hafifçe aralandı: “Ah, çok özür dilerim, Alfred. Sana söylediklerini sanıyordum.”

“Neyi?”

“Alfred, dün akşam Bernard’ın evi yanmış. Tamamen.” Oyali mendilini çıkarıp burnunu sildi. “Henüz sebebi kesin olarak anlaşılamadı ama kundaklamadan şüpheleniyorlar. Hepsi bu kadar da değil. Babanın mezarını... tahrip etmişler.”

“Ne demek tahrip etmişler?”

“Cesedine zarar vermişler... gövdesini mezarlıkta bırakmışlar... ama kafasını almışlar, Alfred. Kafasını almışlar!”

Ağlamaya başladı. Yetişkin bir adamın ağlamasını izlemek pek kolay değildi ama Bay Needlemier’in bebek suratını nedense koca bir adamın ağlamasına doğallık katıyordu.

“Sadece bir tahmin ama,” dedim. “Galiba birileri bana mesaj yollamaya çalışıyor.”

11:05:29:08

Meredith Black odama girip arkasından kapıyı kapattı. Hiçbir şey söylemeden el ve ayak bileklerimi çözdü. O otururken ben de yatakta doğruldum.

“Size söyleyecek hiçbir şeyim yok,” dedim.

“Sorun değil,” dedi. “Benim söyleyeceklerim var. Geçen sonbahar, iş arkadaşlarımdan ikisi, Broadway’in hemen dışındaki Halls işlenen bir cinayet ihbarı almışlar. Bir güvenlik görevlisi oturma odasında bıçaklanarak öldürülmüştü. Bir de görgü tanığı vardı. Kurbanın on beş yaşındaki yeğeni onlara Arthur Myers adında bir adam, Tintagel Uluslararası adında bir şirket ve cinayet silahı olduğu ortaya çıkan çok değerli bir kılıç hakkında tuhaf bir hikâye anlatmıştı. Kurbanın adı Farrell Kropp’tu ve kendisi Samson Sanayi için çalışıyordu. Bernard Samson için.”

Durup soluklandı. Göz göze gelmekten kaçınarak sızlayan bileklerimi ovdum.

“İlginç bir davaydı. Ölüm şekli mesela. Knoxville’de, hatta herhangi bir yerde, insanlar genelde kılıçla öldürülmez. Görgü

tanığının da hikâyesi oldukça tuhaftı. Gizli odalar, kılıç kuşanmış keşişler, bir de kafasına göre hareket ettiği söylenen bir kılıç. O gece çağrıya cevap veren iki cinayet masası dedektifi o davayı çok iyi hatırlıyor. Özellikle de doldurdıkları raporları. Ama şu anda ortada rapor falan yok. O gece işlenen cinayetle ilgili hiçbir kayıt da yok. Bernard Samson o gece cinayet mahalline geldikten sonra bütün kayıtlar bir anda ortadan kayboldu. Peki, ardından ne oldu biliyor musun? O iki dedektif aniden işten ayrılıp –bir tanesinin emekliliğine altı ay kalmıştı– Karayipler’e taşındılar. Taşındıkları adanın sahibini tahmin etmek ister misin? Samson Sanayi.”

“Bu konuda hiçbir bilgim yok,” dedim.

Beni duymamış gibi devam etti. “Cinayetten dört ay sonra, görgü tanığı –yani sen– buhar olup uçtun. Seninle birlikte Samson Sanayi’nin eski güvenlik müdürü Benjamin Bedivere de ortadan kayboldu.”

“Gerçekten yorgunum,” dedim. “Bağlıyken uyumak çok zor oluyor. Ben biraz uykumu aldıktan sonra da devam edebiliriz.”

“Birkaç gün sonra sınır devriyesinden bir gözetmen, iki kaçağın çalıntı bir Jaguar’la Kanada sınırını geçmeye çalıştığını bildirdi.”

“O Jaguar çalıntı değildi,” dedim. “Bennacio adama araba için çek yazmıştı.”

“Cinayet raporu gibi gözetmenin raporu da daha sonra birdenbire ortadan kayboluvermiş. Üç hafta geçti, FBI aynı çocuğu Stonehenge’i havaya uçurmakla ilgili bir komploya dahil olmasından dolayı en çok arananlar listesine soktu. Ama yine aynı FBI, bir ay sonra hiçbir açıklama yapmadan onu listeden çıkaracaktı.”

“Çünkü ben hiçbir şeyi havaya uçurmaya çalışmadım.”

“Şu anda Tintagel Uluslararası isimli bir firma ortadan kaybolmuş değil ama onunla bağlantılı Arthur Myers isimli biri

hiç var olmamış. Şirketin CEO'su Jourdain Garmot isimli bir adam ve sıhhati de oldukça yerinde. Ama şirketin ismi ilgimi çekince biraz araştırdım. Tintagel, aslen Kral Arthur'un kalesi olan Camelot'un bulunduğu yerin ismi."

"Peki," dedim. "Nereye varmak istiyorsun? Benden ne istiyorsun?"

Öne doğru eğildi. "Bu sabah binanın önünde duran SUV'u hatırlıyor musun? Sürücü olay yerinden hemen uzaklaşmış. Ama güvenlik görevlilerinden biri plakasını almayı başarmış. Kiralıkmiş ve parası bir şirket hesabından ödenmiş."

"Dur tahmin edeyim. Tintagel Uluslararası."

"Aslında, şirketin en büyük hisse sahibi, Tintagel Uluslararası'nın alt kuruluşlarından biri."

"Bu ne demek oluyor?"

"Yani birileri izlerini gizlemek için çok uğraşıyor, Alfred."

"Artık bana inandığını ve buradan çıkıp gidebileceğimi düşünebilir miyim?"

"Ayrıca kafası çok karışmış bir cinayet masası dedektifi bu davayla ilgilendikçe daha da allak bullak oluyor. Bana anlattığın şu Mogart. Arthur Myers'la aynı kişi, değil mi?"

"Evet."

"Birlikte Kanada'ya gittiğin şu adam, o da..."

"Kutsal Tarikatın Son Şövalyesi Bennacio'ydu. Sanırım Benjamin Bedivere takma ismiydi."

"Öldüğü yer de?.."

"Stonehenge. Ben kılıcı aldıktan sonra, BAPASIFÖ beni yakalayıp kılıcı geri almak için FBI'yla en çok arananlar listesi olayını tezgâhladı. Ayrıca dostun olan iki dedektifi de onlar satın almış olabilir ya da Bay Samson... yani babam da bunu yapmış olabilir."

"Pekâlâ," dedi. "Durum şu, Alfred. Bana anlattıklarına inandığımı söylemiyorum. Söylediğim tek şey, çok ilginç bağlantılar

ve tesadüfler söz konusu ve bütün bunlar beni delirtiyor. Tintagel Uluslararası'na bağlı biri neden on beş yaşında bir çocuğu öldürmek için bu kadar karmaşık bir suikast planı yapsın?”

“Çünkü Tintagel Uluslararası bir paravan şirket.”

“Paravan mı? Neyin paravanı?”

“KA'ların paravanı.”

“KA ne?”

“Karanlığın Ajanları. Bu ismi ben verdim tabii. Resmi isimleri falan değil. Bay Samson'ın onu Kutsal Tarikat'tan kovmasının ardından Mogart'ın bir araya getirdiği özel bir ordu.”

“Mogart şövalye miydi?”

“Bir tür kara şövalye. Tarikat'tan çıkıp kılıcı çalmaya karar verdi.”

“Peki, neden ayrıldı?”

“Çünkü Bay Samson, Mogart'ın bir oğlu olduğunu öğrendi.”

“Ah,” dedi kadın. “Ah.”

“Mogart özel bir ordu topladı ve sanırım bazıları yaptıklarını için intikam almak istiyor.”

“Peki, neden böyle bir şey istiyorlar? Kılıcın çoktan cennete gittiğini söylemiştin?”

“Şey,” dedim etraflıca düşünerek. “Sanırım kötü adamlar oldukları için.”

Sebepsizce güldü. “Güzel, ben de bunu bulmayı umuyordum işte.”

Ayağa kalktı.

“Çok mantıklı,” dedim. “Dünya'nın en kudretli silahını ele geçirmek üzerelerdi ama benim yüzümden başaramadılar. O yüzden beni öldürmeye çalışıp babamın evini ateşe vermişler.”

“Şayet bu doğruysa,” dedi. “Asla güvende olmayacaksın, Alfred.” Beni yanağımdan öpünce hayretler içinde kaldım. “Ama doğru olamaz, öyle değil mi?” diye sordu.

Odadan çıktı. Olduğum yere uzanıp en azından makul bir açıklama bulmaya çalıştım. Demek ki bunun arkasındakiler, listemin en başındaki BAPASIFÖ ya da Mike Arnold değildi. Bunun arkasında Mogart'ın eski yandaşları vardı. Ama intikam bir yana, benim ölmem neden bu kadar önemliydi? Ölümüm patronlarını ya da kılıcı geri getirecek değildi. O zaman da kendimce, kötülerin zihniyetini anlamamanın aslında iyi bir şey olduğunu düşündüm.

Meredith beni yatağa bağlamayı unutmuştu. Acaba gerçekten *unutmuş* muydu? Ayaklarımla yere basıp kalkmaya çalıştım ama neredeyse iskemleye çarpacaktım. Sanırım ilaçlar yüzünden sersemliğim hâlâ geçmemişti. Dengemi sağlayıp pencereye giderken düşünmeye çalışıyordum.

Bir kan davasına ya da okulda okuduğum Yunan traged-yalarına benziyordu. Bir cinayet diğerlerine sıçırıyor ve *herkes* ölene kadar bu böyle sürüp gidiyordu. Mogart, Farrell dayımı, babamı ve Lord Bennacio'yu öldürdü. Ben de Mogart ve birkaç adamını öldürdüm. Şimdi de sıra bendeydi.

Pencerenin önünde durup altı kat aşağıdaki otopark alanına baktım. Hayır, diye düşündüm, bütün bunlar dayımın kendi evinde ölmesinden çok önce başlamıştı. Onun ölümü, bin yıl önce başlayan ve Arthur'a, onun şövalyelerine ve Doğruluğun Kılıcı'na uzanan bir hikâyenin sadece son bölümüydü. Arthur kendi yeğeni ya da oğlu tarafından öldürülmüştü (Bennacio'nun söylediğine göre bazı hikâyelerde Mordred, Arthur'un *hem* oğlu *hem de* yeğeniydi). Sonra kılıç nesilden nesile geçmiş, babamın masasının altında bulduğum gizli yerine gelene kadar yolculuğuna devam etmişti.

Meredith Black'e bir konuda hak veriyordum. Durmayacaklardı. Onlara hep sorun çıkarmıştım ve Bennacio onların ne kadar ruhsuz ve acımasız olabilecekleri konusunda beni uyar-

mıştı. Ben ölene kadar durmayacaklardı. Bir hastaneye tıkilıp kalmamın da yararı yoktu. Önünde sonunda beni öldüreceklerdi.

Belki o zaman her şey biter, diye düşündüm. Belki bitmeli de. Mikail'in kılıcı cennete götürmesinin her şeye bir son vereceğini düşünebilirsiniz. Ama asıl önemli olan kılıç değil, onun temas ettiği hayatlardı. Ve Kılıç artık gittiğine ve başka hayatlara dokunamayacağına göre benimki de sonuncu olmalıydı.

Ben yaşadıkça bir o kadar insan daha ölecekmiş gibime geliyordu. Şu polisler arkamda bıraktığım son kurbanlardı. Alfred Kropp yaşadığı sürece insanların sonu mezarda bitecekti.

Belki de budur, diye düşündüm. Hapishane ya da tımarhane değil; üçüncü yol belki de Mike Arnold'ın dediği gibi "acil tahliye"ydi.

Ama sorun şu ki ölmek istemiyordum. Normalde böyle bir şeyi dert etmezsiniz –Kargocu'nun etmediği belliydi– ama seçeneklerim giderek tükeniyordu ve hiçbirisi o kadar da hoş değildi. Aslında hiçbirisi kabul edilemezdi. O yüzden dördüncü bir yol olmalıydı. Yoksa bile kendim yaratmalıydım.

Ben de yarattım. Biraz vaktimi aldı ama yarattım.

08:16:26:46

St. Mary Hastanesi'nin altıncı katında zararsız hastaların dama ya da iskambil oynamak için bir araya geldiği bir ortak odası; oraya hibe edilmiş mobilyaları, köşede tozlanmış bitkileri, kanepeleri, şezlongları ve sallanan koltukları vardı. Pencereleer kuzeye bakıyordu. On altı kilometre kadar ötedeki Sharp's Ridge manzarasını görebiliyorduk.

Nueve beni pencerenin yanında bekliyordu. Tennessee Üniversitesi'nin rengi olan turuncuya boyanmış bir sallanan koltuğa oturmuştu. Koltuk, koyu renkli takım elbisesiyle kontrast oluşturuyordu. Ben de bir sallanan koltuk çekip yanına oturdum.

"*Senor Kropp,*" diye mırıldandı. "Son gördüğümde çok daha iyi görünüyorsunuz."

Cumberland Platosu ile Smokey Dağları'nın arasında sıkışıp kalmış bulut örtüsünün arasından sızmaya çalışan güneş ışığı, Doğu Tennessee de her kış olduğu gibi cılız ve solgun olmasına rağmen Nueve güneş gözlüğü takmıştı. Boynuna, üzerinde GİZLİ AJAN yazan bir isimlik taksa ancak bu kadar olurdu.

“Mühür,” dedim doğrudan konuya girerek. “Bende. Ve onu istiyorsun.”

“Ah. Peki fiyatı nedir?”

Derin bir nefes aldım. “Yirmi beş milyon dolar.”

Başta bir şey söylemese de o kara gözleriyle güneş gözlüğünün arkasından beni süzdüğünü hissedebiliyordum.

“İşte bunu hiç beklemediğimi söylemeliyim.”

“Kendim için değil, Samuel için. Ona iyi bakılmasını istiyorum.”

“Anlıyorum. Yirmi beş milyonla ona iyi bakılacaktır. Hem de çok iyi!”

“Mesele şu, Nueve. Bu işten kaçırım yok. Benim peşimdeler. Denkleminden çıkarsam her şey yine eşitlenir.”

“Eşitlenmek?”

“Her şey normale döner. Eski haline. O yüzden ilk iş Samuel’la ilgilenilmesi. Şirket’i benim için bıraktı. Onu tekrar işe alacağınızı sanmam, o yüzden geçim derdi yaşamasını istemiyorum, geri kalanı da kenara koyar.”

“Bu çok cömert bir tazminat, Alfred. Ama bütün bunların söz konusu teraziyi nasıl dengeye getireceğini anlamadım.”

“O işin ikinci kısmı,” dedim.

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Sivil arayüzden birinin tahliye edilmesini istiyorum.”

“Ve o kişi de?..”

“Ben oluyorum.”

05:06:01:41

Kahvaltıdan sonra yanlarında Dedektif Black'in kapıma yerleştirdiği polisle birlikte iki doktor geldi. En azından polis memuru onların doktor olduğunu sanıyordu. Bir tanesinin elinde paslanmaz çelikten bir el çantası vardı. Diğeri ise bastonla yürüyordu.

"Yine mi tahlil?" dedim.

"Yine tahlil," dedi bastonlu olan.

Polis dışarı çıktı. Nueve bastonunu yatağa dayayıp iskemleye otururken arkadaşı da hemen işe koyuldu. Burnumun üstündeki bandajı yavaşça çıkarıp suratıma eğildi. Hasarı gözden geçiriyordu. Nefesi tarçın kokuyordu.

"Ne kadar kötü?"

Burnunu çekti. "Daha kötülerini görmüşlüğüm var. Hallederiz."

Çantasına gömüldü. Nueve'ye baktım. Dişlerini göstermeden gülüyordu.

"Gitmeden önce Samuel'in odasına uğrayacağız," dedim.

"Gerek yok. Risk artar."

“Umurumda değil. Vedalaşmak istiyorum. Ona bu kadarını borçluyum.”

Omuz silkti. Tarçın nefesli yine üstüme eğildi. Elindeki fırça ve kötü kokulu yapışkanla lateks protezleri yerleştirmeye başladı.

“Jourdain Garmot hakkında ne buldun?” diye sordum Nueve’ye.

“Yaş: Yirmi iki. Fransız vatandaşı. Medeni hali: Bekâr. İşi: Güvenlik sistemleri ve yazılımları araştırma ve geliştirmede uzman olan İngiltere menşeli bir danışmanlık firması olan Tintagel Uluslararası’nın CEO’su ve genel müdürü.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Yani savaş işindeler.”

“Savaş mı?”

“Savaşmak ve kazanmak.”

“Büyük bir iş olsa gerek.”

“Savaştan daha büyük bir iş yoktur, Alfred.”

“Sıkı dur,” dedi tarçın nefesli. “Tavana bak ve sakın kımıldama. Gözlerini yapmam lazım.”

“Bu kılıkla eflatun renk daha iyi gider,” dedi Nueve.

Tarçın nefesli gözlerini devirdi. “Ben sana insanları nasıl öldüreceğini söylüyor muyum?”

Nueve omuz silkti. “Çok fazla omuz silkiyor,” dedim tarçın nefesliye.

“Kendisi Avrupalı,” dedi o da. “Yaşamaktan sıkılmış olurlar. Gözlerini kapa.”

“Mösyö Mogart’ın zamansız ölümünden sonra yönetim kurulu onu başa getirmiş,” dedi Nueve. “Ondan önce Prag’da üniversite öğrencisiymiş.”

“Neden süper zengin, çokuluslu bir kurum yirmi iki yaşında bir üniversite öğrencisini başa getirsin ki?” diye sordum.

“İzle bak,” dedi makyöz. “Yine omuz silkecek.”

Nueve oturduğu iskemlede kımıldamadan durdu.

“Kendini zor tutuyor,” dedi tarçın nefesli. Yine çantasına uzanıp gri bir peruk çıkardı.

“Neden bu kadar yaşlı olmam gerektiğini anlamıyorum,” dedim.

“Hastanelerde çoğunlukla kimi görürsün? Yani demografik olarak?”

Peruğu kafama geçirip gerçek saçlarımı altına sıkıştırmaya başladı. Küçük bir ıslık çalıp, “Hey saçına bayıldım, kır perçemi de çok tuttum, postmodern bir şıklık katmış. Ama seni tıraş etmeliyiz.”

“Saçımı kesmeyeceksin,” dedim.

“Belki bandajla sararım. Kafanda yara varmış gibi. Böyle bırakırsak yamru yumru görünür.”

“Jourdain Garmot şu anda nerede?” diye sordum.

“Pennsylvania’da.”

“Pennsylvania’da mı?”

“İki gece önce uçakla Harrisburg’a gelip bir araç kiralamış ve Suedberg isimli küçük bir köye gitmiş.”

O ismi söyler söylemez kafamda bir ışık yandı, tam olarak hatırlayamasam da Suedberg çok tanıdık gelmişti.

“İngiliz firmasının başındaki bir Fransız’ın Pennsylvania’daki küçük bir köyde ne işi var?” dedim yüksek sesle düşünerek.

“İşte geliyor,” dedi tarçın nefesli. Nueve omuz silkti. “Belki basit bir hareketten ziyade, bir tiktir.”

“Daha çok, kişiye özgü bir ifade tarzı,” dedi Nueve.

“Yapmacıklık diyorsun yani.”

Nueve omuz silkti.

Tarçın nefesli son bir hamle ile peruğu oturttu ve parmaklarıyla kır bukleleri kabarttı. Sonra ağzından cıkcık sesi çıktı.

“Daha koyu bir ton denemeliydim. Peruğun altındaki saç çok kabarık kaldı. Rengine gelince, kulak çubuğuna benzedin. Her neyse. Geriye dudaklar kaldı.”

“Dudaklara dokunma,” dedim.

“Dudaklarını da yapmam lazım. Dudaklarını bırakırsam insanlar saçını fark eder. Ve insanların saçını fark etmesini istemeyiz.”

“Neden yaşlı bir kadın hastanede ruj sürsün ki?” diye sordum.

“Çünkü hastaneden taburcu ediliyordur, Kropp. Burası bir *Güneyli* hastanesi. Tanrım! Şimdi beni öper gibi yap.”

“Ne yapacağım?”

“Öper gibi yapacaksın. Bir öpücük ver bakalım.”

“Islıkla neşeli bir ezgi çalacakmış gibi büzebilirsin dudaklarını, Alfred,” diye öneride bulundu Nueve.

Tarçın nefesliyle göz göze gelmekten kaçınarak dudaklarını büzerken, o da ruju sürdü.

“Pekala? Nasıl buldun?”

“Büyükanne benziyorum.”

“Büyükanne! Mükemmel! Şimdi hemen yataktan kalk da seni giydirelim.”

Çantasından çiçekli, mor bir elbise çıkardı ve yatağın üzerine serdi.

“Battaniyeye sarınsam olmaz mı?” diye sordum.

“Öyle de yapabiliriz,” dedi Nueve. “Ama arabaya ulaşmamız zor olabilir.”

İç geçirdim. Makyöz arkasını döndü. Nueve başını duvara yaslayıp gözlerini kapayınca ben de mor elbiseyi peruklu başımdan geçirdim. Tarçın nefesliye fermuarımı çekmesini söyleyince nedense bana güldü.

“Çok güzelsin,” dedi. “Büyükanne Kropp. Ah, bekle bir dakika. Neredeyse unutuyordum.”

Çantasından bir çift beyaz, ortopedik spor ayakkabı çıkardı.

“Ah, hayır,” dedi Nueve. “Kesinlikle yanlış. Topuklu olmalıydı.”

“Ayak nasırı var, yani fikir olarak,” dedi tarçın nefesli. “Ayrıca herhangi bir sebeple koşması gerekirse, bunu topuklularla denediğini görmek ister misin? Hah, bir şey daha var demiş miydim? O zaman bir tane daha son-bir-şey var.”

Çantasından bir şal çıkarıp omuzlarıma sardı. Sonra bir adım geri çekilip şaheserine baktı.

“Eflatunun neden yanlış seçim olduğunu anladın mı?” diye sordu Nueve’ye. “Gül rengi bu şalla çok daha güzel gidiyor. Nasıl görünüyor?”

“Steroit almış seksenlikler gibi,” dedi Nueve.

“Polisi nasıl geçeceğiz?” diye sordum.

“Aha,” dedi tarçın nefesli, Nueve’ye göz kırparak. “Bunu da düşünmemiz gerekirdi!”

Çantasını alıp kapıya iki defa vurdu. Kapı açılınca dışarı çıktı. Kapı kapandıktan sonra Nueve bana döndü.

“Sana verdiğim küçük hediye hâlâ yanında mı?”

Zehirli kalemi yastığımın altından çıkarıp ortopedik ayak-kabımın içine sıkıştırdım.

“Ona niye ihtiyacım olsun ki?” diye sordum, peşinden kapıya giderken.

Dişlerini göstermeden gülümsedi. “Hayır, asıl sorun neden bu aptal soruları sormaya devam ettiğin?”

“Bir keresinde öğretmenlerimden biri aptalca soru diye bir şey yoktur demişti.”

“Öğretmenin aptalın tekiymiş.”

Kapıyı çaldı.

Kapının önünde polis falan yoktu. Onu da mı satın almışlardı? Yoksa tarçın nefesli adamın kafasına vurup onu merdiven boşluğuna mı götürmüştü? Bilmiyordum, üstünde çok da durmadım. Kendime bu çok gizli işlerin nasılsa bir süre sonra geçmişte kalacağını söylüyordum.

Duvarın hemen yanında tekerlekli bir iskemle vardı. Oturdum; Nueve bastonunu kolunun altına alıp beni asansöre doğru itmeye başladı.

Tam da Nueve giriş katın düğmesine uzanırken, “Samuel’in odası,” dedim.

“Madem ısrar ediyorsun?”

“Ediyorum.”

Onu özel bir odaya almışlardı. Nueve beni koridorda bırakıp içeri girdi. Tartışma esnasında yükselen seslerini duyabiliyordum. Ara sıra kalın kapının arkasından birkaç kelime de duyar gibi oluyordum. İki kez “Sofia” dediklerini duyar gibi oldum ama “sofra” da demiş olabilirlerdi. Ama masadaki yemekler hakkında tartıştıklarını hayal edemiyordum. Samuel yoğun bakımdayken, “Sofia” demişti. Sofia’nın onun hemşiresi olup olmadığını merak etmiştim. Ama neden bir hemşire hakkında tartışsınlar ki? Belki de Sofia, Samuel’in geçmişinden biriydi ve Nueve de onu Samuel’a karşı kullanmaya çalışıyordu: *Dikkat et yoksa Sofia’nın peşine düşeriz.* Samuel’in bir kız arkadaşı olduğunu hayal etmeye çalıştıysam da başaramadım.

Nueve dışarı çıkıp beni tekerlekli sandalyeyle içeri soktu. Samuel kucığında bir kitapla camın önünde oturuyordu.

Elbiseme baktı. “Komik görünüyorsun.”

“Kılık değiştirdim, Samuel.”

Nueve’ye dönüp, “Ayakkabılar hiç olmamış,” dedi. “Topuklu bir şeyler giydirmeliydin.”

“Denedim,” dedi Nueve. “Ama dinletemedim.”

Doktor önlüğünün dış cebinden beyaz bir zarf çıkarıp Samuel’in açık duran kitabının üstüne bıraktı.

“Bu ne?” diye sordu Samuel.

“İşten çıkarma tazminatın, Senyör Kropp’un inceliği.”

Samuel kâğıt parçasına baktı.

“Belki de İsviçre’deki bir banka hesabına yatırılmasını tercih ederdin,” dedi Nueve.

“Yirmi beş milyon...” dedi Samuel alçak bir ses tonuyla. Başını kaldırıp bana baktı.

“Şey,” dedim. “Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum, o yüzden en azından her sene için birer milyonun olsun istedim... yani ölene kadar.”

“Alfred Kropp,” dedi Nueve. “Çocuk maceracı ve sigortacı.” Samuel kâğıdı bana uzattı. “İstemiyorum.”

“Elbette!” diye homurdandı Nueve.

“Almayacağım, Alfred.”

“İyi de neden?”

Zarfı ikiye böldü, sonra bir daha böldü. Kâğıt parçaları çıplak ayaklarının dibine düştü.

Samuel bana, “Korkuna teslim oluyorsun,” dedi.

“Şey,” dedi Nueve. “Asil jestini yaptın, Senyör Kropp, şoför bizi bekliyor.”

“Saklanmak hiçbir şeyi çözmez, Alfred,” dedi Samuel. “Bunu yeterince düşünememişsin.” Nueve’ye döndü. “Bizi yalnız bırak.”

“Bırakmayacağım,” dedi Nueve.

“Onunla konuşmam gereken şeyler var ve sen buradayken konuşamam.”

Nueve’nin alaycı tebessümü kayboldu. “Size beş dakika veriyorum.” Bana döndü. “Beş dakika, Alfred Kropp, yoksa sözleşmemizi geçersiz sayabilirsiniz.”

Odadan çıkarken bastonunun ucunu gergin bir şekilde yere vuruyordu. Samuel ona yaklaşmamı işaret etti. Elbisemin çiçekli eteğini tutup aşağı çekince iskemlenin yanında tek dizimin üstüne çöktüm. Böylece gözümün içine bakabilirdi.

“Alfred,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Yoğun bakımdayken neden bana dokunmana izin vermedim, biliyor musun?”

“Hayır, ama yaptığın çok aptalcaydı.”

“Sana bu gücün bahşedilmesinin bir nedeni var, Alfred. Buna inanıyor musun?”

Biraz düşündüm. “Olanları düşününce bana tesadüf gibi gelmişti.”

Koca elini omzuma koyup sıktı. “Sen Başmelek Mikail için çok kıymetlisin, Alfred. Bizzat Işığın Prensi tarafından seçilmiş bulunuyorsun. Buna sırtını dönmek, cennete sırtını dönmek olur.”

Aklıma iblisin sırtından düşüşüm geldi. Sıcaklığı ve ışığı hissetmiştim. Ateşten ateşe, karanlıktan karanlığa düşerken biri beni kollarına alıp, “Sevgili Alfred,” diye fısıldamıştı.

Genzimi temizledim. “Bu doğruysa –doğru demiyorum bak– ama doğruysa, neden seni iyileştirmeme izin vermedin? Görüyor musun, sen bile inanmıyorsun işte.”

“Bilakis, kesinlikle *inandığım* için bana dokunmana izin vermedim.”

“Artık Ajan Dokuz olmayabilirsin,” dedim. “Ama hala bulmaca gibi konuşuyorsun.”

Başını sağa sola salladı. Tazı suratı, siyah göz halkaları, sararmış benzi ve kocaman kulaklarıyla bir kez daha ne kadar cana yakın görüldüğünü fark ettim.

“Seni öldürmek için peşine düşen bu adamlar hedefleri saklanmaya karar verdi diye pes edecek değil. BAPASIFÖ seni ne kadar iyi saklarsa saklasın önünde sonunda seni bulurlar. Onların değil, senin seçtiğin bir zamanda ve yerde tehlikeyle yüz yüze gelmen çok daha iyi olur. Birkaç haftaya kalmaz sana yine yardımcı olabilirim...”

Elini omzumdan itip ayağa kalktım. Konuşurken bir yandan da geri çekiliyordum. O anda ağlamaktansa o üzgün tazı suratına yumruk indirmek istiyordum.

“Bu seferki benim hatam değildi,” dedim. “Tek istediğim sıradan bir hayat. Neden buna sahip olamıyorum? Neden herkes

böyle bir hayat sürerken ben süremiyorum? Ajan Dokuz olmak senin *seçimindi...*

“Evet, ayrıca senin vasin olmayı da seçtim. Şimdi de bunu elimden alıyorsun.”

“Bu mu yani? Bu yüzden mi kızgınsın? Peki o zaman, sen de benimle gel. Buna izin vereceklerdir. Mühür için yapmadıkları şey yok...”

“Gitsen de kalsan da, Alfred, ben senin hâlâ vasinim. Ve vasin olarak, senin için nasıl uygunsa öyle hareket etmeliyim. Seni incitmeye çalışan bu insanlar –artık onlar her kimse– peşinden gelmeye devam edecekler. Şirket seni dünyanın öbür ucuna saklasa bile. Anlıyor musun? *Sen ölene kadar peşini bırakmayacaklar.*

Arkamı dönüp kapıya yöneldim.

“Alfred!” diye seslendi arkamdan. “Şu Nueve’ye sakın güvenme.”

“Ona güvendiğimi de nereden çıkardın?”

“O da Ajan Dokuz. Onun için Şirket’in çıkarları her şeyin üstündedir.”

“Mührü ona veriyorum, Samuel. Şirket’in istediğini alacak.”

“Şirket’in istediği çok şey var.”

“Bu ne demek? Sen neden bahsediyorsun?”

Gözlerini kaçırdı. “Ajan Dokuz’un verdiği sözlerin bir değeri yoktur, Alfred.”

“Peki...” Lafı nereye getireceğini duymak için biraz bekledim.

“Çıkarları seninkilerle çatışabilir. Yani bizimkilerle.”

“Dikkatli olacağım.”

Kapının yanında durup bekledim ama neyi beklediğimi bilmiyordum. Derken, aslında bir şeyi değil, biriyle ilgili bilgiyi beklediğimi fark ettim.

“Sofia kim?” diye sordum. Müstehcen bir şey söylemişim gibi irkildi. “Yoğun bakımdayken bu ismi sayıklıyordun, ayrıca

Nueve'yle konuşurken yine Sofia dediğini duydum. Sofia kim, Samuel?"

Önce hiçbir şey söylemedi. Sonra, "Geçmişten bir hayalet, Alfred. Hepsi bu. Geçmişten bir hayalet."

"Bir bilmece daha," dedim. "Tahmin etmeliydim."

Başıyla onayladı. "Evet, tahmin etmeliydin."

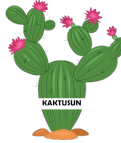
"Hoşça kal, Samuel," dedim.

"Şimdilik," dedi.

Hayır, diye düşündüm. Sonsuza dek.

05:04:49:10

Koridora çıktığımda Nueve, “Maskaran akıyor,” dedi.

Mendilini uzattı. Onu gözlerime bastırdım.

“Nasıl görünüyorum?” diye sordum.

“Seksen yaşındaki bir rakun gibi.”

Ben tekerlekli sandalyeye oturunca o da beni asansöre doğru itmeye başladı. Başımı eğmemi söyledi. “Yüzünü gizlersin,” dedi.

Asansörün gelmesini beklerken, “Sofia kim?” diye sordum.

“Ah, sonunda cevabını gerçekten bilmediğin bir soru? Yoksa Samuel onu da mı söyledi?”

“Geçmişten bir hayalet olduğunu söyledi.”

“Sofia aslında bir sürü şeydir. Geçmişten bir hayalet, geleceğe dair bir umut.”

“Ne?”

“Sofia, Musevi-Hıristiyan kültüründe bilgelik tanrıçasıdır, Senyör Kropp.” Sesi oldukça neşeli çıkıyordu. “Hiç Sistine Şapeli’nde bulundun mu?”

“Gitmek istediğim yerlerden biri.”

“Orada, Tanrı’nın uzanıp Âdem’e dokunmaya çalıştığı yerde, onun sol kolunun altında yer alır. Hakikati, bilgiyi, yardımseverliği ve faydalı şeyleri temsil eden güzel bir kadındır. Dürüstlük ve doğruluğun kaynağıdır. Onu hiç duymamana şaşırdım.”

“Neden?”

“Çünkü bazı kaynaklara göre Sofia, Mikail’in kılıcını Art-hur’a veren Gölün Leydisi’nin ta kendisidir.”

Demek bu yüzdendi. Samuel benimle tartıştığı konuyu Nueve’ye de açmış olmalıydı: Ben Mikail için çok kıymetliydim ve kaçmakla cennete sırtımı dönmüş oluyordum. Samuel ve Nueve din konusunda tartışmak için neden özellikle bu zamanı seçmişlerdi? Sam eskiden rahipmiş ama Nueve’nin cennete inandığından bile şüpheliydim. Bana pek de dindar biriymiş gibi gelmiyordu. Hatta bana herhangi bir şeye inanan biri gibi de gelmiyordu; güç hariç. Samuel, Ajan Dokuz olmanın ona yük gibi geldiğini söylemişti ama Nueve hiç de öyle düşünmüyordu. Ajan Dokuz olmaktan keyif aldığına dair bir izlenime kapılmıştım. Hem de çok keyif alıyordu.

Asansörün kapıları açıldı. Nueve tekerlekli sandalyeyi çevirip beni asansöre geri soktu.

Koridordan birinin, “Hey, kapıyı tutun!” diye seslendiğini duyduk. Nueve bastonunun ucuyla kapanan kapıyı tuttu. Nefes nefese kalmış iki hademe asansöre bindi.

“Sağ ol, dostum,” dedi bir tanesi.

Biri sağımızda, diğeri de solumuzda duruyordu. Nueve ise tekerlekli sandalyemin arkasındaydı. Asansör inmeye başladı. Dördümüz de asansöre binen herkesin yaptığı gibi karşıya bakıyorduk.

Sonra Nueve öne eğilip kulağıma usulca, “Ben soldakini alıyorum,” diye fısıldadı.

“Neyi alacaksın?” diye sordum çünkü neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Siyah bastonu kafamın üstünden ıslık çalarak geçti ve hademenin âdemelmesine çarpıp korkunç bir ses çıkardı. Adam aldığı darbeyle yere yığıldı.

Sağımdaki üstüme çullandı. Elindeki siyah hançeri karnıma savururken, floresan lambanın ışığı hançerin namlusundan yansiyordu.

Nueve ondan çok daha hızlıydı. Adamın bileğini tutup yukarı doğru büktü ve baston yine kafamın üzerinden hızla geçip saldırmanın çenesinin yan tarafına indi.

Adam yere düşerken bir silah patladı; daracık yerde çok yüksek bir ses çıkmıştı. Mermi Nueve'nin omzuna isabet etti. İrkilmedi bile. Bastonunun ucundan yaklaşık on beş santimlik bir bıçak çıktı.

"Eğil," diye tısladı.

Tıpkı düşen bir uçaktaki yolcular gibi eğilip başımı ellerimin başımın arasına aldım. Bıçağın havayı yararken çıkardığı sesi, ardından gargaraya benzeyen bir sesle silahın yere düştüğünü duydum. Bir saniye kadar sonra sağımdaki adam şoke edici bir haber almış gibi, "Hah!" dedi. Asansör aniden durunca o da yere düştü; Nueve acil durum düğmesine basmış olmalıydı.

Doğrudum. Solumdaki adam, yarılan boğazını eliyle tutmuş, bir kan gölünün içinde yatıyordu. Diğer tarafımdaki ise kımıldamıyordu. Tahminimce Nueve onun üzerinde de Şirket'in standart acil tahliye prosedürünü gerçekleştirmişti.

Nueve'ye baktım. Laboratuvar önlüğünün omzundaki kan lekesi olmasa, az önce ölümüne bir kavgaya tutuştuğunu anlayamazdınız. Nefes alıp verişleri bile hızlanmamıştı. Hatta gülüyordu.

"Yaralanmadın, değil mi? Güzel! Şimdi ayağa kalk, Kropp. Sandalyeye ihtiyacım var!"

Ayağa kalktım. Ortopedik ayakkabılarıma rağmen bacaklarımı çok kuvvetli hissetmiyordum. Nueve sandalyenin teker-

leklerini kilitledi ve oturak kısmının üstüne çıktı. Yerdeki ölü adamlara baktım.

“Nereden anladın?” diye sordum.

“Ayakkabılarından,” dedi.

Adamların ayakkabılarına baktım. Bütün hademelerin giydiği sıradan yumuşak tabanlı beyaz ayakkabılardandı.

“Ne olmuş onlara?” diye sordum.

“Yepyeniler. Her iki çift de. Bir tanesi olsa anlarım da, ikisi birden?”

“Yine de tesadüf olabilirdi.”

Başını iki yana salladı. “Benim deneyimlerime göre tesadüf diye bir şey yoktur, sence?”

Bastonunun başıyla tavandaki kapağı açtı.

“Sanırım asansörle aşağı inmeyeceğiz,” dedim.

“Tut,” dedi. Bastonu bıraktı. Yere düşmeden yakaladım. Süngünün çıktığı uçta şimdi boş bir bölme vardı.

“Ben senin yerinde olsam suratıma o kadar yakın tutmazdım, Alfred,” dedi. Delikten geçip asansör boşluğunun karanlığında gözden kayboldu. Ardından, “Baston,” dediğini duydum. Bastonunu ona uzattım.

“Demek ki odayı izliyorlarmış,” dedim. “Bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim. Orada ne yapıyorsun?”

“Seni bekliyorum.”

Tekerlekli sandalyenin oturağına çıkmadan önce derin bir nefes aldım. Yüksekten, karanlıktan ve kapalı mekânlardan nefret ederdim. Ama diğer yandan hayatta kalmak da hoşuma gidiyordu. Nueve aşağı uzandı, koltuk altlarımdan tutup beni yukarı çekti.

Asansör tam da ikinci katı geçtikten sonra durmuştu. Nueve bastonundaki gizli bir düğmeye basınca bir bıçak çıktı. Bıçağı kapıların arasına geçirip çevirince birkaç santimlik bir boşluk açıldı.

Elleriyle kapıları zorla açtıktan sonra bastonunu uzunlamasına araya koyup açık tuttu.

Tam o sırada asansörün motorundan bir ses geldi ve arkamdaki büyük kablo hareket etti. Asansör aşağı inmeye başlamıştı.

“Hareket ediyoruz,” dedim anlamsızca.

Kapılarından arasından geçip bastonunu eline aldı Ben aşağı inmeye devam ederken bir ucunu bana uzattı.

“Zıpla!” diye bağırdı.

Zıpladım ve kıl payı farkla bastonun ucuna tutundum. Aşağı baktığımda sarkan ayaklarımın altındaki asansörün hızla indiğini görebiliyordum.

“Yukarı çek beni!” diye seslendim.

“Çekemem! Sen tırman,” diye hırladı.

Kendimi çekmeye çalışıp ayaklarımla duvarı birkaç kez tekmeledikten sonra sol elimle bastonu tutup kendimi yukarı çekmeyi başardım. Nueve, benim ağırlığımla bir o yana bir bu yana hareket eden bastonunu tutmakta zorlanıyordu.

“Lütfen biraz daha hızlı!” dedi.

“Elimden geldiğince acele ediyorum zaten!”

“Ama yeterince hızlı değilsin!”

Neden böyle söylediğini sormaya hazırlanırken aşağıdan gelen asansör sesini duydum. Yukarı çıktığını anlamak için bakmama gerek yoktu.

“Elini ver!” diye bağırarak sağ elini bastondan ayırıp bana uzattı. Ben de sol elimdeki bastonu bırakıp onun kıvranan parmaklarına atıldım. Ama yeterince yaklaşımadım. Parmak uçlarımız birbirlerine değip geçti.

Sesini duyurmak için, “Beş saniye!” diye bağırdı. “Çek!”

Ayaklarımı duvara dayayıp kendimi iterek bütün gücümle bastona tutunup kendimi çekmeye çalıştım. Az daha Nueve’yi de asansör boşluğuna çekiyordum. İnce parmakları benimkilerin arasına girdikten sonra kendini kapıların arasından geriye itip

beni de beraberinde yukarı çekti. Kapıların arasından geçerken ayağım asansörün kapısına sıkışınca asansör ayakkabımı da alıp götürdü.

Kapılar tekrar kapandığında soğuk zeminde yan yana yatıyorduk. Yerde birbirlerine sarılmış yaşlı kadın ile kanlar içindeki doktora bakmak için bir kalabalık toplanırken nefes nefese kalmıştık.

Sonunda hemşirelerden biri, “Size yardımcı olabilir miyim, Doktor?” diye sordu.

Nueve ayağa kalktıktan sonra beni de kaldırdı. Bastonunu kavradıktan sonra hemşireye profesyonelce buz gibi bir gülücük attı. Doktor gülüşü değildi. Ajan Dokuz gülüşüydü.

“Asansör sorunu,” dedi. Merdivenlere doğru hareketlendim. İkinci kattaydık, özgürlüğüme çok az kalmıştı. Kolumdan tuttu.

“Hayır, Alfred –Freda– *Alfreda*, odan bu tarafta.”

Beni koridordaki en yakın odaya çekti. İçerideki oksijen çadırının içinde yaşlı bir adam yatıyordu.

Adam kısık sesiyle, “Harriet!” diye seslendi bana. “Harriet. Geleceğini biliyordum!”

Nueve onu duymazdan geldi. Odayı boydan boya geçti ve pencereye gidip perdeleri açtı. Dışarı baktıktan sonra başını salladı. Bir adım geri çekildikten sonra bastonunun altın kaplamalı sapını camın ortasına geçirdi. Cam param parça oldu. Nueve çerçevede kalan kırık parçaları da temizledikten sonra beni yanına çağırdı.

“Çabuk ol,” diye tısladı.

“Ayağımız kırılır,” dedim ve hemen ardından birinci kattaki acil yardım girişinin tentesinin hemen üstünde olduğumuzu gördüm. Yarım katlık bir düşüş söz konusuydu, yine de ters bir hareketle bileğimizi burkmak işten bile değildi.

Arkamızdaki yaşlı adam, “Harriet! Harriet beni bırakma!” diye bağıırıyordu.

Neuve'nin kaşları kalktı. "Ee, Harriet?" diye sordu.

Uzaktan polis arabalarının sirenleri duyuluyordu. Birileri asansördeki cesetleri bulmuş olmalıydı.

Neuve, "Dışarı değil, aşağı atla," diye uyardı beni.

Tek ayağımı pencerenin pervazına koydum. Yaşlı adamsa iyice sinirlenmişti.

"Beni her zaman yüzüstü bırakıyorsun, Harriet!"

Tam o sırada kapı açıldı ve üç adam içeri girdi. Hepsinin üstünde siyah birer tulum, bir de yüzlerini kapatan siyah bandanalar vardı. Nueve onları bekliyormuşçasına gülümseyip başını salladı: *Ah, elbette, ninjalar da sonunda geldi!* Bastonunun ucundaki bıçak yine çıktı.

"Haydi, Alfred," dedi.

Beni camdan itti. Ben boşluğa düşerken yaşlı adam da arkamdan, "Yolun açık olsun o halde, seni yaşlı cadı!" diye bağılıyordu.

Girişin tenteye önce ayaklarım çarptı. Yakın gelecekte ihtiyacım olabilecek hiçbir şeyi burkmamak ya da kırmamak için hemen dizlerimi büktüm. Bir iki takla attıktan sonra yüzüstü vaziyette tentenin tam kenarında durdum. Sırtıüstü döndüğümde ninjalardan birinin camdan fırladığını gördüm.

Bir metre kadar önüme düştü ve siyah tulumunun gizli cebinden keskin bir hançer çıkardı. O hançeri tanı mı ş tım: İnce ve siyah bıçaklıydı, ayrıca kabzasının ucunda sessiz bir kükreme için ağzını açmış bir ejderha başı vardı. Mogart'ın özel ordusuna ait bir silahtı. Karanlığın ajanları beni Knoxville'den Kanada'ya, Kanada'dan Fransa'ya, Fransa'dan da İngiltere'ye kadar takip etmişlerdi.

"Pekâlâ," dedim adama. "Beni yakaladın. Pes ediyorum."

Ellerimi havaya kaldırdım. Yavaşça bana yaklaşırken hançerin ucu karnımı gösteriyordu.

"Lütfen işimi çabuk bitir, olur mu?" diye sordum.

Boğuk bir çığlıkla üstüme atıldı. Sadece iki saniyem vardı. O iki saniyede omzumdaki şalı çıkarıp başına geçirdim. İki ucu hızlıca çevirip kafasını sıkıca sardım. Sonra olimpik güleciler gibi adamı savurdum. Çatının kenarından fırlayıp uçuşa geçti.

Tekrar binaya döndüm –Nueve nerede kalmıştı?– ve siyah hançerli bir Karanlık Ajani’nin daha bana atıldığını gördüm. İlkiyle şansım yaver gitmişti ama geçmişime bakacak olursak şansım bana daha fazla yardım etmeyebilirdi.

Tam o anda hemen altımızdan siren sesleri geldi: Ambulans yeni gelen çağrıyla hareket etmek üzereydi. Belki hâlâ biraz şansım vardı. Tentenin kenarına koştum. Doğru yön için yüzde elli şansım vardı. Ben kendimi boşluğa bıraktığımda Karanlık Ajani’nin parmakları arkadan elbisemi kavramıştı.

Doğru tahmin etmiştim: Tam düşerken altımızdan bir ambulans çıkınca tepetaklak üstüne düştük.

Ambulans otoparktan çıkıp hızla sağa döndü, biz ise tam tersi istikamete savrulduk. Çıkış yolundan I-40’a girip hızlanmaya başladı.

Herif üstüme üstüme geliyordu. Kıçım ambulansın ön tarafındaki siren lambalarına değene kadar geri geri süründüm.

Saatte yüz kilometre hızla çevre yoluna girerken adam yanıma geldi. Omzumu karnına geçirip nefesini kestim. O hızla ambulansın arkasına savrulduğumuzda nihayet düştü ve başı kenarda kaldı. Tam üstüne düştüm ve elindeki hançeri boynuma saplamak üzereyken bileğini kavradım.

Bıçağı itirmeye çalışırken ucunun boynumu çizdiğini hissettim. Kan aşağı süzülüp elbisemin yakasını lekeliyordu.

Nueve’nin hediyesi... acaba hangi ayakkabımın içindeydi? Şu anda ayağımda olanın mı yoksa asansördeki mi? Bütün şansım tükenmiş miydi yoksa birkaç damla bir şeyler kalmış mıydı?

Elimle ayakkabımı kontrol etmeye çalışırken rüzgâr peruğumu çekiştirdiği için adama beyaz buklelerimin arasından bakıyordum.

Sağ elimin parmak uçları zehirli iğneli tükenmez kaleme değdi. İki santim... bir santim... Ne var ki böyle durumlarda bir santim resmen bir kilometre gibi geliyordu.

Bir hayli güçlü ve kararlıydı ve işine son derece odaklanmıştı. Tükenmez kalemi elime alsam bile, ucunu açana kadar –haydi kolayca açtım diyelim– hançerle şah damarımı rahatlıkla kesebilirdi. Ben de ölü bir yaşlı kadın olurdum.

Gözlerine tükürdüm. Bir anda olsa eli gevşedi ve istediğim bir santimi elde ettim. Kalemın kapağını açtım, düğmeye bastım ve iğneyi boynuna saplayıverdim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve öylece donup kaldılar. Bedeni altımda kaskatı kesilince hançer de elinden düştü.

Hançeri alıp ambulansın ön tarafına doğru ilerledim. Araç yavaşlamaya başlamıştı. Dönüp omzumun üstünden bakınca emniyet şeridinde olduğumuzu gördüm. Batıya giden üç şeridi de tıkayan bir kaza mahalline yaklaşıyorduk.

Ambulans, lastiklerinden gıcırtılı sesler çıkararak durdu. Sağlık görevlileri araçtan çıkmadan arka taraftan çabucak aşağı indim. Yol kenarındaki bariyerlere doğru ilerlerken, elinde hançeriyle şehirlerarası yolda yürüyüşe çıkmış sıradan yaşlı bir kadın gibi görünüyordum. Ne yazık ki altı metre kadar ilerde bir polis duruyordu. Ben ona baktım, o bana baktı. *Hey evlat, bana aldırma. Hançeriyle şehirlerarası yolda yürüyüşe çıkan sıradan yaşlı bir kadını ben, dercesine başımla selam verdim. Kendimi on metre aşağıdaki sete atmak için bacağıma demir korkuluğun üzerinden aşırıdım.*

Polis bağırıp bana doğru koşarken, hançeri olsa da olmasa da yaşlı bir kadını vuracakmış gibi elini tabancasının üzerine koymuştu.

Yine de hançerli yaşlı bir kadını vuracakmış gibi bariyerlerin üstünde donakaldım.

Halbuki böyle yapmamalıydım.

Siyah Lincoln marka bir araba ambulansın arkasında durdu ve içinden, siyah takım elbiseli iki adam çıktı. Biri yarı otomatik tabancasıyla kafama nişan almış, diğeryse polise odaklanmıştı.

“Sorun yok, memur bey,” dedi nazik bir Güneyli aksanıyla. “Bundan sonrasını biz hallederiz.” Bana bakıp gülümsedi. “Merhaba, Alfred.”

Polis memuru silahını indirmedi. Kime nişan alacağını bilemiyordu; bana mı yoksa takım elbiseli adama mı?

Takım elbiseli adam ceketinin cebinden bir kimlik kartı çıkarıp havaya kaldırdı.

“Vosch,” dedi polise. “FBI.” Bana bir kez daha gülümsedi. “Oradan in, Alfred. İyi bir kaçıştı ama buraya kadar.”

“Bunu bildirmek zorundayım,” dedi polis. Tabancasını hâlâ indirmemişti.

Kendine Vosch diyen adam gülerек başıyla onayladı. Arkadaşı hançeri elimden aldığı gibi beni bariyerdan indirip kelepçeledi.

“Baksana...” dedim polise.

“Kapa çeneni, Alfred,” dedi Vosch. Sonra polise dönüp, “Terrör, cinayet, cinayete teşebbüs ve firar.”

Tabancasının namlusunu kaburgalarımaya dayayan takım elbiseli diğer herif beni arabaya sürüklerken de ben de şaşkın genç polise bağıırıyordum: “Bu adamlar FBI’den değil! Arabalarına baksana! FBI ajanları ne zamandan beri böyle arabalar kullanıyor?”

Beni arka koltuğa oturttu. Vosch’un ortağı yanıma geçip kapıyı kapadı. Direksiyonun başındaki irikıyım herifin gözleri çizgi gibiydi ve eğri bir burnu vardı. Dikiz aynasından bana baktı.

“*Bonjour, Monsieur Kropp,*” diye homurdandı.

Vosch, tabancasını indiren polisle konuşuyordu. Sanırım Vosch'un hikâyesine inanmıştı. Vosch ise sahte olduğunu düşündüğüm tutuklama emrini gösteriyordu.

"En azından beni neden bu kadar çok öldürmek istediğinizi söyleyin bari," dedim.

Gülmeye başladılar.

Vosch arabaya gelip şoförün yanındaki koltuğa oturdu. Birkaç metre geri geri gittikten sonra dönüp bir sonraki çıkışa kadar ters yönde ilerlemeye başladık. Üç şeridin de sıkıştığını görebiliyordum, bir buçuk kilometre kadar uzun bir kuyruk oluşmuştu.

Kingston Pike çıkışına girip doğuya, şehir merkezine yöneldik. Öldürücü darbeyi bekliyordum. Tam zamanıydı: Ellerim kelepçeliydi, çaresizdim ve arabanın camları karartılmıştı. Beni öldürmek için bu kadar uğraştıktan sonra ellerine geçen fırsatı kaçırmazlardı herhalde.

Ama beklediğim darbe gelmedi. Işıklarda durup yeşilin yanmasını beklerken, "Bir şeyler dönüyor. Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordum.

Kimse cevap vermedi. Vosch, cep telefonundaki hızlı arama tuşuna bastı ve birkaç saniye sonra, "Onu ele geçirdik. Canlı, *oui*. On dakika sonra oradayız," dedi. Güneyli aksanını yoktu bu kez, Fransız gibi konuşuyordu. Telefonu kapatıp iç cebine attı.

"Her kimseniz –neyin peşindeyseniz– o artık bende değil," dedim. "Üzerimde hiçbir şey yok!"

"Sessiz ol," dedi Vosch.

"Kimsenin canını yakmayacağınıza söz verin. Beni alın ama benim yüzümden kimseyi öldürmeyin, tamam mı?"

Yanımda oturan adam eğilip Vosch'a Fransızca bir şeyler fısıldadı. Vosch da başıyla onaylayıp Fransızca cevap verdi. Yanımda oturan adam ceketinin cebinden küçük bir cop çıkarıp kafama indirdi.

05:04:10:51

Yakınlardan geçen trenin sesiyle uyandım. Arabada olanları hatırlamadan önce birkaç değerli saniyeliğine yine on yaşındaydım ve Ohio'daki yatağımda yatıyordum. Annem yan odada televizyon seyrediyor, bense uyumadan önce evimizin yakınından geçen trenlerin sesini dinliyordum. Mükemmel bir çocukluk geçirdiğimi söyleyemem ama çocukluğumda mükemmel anlar varsa, bu da onlardan biriydi.

Ahşap zeminde sürtünen sandalyelerin çıkardığı sesi duydum. Fısıldaşmalar. Bastırılan bir kahkaha.

Ardından biri, "Uyandı," dedi.

Bir başkası da, "Gözlerini aç, Alfred," dedi.

Açtım çünkü önünde sonunda açmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Ellerim arkamda kelepçelenmiş, ahşap bir sandalyede oturuyordum. Devasa bir odanın tam ortasındaydım, tavan en az iki kat yüksekliğindeydi ve duvarlar gölgelerin içinde kaybo-

luyordu. Kahve kokusunu alınca, beni kahve deposuna getirip getirmediklerini merak ettim.

“Lancelot’un soyundan kalan son kişinin haline bakın!”

Konuşan kişi az ötemdeki masaya dayanmıştı. Koyu renkli saçlar. Koyu renkli gözler. İnce yapılı. Daha önce hiç görmediğim halde nedense tanıdık geliyordu. O da Vosch ve arkadaşları gibi hafif bir Fransız aksanıyla konuşuyordu.

“Tam sana göre,” dedi. “Kaderinle, kadın kıyafetleri içinde yüzleşeceksin.”

“Benim fikrim değildi,” dedim. Arabada aldığım darbe yüzünden müthiş bir baş ağrım vardı.

“Şaşırmadım,” dedi. “Yoksa kör kuyudan su çekmek gibi olurdu.”

Ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım ama sanırım aptal olduğumu söylemeye çalışıyordu. Gözlerimi kısıp yüzüne, aristokratik burnuna ve sivri çenesine baktım. Neden bu kadar tanıdık geliyordu? Hatırlamak için kovamı kuyuya sarkıttım.

“Kurtulmaya dair en ufak bir umudun varsa, unutmanı tavsiye ederim,” dedim. “Takip edilmediğimizden emin olmak için sıradışı önlemler aldık.”

Biz diye konuşuyordu. Uzun ve ince pencerelerden birinin yanında bir gölge gördüm. Vosch olabilir miydi? Şoför ile kafama vuran herif neredeydi? Nefesimi tutup etrafa kulak kabarttım. Hemen arkamda biri öksürdü, sol tarafımdan da ahşap zemine sürtünen bir ayakkabı duydum. Önümdekiyle birlikte en az dört kişi vardı.

“Benim kim olduğumu biliyor musun?” diye sordu.

“Bir tahmin de bulunabilirim,” dedim.

“Bulun bakalım.”

Yaş: Yirmi iki. Fransız vatandaşı. Medeni hali: Bekâr. İş: Tintagel Uluslararası’nın CEO’su ve genel müdürü...

“Sen Jourdain Garmot’sun.”

Komik bir şey söylemişim gibi güldü.

“Sadece bir tahmindir,” dedim.

“Adımı bilip bilmediğini değil, *kim* olduğumu bilip bilmediğini sordum.”

“Tintagel Uluslararası’nın patronusun,” dedim. “Ve beni öldürmek için elinden geleni yapıyorsun.”

Başını yavaşça sallayarak onayladı. “Bu iş tahmin ettiğimden de zor çıktı.”

“Arabadayken şansın vardı.”

“Biraz daha yaşamana kadar karar verdim.”

“Minnettar olmadığımın değil ama neden?”

Gülümsedi. Gülümsemesinde tanıdık bir şeyler vardı ama bir türlü çıkaramıyordum. Ve adı. Garmot. Neden bu kadar tanıdık geliyordu? *Gar-mot. GAR-mot. Gar-MOT.* Neydi bu?

“Benim bencilliğim,” dedi. “Seni tanımak ve haliyle senin de beni tanımanı istedim.”

Masanın diğer tarafına gidip oturdu.

“Bu da bizi ilk sorduğum soruya geri getiriyor, Alfred Kropp. Benim kim olduğumu biliyor musun?”

Garmot. G-A-R-M-O-T.

“Sana bildiğim her şeyi söyledim,” dedim.

Yüksek pencerelerden giren zayıf ışıkla gözlerindeki parıltıyı gördüm. Arkamdaki birine başıyla bir işaret yaptı ve Vosch elinde bowling topu çantası büyüklüğünde bir çantayla çıkageldi. Çantayı aramızdaki masaya bırakıp tekrar gölgelerin arasında kayboldu.

“Çantada ne var?” diye sordum.

Garmot cevap vermedi. Yavaşça ve üzerine basa basa, “Ben... kimim?” diye sormakla yetindi.

Garmot. Gar-mot. Gar-gar-mot-mot. Mot-mot-gar-gar. Ensem terlemeye başlamıştı.

Ayağa kalktığında sağ elinde siyah bir kılıç vardı. Daha önce böyle bir kılıç görmüştüm hatta daha önce benim de böyle bir kılıcım vardı. Bana yaklaşırken arkadan bağlı ellerimi hareket ettirmeye çalıştım. Aklımda tek bir soru vardı: *Kılıcımı nasıl ele geçirmiş?*

“Belki biraz ipucu işine yarar,” dedi.

“Harika olur,” dedim. “Yardımcı olacak herhangi bir şeyin yardımı dokunabilir.”

“Mesela sen ve ben çok da farklı değiliz. İkimiz de –nasıl söylesem?– tercih etmediğimiz bir oyunun gönülsüz oyuncularını olduk. Daha iki sene öncesine kadar çok sıradan bir hayatımız vardı. Sen burada, Amerika’da, bense Fransa’da. İkimiz de sıradan kasaba hayatımızda sıradan öğrencilerdik. Ta ki o hayatlar bizden sökülüp alınıncaya kadar, öyle değil mi?”

Tekrar masaya dayanıp kılıcın sivri ucunu ayaklarının arasına koyup çevirmeye başladı. Işık kılıcın üzerinde boylu boyunca dans ediyor, kabzasındaki ejderha başı pırıltılar saçıyordu.

Garmot. Gar-Gar. Gra-Gra. Mot-Mot. Mar-Mar. Mart? Marty . . . Marty-Gra?..

“Senin gibi ben de direndim,” dedi. “Oynamayı reddettim. Normal bir hayat istemiştim. Ta ki bana çok yakın biri öldürülene kadar, o hayata geri dönebileceğimi sanıyordum. Eminim sen de böyle düşünmüşsündür.”

“Ben hâlâ normal bir hayatın peşindeyim,” dedim. “Tek istediğim bu.”

“Önemi yok,” dedi Jourdain Garmot. “Bu oyunu acı dolu sonuna kadar oynamaktan başka şansımız yok. Senin için acı olacak tabii çünkü bugünün sonunu bile göremeyeceksin. Ama benim için de acılı olacak çünkü seni öldürmek kırılan ne kalbimi onaracak ne de kaybettiğim dostumu geri getirecek.”

Kılıcı masanın üzerine bırakıp siyah çantayı eline aldı.

“Sana çok yakın olan insanları kaybettin,” dedi. “Babanı. Dayını. Bennacio denen şövalyeyi. Ama hiçbiri benim kaybettiğim kişi kadar yakın olamaz. O benim akıl hocamdı, her zaman yanımda olan dostumdum. Ölüm haberini aldığımda çocuk gibi ağladım. Bu dünyada sahip olduğum tek şeydi o ama onu benden alsalar da o hep benim yanımda. Benden böyle acımasızca koparılan kişiyi sen de görmek ister misin?”

Ona bakmıyordum. Gözlerim siyah kılıcın kabzasındaydı. Benim kılıcım değildi; benim kılıcımda ejderha amblemi yoktu ama bu kılıç da bir şövalyeye aitti. Kutsal Tarikat’ın bütün şövalyelerinin kılıcı siyah olurdu.

Ejderha. Garmot.

Çantanın ilk kopçasını açtı.

“Gördüğün gibi ondan ayrı kalmaya dayanamıyorum...”

Düşünceler zihnimin içinde dönmeye devam ediyordu.

Gar-Ger, Gera-gar, Gra-mot, Gram-ot, Gra-gri-mot-mot-ger-grot, gram-to, mar-gro, mar-gor, mar-got, mog-art . . .

Mogart . . . !

“Bu bir...” diye fısıldadım. “Bu bir –buna ne dendiğini unuttum ama ‘ana’ ile başlayan bir şey– *Garmot* ve *Mogart*...”

“Aradığın kelime ‘anagram’,” dedi Jourdain.

Çantanın ikinci kopçasını da açtı. “Ve Amerika’da dediğiniz gibi... *iti an çomağı* hazırla.”

Jourdain Garmot elini çantanın içine sokup bir insan kafası çıkardı. Merlin’in mağarasında öldürdüğüm adamın kafası. Mogart’ın kafası.

“Babama merhaba de, Alfred Kropp.”

05:03:48:21

“Başka bir seçeneğim yoktu,” derken nefesim tılandı. Midem kalkmıştı, gözlerimi Mogart’ın mumyalanmış kellesinden almaya çalıştım. Teni hardal sarısı bir kahverengiye dönüşmüş ve altındaki kafatasının şeklini alıncaya kadar gerilmişti. Dudakları iyice çekildiği için dişleri meydana çıkmış, adeta sırtıyordu. Gözler çok çoktan çürümüş, yerlerinde kapkara iki delik kalmıştı. “Beni öldürecekti, hatta beni öldürmüştü...”

Beni duymazdan geldi. “Son şövalye.’ Anladığım kadarıyla Bennacio denen herif kendini böyle görüyordu ama gerçekte son şövalye benim babamdı. Senin ihanetle ölen son şövalye.”

“Benim *ihanetim* mi? Sanırım hikâyenin tamamını bilmiyorsun. Babana çamur atmak istemem ama şövalyelere sırtını dönen oydu...”

“Yeter.”

“Onlara ihanet etti.”

“Yeter, dedim!”

Kelleyi çantanın içine koyup çantayı da masanın ortasına fırlattı. Siyah kılıcın ucunu boynuma dayadı. *İşte*, dedim. *Ölüyorum*. Şayet babanızın mumyalanmış kafasını yanınızda taşıyacak kadar çatlaksanız, sizi onu öldüren adamın kafasını koparmaktan alıkoyacak çok fazla şey de yoktur.

“Sayende şövalye falan kalmadı,” diye bağırdı. “Sayende Kılıç da gitti! Ve yine senin sayende babam öldü! Onun ve bütün şövalyelerin kanı adalet istiyor!”

Yanakları kızarmıştı, o kadar derin soluklar alıyordu ki burun deliklerinin hareket ettiğini görebiliyordum. Başıyla arkamdaki birine işaret verdi.

Vosch. Beni ayağa kaldırdıktan sonra sandalyeyi tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Birazdan neler olacağı hakkında çok iyi bir fikrim vardı. Ağzım kurumuştu.

“Şövalyeler gitti, senin yüzünden bu dünyadaki süreleri sona erdi, Alfred Kropp,” dedi Jourdain. “Ve tıpkı eski dönem şövalyeleri gibi, babamın yerine ben geçtim, kendime bir amaç buldum. Evet, bir amaç. Başlanan şeyi bitirmek için. Çemberi tamamlamak için. Son bir amaç... On Üçüncü Kafatası için.”

Sağımda ve solumda birer adam belirdi, kafama vuran herif ile şoför. Kollarımdan tuttular. Vosch ise elleri omuzlarımda, arkamda bekliyordu.

“Jourdain, beni dinle,” dedim. “On Üçüncü Kafatası’nın ne olduğunu bilmiyorum. Hatta hiçbir kafatasını bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bu saçmalığın artık sona ermesi gerektiği. Belki ikimiz, bu işe burada son verme konusunda anlaşabiliriz.”

Jourdain başıyla Vosch’a bir işaret yapınca adam beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

“İşe yaramayacak, Jourdain. Adamlarının beni neden öldürmediğini sanıyorsun? O buna izin vermeyecektir.”

Elinde parlayan siyah kılıcıyla tepemde dikilirken ben de ayaklarının dibinde diz çökmüştüm.

“Kim? Kim buna izin vermeyecekmiş?” diye sordu. Birinin beni önemseydiği düşüncesi onu fena halde şaşırtmıştı.

Neredeyse cevap vermeyecektim. Buna kendim inanıyor muydum ki? Bennacio ya da Samuel’in inandığı gibi inanıyor muydum acaba?

“Mikail,” diye fısıldadım. “Başmelek.”

Ben başımı kaldırıncaya yüzüme baktı.

“Ben...ben onun için çok kıymetliyim.”

Jourdain dışında hepsi gülmeye başladı. Mizahtan zerre kadar anlamadığını düşündüğüm yassı suratlı bile gülüyordu. Gülmeyen bir tek Jourdain’di.

“Evet, Melek,” dedi. “Mikail’in dönüşü yaklaşıyor. Hediye-
yenin dönüşü de elbette. Kadın bana söz verdi, ben de ona inanıyorum. Hediye yine Camelot’un gerçek varisinin olacak ama On Üçüncü Kafatası evine dönmeden olmaz.” Vosch’a bir baş işareti yaptı. Vosch dizini sırtıma geçirince kendimi yerde buldum, yanağım ahşap zemine çarptı.

“Anlamıyorum!” diye bağırdım. Onu konuşturmaya devam edersem kaçınılmaz olanı geciktirebilirdim. “Kim sana neyin sözünü verdi? Ne hediyesi? Camelot’un gerçek varisi de neyin nesi?”

“*Au revoir*, Alfred Kropp,” dedi Jourdain Garmot. Ejderha başlı kabzasını iki eliyle tuttuğu siyah kılıcını tutup başının üzerine kaldırdı.

“Aziz Mikail,” diye fısıldadım. “Kurtar beni.”

Beklediğim cevap buymuş gibi bir anda deponun bütün camları içeri doğru patladı ve beyaz ışık huzmeleri içeriye aydınlattı.

05:03:42:19

Her şey çok hızlı gelişti.

Küçük siyah kapsüller kırılan pencerelerden içeri fırlarken deponun içini beyaz ve yoğun bir duman kaplıyordu. Beni esir alanlar birbirlerine Fransızca bir şeyler söylüyordu ve anladığım tek kelime “Kropp”tu. Ama sanırım bu, her dilde “Kropp” anlamına geliyordu.

Saniyeler içinde odanın tamamı yoğun ve boğucu bir sis tabakasıyla kaplandı. Sanki birileri gözlerime yanık kibritler bastırıyordu. Hiçbir şey göremiyordum ama ateşlenen silahların sesini, siste yürümeye çalışırken birbirlerine çarpan insanların küfürleşmelerini duyabiliyordum. Biri beni ayağa kaldırınca, içgüdüsel olarak ona kafa atmaya çalıştım. Bir eliyle hamlemi bloke edip diğer eliyle kafama bir bez parçası geçirdi. Sanırım bunu gözyaşı gazından korunmam için yapmıştı.

“Size yardımcı olmaya çalışıyorum, Bayan Alfreda,” diye fısıldadı kulağıma.

Nueve.

Beni çevirdi ama başımdaki bez parçası yüzünden hiçbir şey göremiyordum. Bir ses duydum ve kelepçelerim bileklerimden ayrılıp yere düştü. Beni kaldırıp omzuna attığı sırada başımdaki bez parçası da düştü.

Duvara koşup orada asılı duran siyah ipi aldı ve belindeki askı tertibatına geçirdi. İpe sert bir biçimde üç kez asıldı. İp aniden çekildi ve kırık pencereden geçip yükselmeye başladık.

Camdan çekilmeden önce Jourdain'in arkamızdan cırlak ve öfkeli bir sesle bağırdığını duydum: "*Aflred Kropp!*" Siyah ipin diğer ucu bir Apaçi helikopterine bağlıydı. Birkaç saniye sonra iyice havalanmıştık ve şehrin çatılarını görebiliyordum. Nueve'nin omzunda tepetaklak durduğum için Knoxville'in şehir merkezini kuşbakışı seyrettim.

"Bizi neden yukarı çekmiyorlar?" diye bağırdım.

"Çok tehlikeli!" diye cevap verdi.

Çok mu tehlikeli?

Şehrin üstünde süzülüyorduk. Birinci Tennessee Bankası'nın, sonra da her şeyin başladığı cam ve çelik abidesi Samson Kuleleri'nin üzerinden geçtik. Ardından nehre geldik. Yüz yirmi metre aşağıdaki karanlık sulara sallanan tekneleri gördüm. Ardından Tennessee Üniversitesi Tıp Merkezi'ni ve Alcoa otobanı üzerindeki Ordu Eğitim Merkezi'ni gördüm. Otoban bir yılan gibi tepelere tırmanıyordu. Anladığım kadarıyla havaalanına gidiyorduk.

Sonunda tehlike geçmiş olacak ki helikopter otobanın üzerinde durdu ve bizi yukarı çekmeye başladılar. Aşağıdan gelen siren seslerini duyunca Nueve'nin gövdesinin etrafından baktım ve iki polis motosikletinin dönen ışıklarını gördüm. Şehirden yola çıkmışlar ve hızla keskin virajları alıyorlardı. Kürekkemiklerinin arasına bir şaplak atıp helikopterin sesini bastırmak için bütün gücümle döndü. Motosikletlerden biri hızlanıp altımızdan geçti

ve bir sonraki virajda gözden kayboldu. Sürücünün omzunda tüfek ya da pompalı tüfekten daha büyükçe bir şey vardı.

“Hey!” diye bağırdım Nueve’nin beni o gürültüde duymasını umarak ama bir yandan da önemi var mı diye merak ediyordum. “Galiba roketatarı var!”

Nueve kolunu kaldırıp pilota bir işaret çaktı. Havada asılı kaldık ve helikopter yine hareketlendi. Sağa dönmüştük, yoldan çıkıp açık araziye ilerliyorduk.

Bu manevrayla geriye savrulup ölü bir yoyo gibi olduğumuz yerde dönmeye başladık. Otobana bakınca onu gördüm: Helikoptere doğru gelen roketin, ardında bıraktığı duman izini.

Pervanelerin sesi çılgınlığını bastırıyordu. Bir saniye sonra helikopter bir ateş topuna dönmüştü. Yerçekimi etkisini göstermeden önce bir anlığına havada asılı kaldıktan sonra düşmeye başladık.

Hem de hızla.

Yere en son böyle düşmemin üzerinden çok zaman geçmemişti ama o seferki yüz metre falan değil dokuz kilometrelik bir düşüştü. Ayrıca o zaman, hava kurtarma operasyonuna paraşüt getirmeyi akıl edemeyen bir BAPASİFÖ ajanı değil bir melek tutuyordu beni.

Aşağı bakmadım. Gözlerimi kapayıp sonumun gelmesini bekledim.

Sonra suya çarptım.

Helikopter bizi bir mandıranın üstüne götürmüş, patlama ise bizi göletin üstüne savurmuştu. Çamurlu suya kafaüstü girince litrelerce su yuttum. Yüzeye çıktığımda öksürüyor ve yuttuğum suları tükürüyordum, gözlerimi açtığımda bir inekle yüz yüzeydim. İnek bana baktı, ben ineğe baktım; ama ilk pes eden o oldu. Toynaklarından çamur ve inek pisliği sıçratıp möleyerek koşa koşa arkadaşlarını çağırmaya gitti. Pis kokulu koca bir çamur parçası gözümün ortasına isabet etti.

Nueve hemen yanımda belirdi.

“Onlar polis değildi,” dedim nefes nefese. Ağzımda çok acayip bir tat vardı, acaba inek bokunu tatmış olabilir miydim?

“Kim polis değildi?” dedi kalın bir ses.

Başımı kaldırdım. İki atlı gelmişti; yaşlı bir adam ile benim yaşlarımda bir çocuk.

“Ulusal güvenliği ilgilendiren acil bir durum söz konusu,” dedi Nueve, yaşlı adama.

Yaşlı adam alevler içindeki helikopter enkazına baktı. “Acil bir durum olduğuna şüphe yok.”

“Atlarınızı müsadere etmek zorundayız,” diye devam etti Nueve. Beni kolumdan tutup çamurlu sudan çıkardı. Olduğum yerde yazlık elbisemle titriyordum.

“Atlarımıza ne yapacağız dedin?”

“Müsadere. Yani onlara el koyacağız,” dedi Nueve kibarca. Uzaklarda bir yerde, yanan helikopterin sesine sahte polislerin sirenleri de eşlik ediyor ve giderek yaklaşıyordu.

Çocuk bir kahkaha koyverdi. “Sen ve hangi ordu bunu yapacak, Tinker Bell?”

Nueve çocuğunkine benzer bir kahkaha ile karşılık verip tulumundan bir silah çıkardı. Tabancaya benziyordu ama daha çok *Yıldız Savaşları* filmlerindeki lazer silahlarını ya da *Siyah Giyen Adamlar* filmlerindeki parlak metalik tabancaları andırıyordu. Çocuğun kafasına nişan aldı.

“Senin yerinde olsam buna kalkışmazdım,” dedi yaşlı adam, Nueve’inki gibi nazik ve kibar bir ses tonuyla. Elinde bir altıpatlar belirmişti ve o da Nueve’nin kafasına nişan aldı.

Çocuğun yüzünün rengi geri geldi. Ama ben hâlâ biraz gergindim. Etrafın sessizleştiğini bile ancak edebilmiştim. Siren sesleri kesilmişti, sadece yanan helikopterin ve uzaktaki ineklerin sesi geliyordu.

Jetonu düşünce çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı. “Hey, büyükbaba, bu kız değil, elbise giymiş bir erkek!”

Gülmeye başladı ve gülerken kot pantolonunda, tam da sol dizinin üzerinde bir sıyrık açılıverdi. Çığlık atarak eyerinden düştü. Bok içindeki çamurun içinde kıvrılırken bacağını tutuyordu.

“Evlat!” diye bağırdı yaşlı adam.

Nueve ileri doğru bir hamle yapıp yaşlı adamı eyerinden indirdi. Adam inerken silahı patladı ama namlusu yukarı dönüktü.

“Size acil bir durum olduğunu söyledim!” diye tısladı Nueve. Usta bir binici edasıyla atın üzerine çıktı.

“Haydi, Kropp!” diye bağırdı.

Sol ayağımın birkaç santim yanına saplanan mermi üstüme çamur sıçrattı. Bir merminin daha elbisemin kenarını yırtıp geçtiğini hissettim. Nueve kadar olamasam da diğer ata davrandım.

“Nasıl at binildiğini bilmiyorum!” diye bağırdım.

“Öğrenmek için harika bir zaman!” diye karşılık verdi Nueve ve dizginleri kucağıma bıraktı.

Sonra göletin elli metre kadar ilerisindeki sık ağaçlığa doğru dörtнала sürmeye başladı.

Dizginleri elime aldıktan sonra kısacık bir an atın ense-sine baktım ve tıpkı filmlerdeki gibi topuklarımla atın böğrüne vurdum. İşe yaradı. At ileri doğru fırlarken az daha kışından sekip yere düşecektim. Dizginleri sıkıca tutup avazım çıktığı kadar bağırarak ona yön vermeye çalıştım; felaketlerle her zamanki baş etme yöntemimi kullandım: Hayatına sımsıkı sarıl ve ölmek için dua et.

Motosikletlerin sesini duyduğumda ağaçlığa varmak üzereydim. Omzumun üstünden arkaya baktım: Hızla gelen iki Harley bana yaklaşıyordu, siyah kovboy çizmeleri ve karartılmış vizörlü kaskları vardı. Ama polis değillerdi: Karanlığın ajanlarıydılar. Bu da tek bir anlama geliyordu: Ölene ya da beni öldürene kadar durmayacaklardı.

Bir Harley'nin motorunun kaç beygir olduğunu bilmiyordum ama benim atımdan daha güçlü oldukları belliydi. Nueve ağaçların arasında kaybolup gitmiş, beni savunmasız bırakmıştı. Bu ne biçim bir kurtarma operasyonuydu böyle? Kış yüzünden yaprakları dökülmüş ağaçların arasından bir patika ilerliyordu. Mermiler ağaçlara çarpıp birkaç santimlik kabuklarını üstüme saçarken dörtümla sürmeye devam ettim.

Patika genişleyince Nueve'yi yanımda buldum. Demek ki atını kenara çekip beni beklemişti.

Toynak ve gök gürültüsü gibi gelen motor seslerinin arasından kendimi duyurmak için, "Onlardan asla kurtulamayacağız!" diye bağırdım.

"Onlardan birini üstüme çekeceğim!" diye bağırdı o da. "Al!"

Çiftçiye doğrulttuğu parlak silahı kucağıma fırlattı. "Ben çekilinceye kadar bekle," dedi. "Mermiler ısı güdümlüdür."

Sonra atını kamçılayıp ağaçların arasında gözden kayboldu. Giderken alçak dallara çarpmamak için yüzünü neredeyse atın boynuna yaslamıştı.

Bir mermi vızıldayarak kulağımın yanından geçti. Arkamı dönüp nişan alma zahmetine girmeden tetiği çektim. Silah elimde teptikten sonra namlunun ucundan altı metre kadar arkamdaki motosikletliye kadar bir duman izi çıktı.

Merminin isabet ettiğini duydum. Motosikletin benzin deposu delinmişti. Harley bir ateş topuna dönerken sürücüsü bana o kadar yakındı ki vizöründe kendi yansımamı görebiliyordum. Alevler içindeki gövdesi bir silahla fırlatılmış gibi üzerime geliyordu.

Yine atın boğruüne vurup dizginleri sertçe ensesine vurdum. O da karşılık olarak daha da hızlandı. Motosiklet cayır cayır yanarken sürücüsü atın kışına çarpmaktan kıl payı kurtuldu.

Nueve ve diğer sürücü ortalıkta görünmüyordu ama ne kenara çektim ne de yavaşladım. Ağaçlar seyrelmeye başlamıştı, ilerideki

otlağı seçebiliyordum. Şimdi ne olacaktı? Sürmeye devam mı edecektim yoksa ağaçlığın içinde mi kalacaktım?

Otlağa ulaşmama on metre kala dizginleri sertçe sağa çektim ve atım patikadan ayrıldı. Ama o da ağaçların arasında dörtnala koştuktan benim kadar hoşlanmamış olacak ki anında patikaya geri döndü; belki de başka bir patika bulmuştu. Artık yön duygumu iyice yitirmiştim.

Aynı ya da farklı patika olması o anda çok da önemli değildi. Önemli olan Harley kullanan diğer herifin saatte doksanla karşıdan geliyor olmasıydı.

Silahımı kaldırdım. Mermiler ısı güdümlü olmasaydı da bu kadar kısa mesafeden ıskalamazdım herhalde.

Sürücü, motosikleti yanlamasına kaydırırken tetiği çektim. Adam bir elini deli gibi sallarken diğeriyle de gaza asılıp arka lastiğiyle, kurumuş ve çamura bulanmış yaprakları üstüme sıçratmaya devam etti. O an kask takmadığını fark ettim ve kafasının arkası çok tanıdık geliyordu. Ama artık çok geçti: Tetiği çekmiştim.

Mermi arkasında bir duman izi bırakarak Nueve'nin kafasının arkasına doğru yola çıktı.

İspanyol cesur adamdı, bunu kabul etmeliydim. Küçük bombanın iyice yaklaşmasını bekledikten sonra motosikleti ağaçların arasına sürdü. Ama mermiyi kandıramadı. Motosikleti es geçen mermi doğruca ona yöneldi. Arkasına saklandığı ağaca çarpmasıyla müthiş bir patlama oldu. Ağaç sarsılıp sallandı ve patikaya devrildi. Kırılıp kopan dallarının sesi soğuk havada çok yüksek çıkmıştı.

Devrilen ağacın yanına gidip attan indim ve Nueve'nin kıvrılıp uzandığı yere yöneldim. Nabzını kontrol etmek için eğildiğimde bileğimi yakaladı.

“Sana dikkatli olmanı söylemiştin, Kropp. Beni öldürebilirdin!”

O an kendimi kaybettim. Bu kadarı da artık fazlaydı. Bütün hafta olanlardan sonra bu sersemin beni küçük bir çocuk gibi azarlamasına daha fazla dayanamadım. Bütün bunları ben istememiştim, aksine tam tersini istemiştim. Ama o kalkmış, onu buraya ben sürüklemişim gibi davranıyordu.

Ben de onun bileğini tutup ittim ve bütün gücümle çenesine bir yumruk indirdim. Şaşkın bir ifadeyle kışkırttı düştü.

“Belki bu da benim sorunumdur,” diye hırladım. “Belki de sizin gibi kaçıklardan uzak duramıyorumdur, sürekli yanlış insanları öldürüyorumdur. Jourdain Garmot’nun kim olduğunu başından beri biliyordun, değil mi? Mogart’ın oğlu olduğunu biliyordun, değil mi?”

“Önemi var mı?” diye sordu ama çenesini ovuştururken sinir bozucu bir şekilde gülümsüyordu.

“Emin ol var! Kim olduğunu, nerede olduğunu biliyordun. Ayrıca onu durdurabilirdin!”

Vurmak için yumruğumu yine kaldırdım. Geri geri süründükten sonra çabucak ayağa kalktı.

“Mecbur kalırsam seni öldürme yetkim var,” dedi.

“Gerçekten mi? Bak o konuda senden bir adım öndeyim. Benim kimseden yetki almama gerek yok!” Küçük boy roketatarı ona çevirip o küçük İspanyol tebessümüne nişan aldım.

“Bunu yaparsan, havaalanına asla sağ salim varamazsın,” dedi.

“Beni nasıl o depoda buldunuz?” diye sordum.

“Vosch’u takip ettik elbette.”

“Jourdain takip edilmediklerini söylemişti.”

Nueve omuz silkti.

“On Üçüncü Kafatası ne?”

İfadesiz bir yüzle bana baktı.

“Mikail’in hediyeyi geri getirmesi için Jourdain’in ona ihtiyacı varmış. Hediye de Kılıç değil mi? Jourdain, Excalibur’un peşinde ve onu almak için de On Üçüncü Kafatası’na ihtiyacı var.”

Hiçbir şey söylemedi. Omuz silkmekle yetindi.

“Omuz silkip durma,” dedim. “Bir daha benim karşımda omuz silkme, tamam mı?”

“Alt tarafı omuz silkiyorum.”

“Konuyu değiştirme.”

“Ben değiştirmedim, sen değiştirdin.”

“Kes şunu. Konuyu kimin değiştirdiğinin bir önemi yok.”

“O zaman bana niye değiştirme diyorsun?”

“Evet ya da hayır. Bunca zaman bunların arkasında Jourdain’in olduğunu biliyordun.”

“Ne önemi var?”

“Çünkü onu durdurabilirdin.”

“Zaten öyle yapmadık mı? Hâlâ hayattasın, öyle değil mi? O sefil *las nalgas*’ını¹ defalarca kurtarmadım mı? İkimiz de sayısını unutmuşuzdur eminim.”

“O zaman neden onu durdurmadın?”

“Şirket’in nasıl çalıştığını hâlâ anlamıyorsun değil mi, Alfred Kropp? Biz özel bir güvenlik şirketi değiliz. Bizim için önemli olan tek bir özelliğin var, o da sıhhatin değil. Önemli olan şeyi bize vermezsen, seni Mogart’ın oğlunun merhametine bırakırız.”

Yanımdan geçip motosikleti yerden kaldırdı. “Şimdi gel, nankör hanımefendi; bizi havaalanında bekliyorlar. Tanrı’nın unuttuğu bu kasabadan, senden sıkıldığımdan daha çok sıkıldım.”

Arkasındaki seleye oturdum.

“Silahımı geri ver,” dedi.

“Sanırım bir süre daha bende kalacak, teşekkürler.”

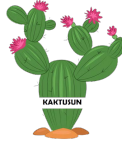
Tam bir şey söyleyecekken aklına başka bir şey gelmiş gibi gazı kökledi. Beline sarılıp gözlerimi kapadım, hayatım pahasına sımsıkı tutundum.

1 İspanyolca: Kıçını (ç.n.)

05:02:34:26

Nueve bizi doğruca havaalanına götürdü. Oraya giden arka yollar olup olmadığını bilmiyordum ama keşke olsalardı diye düşündüm. Alcoa Anayolu, Knoxville'deki en yoğun caddelerden biriydi. Durduğumuz her trafik lambasında sürücüleri durup, çamurlu polis motosikletinin arka selesindeki yaşlı kadın elbiseli irikiyım oğlan çocuğuna bakıyordu. Tek korkum gerçek bir polise denk gelmekti. Nueve bu durumu açıklamak için kafasında nasıl bir hikâye uydurmuştu acaba?

Gözlerimi kapayıp yanağımı sırtına yaslamış, düşüncele-rimi dizginlemeye çalışıyordum. En iyi şartlarda bile oldukça zorlandığım bir egzersizdi bu ama yine de şansımı denedim.

Mogart'ın bir oğlu vardı. Babasının nasıl işlere bulaştığından haberi olmayan bir oğul, tıpkı benim gibi; ta ki Mogart ölene kadar. Ardından birileri babasının kafasını getirip bunu Başmelek Mikail'in kılıcını kullanarak yapanın Alfred Kropp adında başka bir çocuk olduğunu anlatmıştı. Jourdain ise intikam için Knoxville'e gelmişti... ya da On Üçüncü Kafatası denen

şey için. Çünkü birileri, bunu bulmayı başarırsa Excalibur'u geri alacağına dair söz vermişti... Yoksa beni öldürmenin Kafatası ve Excalibur'la bir ilgisi mi vardı? Öyle olmasa, bana neden kafatasından bahsetsin ki?

Ne demişti? *Bana söz verdi ve ben ona inanıyorum. Hediye yine Camelot'un gerçek varisinin olacak ama On Üçüncü Kafatası evine dönmeden olmaz.*

Aziz Mikail'in hediyesi Excalibur olmalıydı ve muhtemelen Camelot'un gerçek varisi dediği de kendisiydi. Peki ya kadın kimdi? Gölün Leydisi olabilir miydi?

Bazı kaynaklara göre Sofia, Mikail'in kılıcını Arthur'a veren Gölün Leydisi'nin ta kendisidir.

Sofia. Sam bu ismi uykusunda sayıklamış, ardından Nueve'yle onun hakkında tartışmıştı. Sam, Jourdain'in peşimde olduğunu biliyor muydu? Bunca zaman biliyor muydu, biliyorsa neden bana hiçbir şey söylememişti?

Havaalanına vardığımızda Nueve pistin bir köşesinde tek başına duran, etrafı dikenli tellerle çevrili hangara yöneldi. Mavi tulum giymiş, bellerinde 9 milimetrelik tabancaları olan iki adam devriye geziyordu. Asma kilitli kapının yanında bizi karşıladıklarında bir tanesi telsizinin düğmesine bastı.

"Alice delikten çıktı," dedi. "Tekrar ediyorum. Alice delikten çıktı."

Arkamızdaki asma kilidi yine taktı ve Nueve motosikleti sürüyerek doğruca yerleşkenin içine girdi. Ben de güçsüz bacaklarım ve at gezisinden ağrıyan kıcımla yanında yürüyordum. Alice kimdi acaba, ben mi yoksa Nueve mi? Aslında kim olduğunu gayet iyi biliyordum.

Nueve hızını kesmeden hangara devam etti. Yorulduğum için arkasında kalıyordum.

"Haydi, Alfred Kropp," dedi Nueve, arkasına bakmadan. "Yolun sonuna geldik."

“Burada,” dedi muhafız. “Ve hiç de mutlu değil.”

Hangarın yaya girişinde de asma kilit vardı. Muhafız anah-tarlarını karıştırdı.

“Burada kim var?” diye sordum.

Asma kilidi çözüp Neuve’ye kapıyı açtı. Ben Neuve’in pe-şinden içeri girerken muhafız bana şöyle bir baktı.

“Ne var?” diye sordum.

“Daha güzel olduğunu düşünmüştüm.”

Burnu hangar kapısına dönmüş siyah bir özel jet vardı. Etrafındaki gri tulumlu adamlar koşuşturup duruyor, anladığım kadarıyla kalkış hazırlıklarını tamamlıyorlardı. *Belki iki uçuş,* diye geçirdim içimden. *En fazla üç. Ve bir daha asla uçmayacağım.*

Yanımıza bir kadın geldi; çilek kırmızısı yüksek topuklu ayakkabılarının parlak zeminde çıkardığı ses hangarın içinde yankılanıyordu. İnce çizgili bir takım elbise giymiş, sarı saçlarını tepesinde topuz yapmıştı.

BAPASİFÖ’nün direktörü Abigail Smith, kendisi hayatımda gördüğüm en sağlıklı dişlere sahipti.

“Sevgili Alfred, çok iyi görünmesen de seni sağ salim görmek ne güzel.” Sevinçli görünüyordu. Yanağımdan öptü. Neuve’ye döndüğünde sevinçten eser kalmamıştı. “Bir karavana daha mı, Neuve?”

“Asıl Alfred’e bir şey olsaydı karavana sayılmaz mıydı?”

“Hastane saldırısı ve şehirlerarası yoldaki olay bizi yeterince meşgul ediyordu. Şimdi de Medkon, düşürülen bir şirket heli-kopteriyle uğraşmak zorunda.” Medkon, BAPASİFÖ dilinde medya kontrol anlamına geliyordu. Şirketin operasyonlarını örtbas etmek için hikâyeler uyduran departmandı.

“Bu kaçınılmazdı,” dedi Neuve.

“Bölmek istemem ama,” dedim sözlerini bölerek. “Gitmeden önce üstümü değiştirebilir miyim acaba?”

Abby'nin muazzam gülümsemesi bulutların arasından görünen güneş gibi geri geldi. "Elbette, Alfred. Bu taraftan."

Hangarın arkada tarafına birlikte yürürken elini omzuma koydu. Ahşap merdivenlerden ofislerin bulunduğu asma kata çıkılıyordu. Ofislerin hangarın içine bakan büyük pencereleri vardı.

"Son görüşmemizden bu yana oldukça zor zamanlar geçirmişsin," dedi.

"Bu çok basit bir ifade oldu," dedim.

"Akıllıca bir seçim yaptın, Alfred. En azından Mühür konusunda ama karşılığında istediğin miktarı tartışabiliriz."

"Bir hata yaptım," dedim.

Merdivenin tepesine vardığımızda bana baktı.

"Onu Kutsal Kâse'ye içine geri göndermeden önce," diye devam ettim. "İblis Kral bana bir görüntü gösterdi... bana her zaman istediğim şeyi sundu ama ben ona hayır dedim. Çünkü bedeli çok yüksekti."

"Bedeli neydi?"

"Özgürlüğü."

Şaşkın gözlerle bana uzun uzun baktı. "Hepsi bu kadar, öyle mi, Alfred? Özgürlük."

Başımınla onayladım.

"Nueve bana dürüst davranmıyor, Abby ama sen her zaman dürüst oldun. Mührü size verirsem, sözünüzü tutarsınız, değil mi?"

Gülümsedi ama bu seferki hüzünlü bir gülümsemedeydi. Elini yanağıma koydu.

"Direktör olduğum sürece," dedi. Onlardan alabileceğim en sağlam söz buydu herhalde.

Kapıyı açınca Bay Needlemer'in kel kafasının bana yaklaştığını gördüm, şişman kollarını da açmıştı. Abby'ye çarpıp onu kenara itti ve tombik suratını göğsüme gömdü.

“Merak etmeyin, Bay Needlemier,” dedim. “Ben iyiyim.”

“Tanrı’ya şükürler olsun!” diye bağırdı. “Helikopterle bağlantı kopunca aklımıza en kötüsü geldi!”

Nueve içeri girdi. Bay Needlemier’ı görünce karanlık gözleri aydınlanır gibi oldu.

“Ah, avukat. Şahane!” Abby’ye döndü. “Uçak hazır, sayın direktör. Sohbeti sonraya bırakabiliriz.”

“Bir dakika,” dedi Abby Smith. Nueve’ye hâlâ kızgındı. “Alfred önce üstünü değiştirecek ardından tahliye koordinatörü ile tanışacak.”

“Neyimle?”

“Bu taraftan, Alfred.”

“Ben burada bekleyeceğim,” diye fısıldadı Bay Needlemier.

Abby beni başka bir odaya götürdü. Bakır teni, sarı saçları ve kocaman mavi gözleriyle bir kanepede oturuyordu. Beni görünce ayağa kalktı.

“Ashley?”

“Merhaba, Alfred,” deyip bana sarıldı. Burnuma leylak kokusu geldi. Başımı eğince, kocaman mavi gözleriyle bana baktığını gördüm.

“Bana çok değiştiğini söylemişlerdi,” dedi.

“Elbise benim fikrim değildi,” dedim.

“Ben üstündekilerden bahsetmiyorum.”

Bir adım geri çekildi sarılmamız normal sarılmалardan dört saniye daha uzun sürmüştü.

“İstifa ettiğini sanıyordum,” dedim.

“Reddedemeyeceğim bir teklifte bulundular.” Abby’ye baktı.

“Ashley, senin tahliye koordinatörün olma şartıyla Şirket’e geri döndü.”

“Ya,” dedim. “O da ne demek oluyor?”

“Ashley, arayüzümüzden tahliyenden sorumlu koordinatör olacak demek oluyor.”

Ashley'ye baktım. "BAPASIFÖ'den nefret ediyorum," dedim. Güldü. "Neden üstündekileri değiştirmiyorsun, Alfred? Dışarıda buluşuruz."

Dışarı çıkarken altın sarısı saçları savruluyordu.

"Banyo şurada, kıyafetler ise yanındaki dolabın içinde," dedi Abby saatine bakarken. "On beş dakika içinde buradan ayrılmalıyız o yüzden güvenli bölgede kalmaya çalış."

Koluma pat pat vurup gitmeye hazırlandı.

"Abby, bekle," diye seslendim arkasından. "Samuel konusu." "Samuel mı?"

"Bilirsin işte, A9... Samuel. O iyi mi?"

"Evet, Alfred. Onu daha güvenli bir yere aldık."

"Geçmişimden öğrendiğim tek bir şey varsa, o da öyle bir yer olmadığı."

Abby güldü.

"Şaka yapmıyordum," dedim. "Yani burada değil demek istiyorsun."

"Burada olması için bir sebep yok, öyle değil mi?"

Biraz düşündüm. "Hayır, sanırım yok. Onu son gördüğümde biraz tartışmıştık da. Ona iyi olduğumu ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilir misin?"

"Elbette, Alfred."

"Sofia kim?"

Hiçbir şey söylemeden birkaç saniye bana baktı. Nueve'nin mandıradaki ifadesiz bakışlarını hatırladım.

"Sofia mı?"

"Geçmişten gelen bir hayalet olduğunu söylemişti."

Başını yavaşça iki yana salladı. "Üzgünüm, Alfred. Sofia adında kimseyi tanımıyorum."

"Nueve onun bilgelik tanrıçası olduğunu söyledi."

Abby tuhaf bir biçimde güldü. "Öyle mi dedi?"

"On Üçüncü Kafatası nedir?"

“Ne?”

“On Üçüncü Kafatası. Jourdain onun peşinde.”

“Öyle mi? Ne kadar... sıradışı.”

“Yani ne olduğunu biliyorsun.”

Başıyla onayladı.

“Ama bana bu bilginin çok gizli olduğunu söylemek üzeresin, değil mi? Yüzünde yine o ‘çok gizli bilgi’ bakışı var.”

“Şayet aradığı gerçekten buysa, Jourdain’in bir kuruntunun peşinde olduğunu söyleyecektim. On Üçüncü Kafatası bir efsanedir.”

“Bu efsane ne hakkında?”

Başını iki yana salladı. “Artık ne önemi var, Alfred? Birkaç gün sonra bunların hepsi senin için geride kalmış olacak,” dedi eliyle etrafı işaret ederek. “Artık özgürsün.”

Çilek kırmızısı ayakkabılarının yüksek topuklarının üstünde dönerek hızla odadan çıktı. Çabucak yıkanıp üstümdeki çamur ve inek pisliğinden kurtuldum. Lavabonun yanında bulduğum fırçayla dişlerimi iyice fırçalayıp dolaptan aldığım standart siyah tulumlardan birini üstüme geçirdim. Banyodaki aynanın karşısında parmaklarımla saçlarımı tararken, Ashley tahliye koordinatörüm olmasaydı saçlarımı falan taramazdım diye geçirdim içimden. On altı milyon iblisle çöldeki karşılaşmamızdan sonra istifa etmişti çünkü orada çok korkmuştu. Onu bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum. Ama tam da kadın elbisesi giydiğim gün onunla yine karşılaştım. Öte yandan kilo vermiştim, saçım biraz daha uzamıştı ve artık şu havalı kır perçemim vardı. Sanırım büyük bir değişim geçirildiğinde böyle olurdu, eski halim bir hayal olarak geride kalmıştı; tıpkı bir uzvunu kaybeden birinin o uzvunu hâlâ hissetmesi gibi bir şey.

Diğer odada beni bekliyorlardı; Ashley, Abby, Nueve ve Bay Needlemer. Ashley’nin yanındaki boş yere oturdum. “Yine erkek oldum,” dedim.

“Aman ne hoş,” diye homurdandı Nueve.

Bay Needlemier’a dönüp, “On dakika sonra çok daha keyifli bir yerde olacağız. Şirket, kendilerinden çalınan parçanın karşılığında Senyör Kropp’u tahliye etmeyi kabul etti,” dedi.

Bay Needlemier gergin bir şekilde başıyla onayladı. Koca kafaları sallanan oyuncakları andırıyordu.

“Pekâlâ,” dedi Nueve. “Söz konusu parça sizde mi?”

Bay Needlemier bana baktı. Başımı evet der gibi salladım. Evrak çantasını açtı ve Süleyman’ın Büyük Mührü’nü çıkardı. Derin bir nefes aldım. Artık hem Büyük Mühür hem de iblislerin hapsedildiği Kutsal Kâse BAPASIFÖ’nün elinde olacaktı. Böylece canları istediğinde onları salıp ne istiyorlarsa yaptırabilirlerdi. Abby’ye baktım. Direktör o olmasaydı böyle bir şeyi yapmazdım. BAPASIFÖ’ye o kadar güvenmiyordum –hatta hiç güvenmiyordum– ama ona güveniyordum. Abby mühürleri güvende tutacaktı. Cennetten kovulanları dışarı salmayacağından emindim.

Nueve uzanıp yüzüğü Bay Needlemier’ın titreyen elinden adeta kaptı. Ona bakarken karanlık gözleri parlıyordu. Mühür floresan lambaların altında ıslıl ıslıl parlıyordu.

“Güzel,” dedi Abby memnun bir sesle. İş kadını moduna geçmişti. “Vaktimiz azalıyor.” Ayağa kalktı, sırayla Ashley, Nueve ve Bay Needlemier da kalktılar. Ama ben kalkmadım.

“Alfred,” dedi Abby.

“Alfred,” dedi Ashley.

“Alfred,” dedi Nueve.

“Alfred’le biraz yalnız kalabilir miyim?” diye sordu Bay Needlemier.

Nueve anında şüphelenmişti. “Ne amaçla?”

“Vedalaşma amacıyla.”

Abby saatine baktı. “Beş dakika.”

Dışarı çıkarlarken Nueve'nin Abby'ye, "Duygusal adam," dediğini duydum.

Kapı kapandı. Bay Needlemier bizi dinlemediklerinden emin olmak için cama baktı. Aslında odanın dinlendiğini ona söyleyebilirdim. Bir iskemle çekip yanıma oturdu.

"Alfred, bundan emin misin?"

Başım la onayladım. "Her şey iyice karıştı, Bay Needlemier."

"Buna itiraz edemem. Bana şüpheli diyebilirsin, Alfred ama para birçok sorunu çözer. Şu anda yarım milyar dolara sırtını döndüğünün farkında mısın?"

"Bu işler başladığından beri," dedim ağlamaklı bir sesle, "kılıcı çaldığımdan beri insanlar ölüyor. Bir sürü insan, çoğu da kötüydü sanırım ama babam ve dayım gibi bir kısım iyiler de vardı içinde. Büyük bir tekerlek gibi, Bay Needlemier, dönmeye devam eden dev bir ölüm tekeri gibi ve ben de aksım. Tekerlek, aksı olmadan dönmez."

Beni anlıyormuş gibi başını sallıyordu ama anladığını hiç sanmıyordum. Devam ettim. "Samuel BAPASİFÖ'nün parasını almaz. O yüzden benimkinin bir kısmını aldığından emin olmanı istiyorum. Gerisini de dağıt. Yetimhanelere ve onun gibi yerlere, gerçi aklıma yetimhaneden başka ona benzer yerler gelmiyor. Ne demek istediğimi anlamışsındır; ne de olsa avukatsın, hallet işte. Ölümlere bir yardımım dokunmaz ama hayatta olanlara yardım edebilirim."

"Evet, Alfred,... o konuya gelirsek."

"Hangi konudan bahsediyorsun?"

"Para konusundan. Bir gelişme oldu."

"Böyle konuşmandan nefret ediyorum. Ne gelişmesi?"

"Bütün nakit akışı donduruldu."

"Neden?"

"Mahkeme emri. Ben de bu konuyu seninle özel olarak konuşmak istiyordum. Babanın vasiyetine itiraz eden biri var."

Kim diye sormaya hazırlanırken *kim* olduğu birden kafama dank etti.

“Jourdain Garmot,” dedim.

“Evet. Nereden bildin?”

“Babası bir zamanlar Bay Samson’ın varisiydi. Samson, kendisine bir şey olursa Mogart’ın Excalibur’dan sorumlu olmasını istiyordu. Sonra benim varlığımı öğrenince Mogart’ı dışladı ve böylece Mogart kılıcı çalmak için beni kullandı ve tüm bunlara sebep oldu.”

Bay Needlemier başını sallayıp duruyordu. “Aynen. Bununla mücadele edebiliriz, Alfred. Bernard’ın her şeyi sana bıraktığı vasiyetnamesi, Mogart’ı varisi olarak gösterdiği vasiyetinden daha yeni tarihli.”

“Yani Jourdain para falan koparamayacak?”

“Çok ciddi bir suç işlemedikçe, hayır,” dedi Bay Needlemier.

“Bunun Jourdain için sorun olacağını sanmıyorum,” dedim.

“Ne yaptığını biliyor musun? Babasının kafasını siyah bir çantaya koyup yanında dolaştırıyor.”

“Yüce Tanrım!”

“Elindeki tek kafa o da olmayabilir. Bence babamın kafası da onun elindedir. Tamamen kafayı yemiş. Kafasını alıp evini yaktı ve şimdi de bütün parasının peşinde. Belli ki benimle ilgili her şeyi bu dünyadan silip atmak istiyor.”

Ayağa kalktım.

“Bir de kafatası var. Onu da istiyor ama beni dünyadan silip atmanın onunla ne ilgisi olduğunu anlamadım.”

“Kafatası mı?”

“On Üçüncü Kafatası. Böyle bir şey duydun mu hiç?”

“Nereden duyayım ki?” dedi.

“Sonuçta Kutsal Kılıç Tarikatı’nın başındaki adam için çalışıyordun. Belki kulağına çalınmıştır.”

Boş gözlerle bana baktı. Son zamanlarda bu ifadeyle çokça karşılaşır olmuştum.

“Şövalyelerle bir ilgisi olsa gerek,” diye devam ettim. “Yoksa Jourdain’in nereden haberi olsun?”

“Kafataslarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, Alfred.”

Başımınla onayladım. “Ben de öyle düşünmüştüm. Abby’nin dediği gibi, artık bir önemi yok. Sofia gibi.”

Bu noktadan sonra iyice kayboldu. “Sofia mı? Sofia da kim?”

“Geçmişten bir hayalet.” Derin bir soluk aldım. “Bu kadar işte,” dedim.

“Evet, öyle,” derken sesi titriyordu.

Kapıya yöneldim.

“Ah, Alfred. Neredeyse unutuyordum. Bir şey daha var.”

Döndüğümde elinde siyah bir kılıç vardı.

“Bunu ne yapayım?”

Bennacio’nun kılıcıydı, yeryüzündeki son şövalyenin. Fransa’daki bir şatoda, ellerimi bu kılıcın üstüne koyup ant içmiştim. Şimdi buna sırtımı dönmekle başka şeylere de sırt dönmüş oluyor muydum? Mesela çok *değerli* bir şeye?

“Böyle olmayacak,” dedim. “Kendimi kurtarmaya çalıştığım falan yok. Böyle olmaz.”

“Alfred. Anlamadım. İstemediğini mi söylüyorsun?” Kılıçtan bahsediyordu.

“Onların zamanı geçti, Bay Needlemler. Şövalyelerin dönemi sona erdi, öyle olmasa bile ortada şövalye kalmadı.” Yutkundum. Geçmişten gelen hayaletlerden konuşuyorduk. Ama zaten bütün hayaletler geçmişten gelmez miydi? “İster erit, ister parçalarına ayırıp denize at.”

Başını salladıktan sonra, “Sanırım onu güvenli bir yere koyacağım. Belki bir gün ihtiyacın olur.”

Zayıf bir ihtimaldi. Bay Needlemler’in haberi yoktu ama birkaç saat içinde Alfred Kropp ölü biri olacaktı.

05:01:54:11

On beş dakika sonra Knoxville'in bin fit üzerindeydim ve yükselmeye devam ederken, bir daha göremeyeceğimi düşünerek camdan kış manzarasına, tepelerin arasından kıvrılarak bir kuşak gibi uzanan Tennessee Nehri'ne bakıyordum.

"Ne düşünüyorsun, Alfred?" diye sordu yanımda oturan Ashley.

Genzimi temizledim. "BAPASIFÖ'ye neden geri dönmeye karar verdin?"

Ona baktım. Sarı saçları, mavi gözleri, mükemmel burnu ve inci gibi dişleriyle tam bir Amerikan güzeliydi.

Gözlerini kaçırdı. "Dönmemi istediler," dedi.

"Sen de hiç düşünmeden kabul ettin, öyle mi?"

"Bir tahliye koordinatörüne ihtiyaçları varmış."

"Bu daha mı rahat bir iş yani?"

Güldü. Çikleti hatırladım. "İlk başta hayır dedim," dedi. "Sonra senin için olduğunu söylediler."

"Benim için mi geri döndün?"

Parmaklarıyla koluma dokundu. “Onlar mühürlerin başına gelenleri anlattıktan sonra. Onları geri almak için senin yaptıklarını duyunca. Nasıl hayır diyebilirdim ki? O hayatı bırakıp gitmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum.”

“Gerçekten öyle miydi? Yani öyle mi? BAPASIFÖ’ye girmeden önceki hayatına geri dönebildin mi?”

“Denedim. Çok zor, Alfred. Senin orada gördüklerini gördükten sonra... bildiklerini bildikten sonra... olup biten onca şey varken hiçbir şey olmamış gibi sivil arayüzüne dönmek. Yine de bir şeyler hissetmeye devam ediyorsun... nasıl desem... geri dönsen bile sanki olan biteni dışardan izlemeye devam ediyorsun. Nerede olursan ol, çevrendeki insanlara bakıp bilmedikleri onca şeyi düşünüyorsun ve bilselerdi ne olacağını merak ediyorsun. Bilmek istemeyecekleri onca şeyi bilseler...”

“Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum,” dedim. “Aynı şey bana da oldu.”

Beş bin fit aşağıda, Bennacio’yla Kutsal Kılıç görevimize çıkarken kullandığımız eyaletlerarası yol tek renkli tepelerin arasından kıvrıla kıvrıla uzanıyordu.

“Yeni girenlere öğrettikleri bir düstur vardır: *Şirket sonsuza kadardır*. Bu, BAPASIFÖ’nün sonsuza kadar devam edeceği anlamına gelmiyor, sonuçta hiçbir şey sonsuz değildir. Asıl anlamı, çalışırken başına gelenlerin sonsuza kadar iz bırakacağıdır. Sende asla silemeyeceğin izler bırakırlar.”

“Kıyamet,” dedim.

“Ne?”

“Kıyamet. Anlarsın ya kader işte. Alın yazısı. Geri dönüşü olmayan şey. Doğru ya da yanlış, haklı ya da haksız olduğunu düşünmen önemsizdir çünkü başka seçeneğin yoktur. Ama ben buna inanmıyorum. İnanmayacağım da. Ne olursa olsun benim bir seçeneğim var.”

Pencereden dönüp ona baktığımda, halime üzülür gibi tuhaf bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

“Tam olarak nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Eko Kampı’na. Şirket’in Kanada’daki tesislerinden biri.”

“Sonumun nasıl olacağını biliyor musun?”

Başını iki yana salladı.

“Nasıl yani?” dedim. “Bilmiyor musun, yoksa biliyorsun da söyleyemez misin?”

“Bilmiyorum. Olasılıkları ikiye kadar indirdik.”

“Benim de söz hakkım var mı?” Başıyla onayladı. “Güzel. Paraguay gibi bir yerde keçi gütmek istemiyorum.”

Gülüp yine başını iki yana salladı. Ashley başını salladıkça sarı saçları da onunla birlikte hareket ediyor uzun ve sarı bir pelerinin dalgalanması gibi bir milisaniye arkasından geliyordu: Kımıl da ve dalgalan, kımıl da ve dalgalan.

“Paraguay’ı öylesine söyledim,” dedim. “İşin doğrusu Paraguay’da keçi güdüyorlar mı onu bile bilmiyorum. Size işinizi öğretecek değilim. Koordinatör olan sensin ama bana kalsa Amerika’da kalmak isterim ne de olsa asıl mesele topluma karışmak, öyle değil mi?”

Abby ve Nueve hemen önümüzde, kokpite yakın oturuyorlardı. Konuşurken kafaları birbirlerine değecek gibi oluyordu. Tam olarak ne konuştuklarını duyamıyordum ama yükselen ve alçalan seslerine bakılırsa hararetli bir tartışma içindeydiler.

“Evet, asıl mesele bu,” dedi Ashley.

“Peki ne kadar ileri gidiyor? Bunun çok daha kapsamlı bir Tanık Koruma Programı olduğunu tahmin ediyorum. Ayrıca BAPASIFÖ’nün elinde her türden süper gizli, James Bondvari teknolojilerin de olduğunu biliyorum... Demek istediğim, hafızamı da silecek misiniz? Yani bana temiz bir başlangıç verebilir misiniz?”

“Kimse anılarını senden alamaz, Alfred. BAPASIFÖ bile.”

Biraz düşündüm. “Yazık.” Bir kez daha camdan dışarı baktım. Bulutların içine girecek kadar yükselmıştik. Artık yeryüzünü göremiyordum. “Çok yazık.”

Koltuğunun altına uzanıp bir dizüstü bilgisayar çıkardı. Bilgisayar açılırken, “Alfa düzeyinde tahliye devamlılık gerektirir. ADT sonsuza kadar sürer, Alfred. Buradan gittikten sonra artık *sen* olmayacaksın. Yeni bir ismin, yeni bir geçmişin, hatta yeni bir yüzün olacak. Bu prosedüre bazen “Anka Protokol”ü de denir çünkü eski sen, mecazi anlamda yanıp kül olurken yerine yeni bir sen gelir. Umarım hafızan iyidir çünkü ezberlemen gereken bir sürü şey olacak. Senden resmen yeni bir insan yaratacağız, buna kendini tamamen yeni ve farklı biri olarak görmek için seni yeniden programlamak da dahil.”

“Yeni bir yüz mü?”

Başıyla onayladı. “Estetik cerrahlarımızın neler yapabildiğine inanamazsın.”

“Şimdi ki yüzümü seviyorsam ne olacak?”

“ADT, ya hep ya hiç türünden bir protokoldür, Alfred. Sana yeni bir kimlik verip onunla uyumlu bir dış görünüş vermezse tamamen vakit kaybı olur. Boyunu bile değiştirebiliriz.”

“Boyumu mu?”

“Ortalamadan daha uzun boylusun. Dışarıdan hemen fark edilmene neden olan bir özellik, tahliye edilen biri olarak iste-yeceğin en son şey budur. Bir ya da iki omurunu almak zorunda kalabiliriz.”

“Aman Tanrım.”

“Korkma. Bu konudaki tartışmalar henüz sonuçlanmadı.”

“Yüzümü oyup omurgamı sökeceksiniz, bir de korkmamamı mı söylüyorsun?”

ADT_ÖK_KROPP isimli bir ikona tıkladı.

“Şuna bir göz at,” dedi çabucak. “Çok hoş.”

Programın açılmasıyla tuhaf şekilde tanıdık birinin bilgisayarda oluşturulmuş fotoğraflarından bir slayt gösterisi başladı: Yüzünün karşıdan ve profilden çekilmiş fotoğrafları, vücut fotoğrafları. Ortalama bir ergene benziyordu, oldukça zayıftı, kısa sarı saçları ve mavi gözleri vardı.

“Bu kim?” diye sordum ama içten içe aslında kim olduğunu biliyordum: ÖK_KROPP

“Sensin; en azından ihtimallerden biri.”

“Benim gözlerim kahverengi.”

“Göz rengini değiştirebilecek tekniğimiz var. Eskiden benim de gözlerim kahverengiydi.”

İşıl ışıl parlayan mavi gözlerinin içine baktım. “Sen de mi tahliye edildin?”

“Sayılır. Şirket’e girdiğimde... sana yapacağımız da bunun gibi olacak ama tam tersi. Saha Operasyonları departmanına giren herkes eski arayüzünden tahliye edilir.”

Gözlerini kaçırdı. Bana söylemediği bir şeyler vardı.

“Demek bu yüzden bütün kadın BAPASIFÖ çalışanları birbirine benziyor; sarı saçlar ve mavi gözler falan. Yüzünü de değiştirdiler mi?”

“Her şeyi değiştirdiler,” dedi usulca.

Gözleri doldu. Buna engel olamazdım, o yüzden konuyu değiştirmekle yetindim.

“Bazı şeyler hoşuma gitti,” dedim fotoğrafı kastederek. “Mesela burnum. Bir daha bakabilir miyim? Evet, burnumu zaten hiç beğenmezdim. Ama sarışın olma konusunda emin değilim. Kır perçemden de kurtulacaksınız biliyorum, kır saçlı, on altı yaşındaki birinin ortama ayak uydurması hayli zor olabilir. Ama biraz daha koyu bir şeyler seçebilirsiniz. Kızıl değil ama. Yoksa palyaçoya benzerim ve ben palyaçolardan nefret ederim. Gerçi şu *CSI: Miami* dizisindeki herif çok havalıydı. Bu arada yüzüm daha ince, yanaklarımı da yontacak mısınız? Beni çok yakışıklı

yapamazsınız herhalde, ne de olsa yakışıklı insanlar, ortalama insanlardan daha çok dikkat çeker. Gerçi şu anda çok fazla insan dönüp bana bakmıyor ama siz de çok çirkin bir şeyler yapmazsınız.”

“Ah, eminim güzel bir şeyler yapacaklardır. Tabii o da bir yere kadar.” Gözyaşlarının gittiğini görmek hoşuma gitti.

“Merak ettiğim bir şey daha var... Bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum ama tamamen tahliye edilip yeni hayatıma yerleştirildikten sonra, nasıl denir, ‘eski arayüzümden’ birilerini görme şansım olacak? Mesela tahliye koordinatörüm beni kontrol edecek mi ya da böyle şeyler yapacak mı?”

Gülümsüyordu. “Beni tekrar görüp görmeyeceğini mi soruyorsun?”

Tam bir şeyler diyecektim ki bunun kötü bir fikir olduğuna karar verip başımı evet der gibi sallamakla yetindim.

Tebessümü yüzünden siliniverdi. “Şu anda Knoxville’de ne oluyor, biliyor musun? Mezar taşını hazırlıyorlar. Alfred Kropp artık bir ölü, onu sadece mezarının başında ziyaret edebilirim.”

04:23:36:47

Kanada Rocky Dağları'nın karla kaplı tepelerinin arasındaki dar bir vadide bulunan özel bir havaalanına iniş yaptık. Ashley başımızın üzerindeki dolaplardan iki parka çıkarıp birini kucağıma bıraktı.

“BAPASIFÖ'nün Karayipler'de hiç üssü yok mu?” diye sordum.

Merdivenden asfalt piste inerken parkanın kapüşonunu kafama geçirdim. Yaklaşık otuz metre kadar ileride bir helikopter bekliyordu. Motorları çalışıyor, pervaneleri yavaşça dönüyordu. Etrafta gördüğüm tek bina ahşap bir kulübeydi. Bacasından kıvrılarak yükselen duman buz gibi esen rüzgârla dağılıp gidiyordu. Abby ve Nueve önde, ben ve Ashley arkada, helikoptere giderken kulübeden BAPASIFÖ tulumları ve kaskları giymiş iki adam çıkıverdi.

Helikopterin içine doluşmadan önce adamlar Abby'yle bir şeyler konuştu. Onlar ön tarafa oturdu, bir tanesi pilotun yanına geçti. Hemen arkalarında yerlerimizi aldıktan sonra herhangi bir uyarı olmaksızın motor kükreyip araç yukarı fırlayarak sola

keskin bir dönüş yaptı. Üç metre kadar farkla, üstümüze üstümüze gelen dağ yamacının üzerinden üçgeçtik.

Bulutsuz bir gündü. Karlı tepeleri güneş ışığıyla parlayan sıradağlar göz alabildiğine uzanıyordu. Dağların gölgesinde kaybolmuş dağ geçitleri ve ırmakların oluşturduğu derin vadiler gördüm. Karlı arka plan sayesinde, çok uzaklarda süzülen yalnız bir kuşun siyah silüetini net bir şekilde seçebiliyordum.

Yarım saat sonra iki dağ sırasının arasındaki geniş bir yarığa doğru alçalmaya başladık. Altımızdaki göl üç buçuk futbol sahası uzunluğunda ve iki futbol sahası genişliğindeydi. Ahşap kulübelere dönüşen yapı kümesi, göl kıyısındaki üç katlı şatoya kadar uzanıyordu. Şatonun arkasındaki sık koruluk dik bir uçuruma iniyordu.

Ashley omzuma dokundu. “Şirket’in Eko Üssü.”

Helikopter inince biz de rüzgâr kapüşonlarımızı uçurmasın diye ellerimizi başımızın üstünde tutarak inip buz gibi havada pistin kenarına koşuştuk. Önde oturan iki adam helikopterden inmemişti. Helikopter güvenli bir mesafeye gelince yine havalanıp vadide süzöldükten sonra kayalık tepelerin ardında gözden kayboldu. Öyle bir sessizlik çöktü ki ağızımızdaki ve burnumuzdaki havanın yoğunlaşıp tekrar ısındığını bile hissedebiliyorduk.

Şatoya giden yola koyulduk. Nasıl oldu bilmiyorum ama kendimi, uzun zamandır hiç olmadığım kadar yorgun hissettim ve yolun sonuna varıp varamayacağımı bile bilmiyordum. Patika, sık çam ağaçlarının arasından geçiyordu, zemin sertleşip donmuş ve ince bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. Durmadan kayıyordum. Bir ara durup ağaçlardan birine yaslanarak soluklanmaya çalıştım. Sanki kalbim her an boğazıma tırmanıp ağızımdan fırlayıverecekti.

“Neredeyse geldik,” dedi Ashley.

“Karayipler,” dedim. “Ya da Büyük Okyanus’un güneyindeki uzak bir ada. Asıl o üs nerede?”

“Haydi,” dedi gülümseyerek. “Bana yaslan.”

“Seni yere düşürürüm.”

“Göründüğümden daha güçlüyümdür.”

Yolun son on beş metresini sol kolumu Ashley’nin omzuna atıp verandaya vardığımızda da korkuluklara tutunarak geçtim. Abby’nin parmakları kapının önündeki tuş takımının üzerinde gezindi, yeşil ışık iki kere yanıp söndükten sonra kendimizi içeride bulduk. Kocaman bir antredeydik, tavan üç kat tepemiz-deydi. Devasa odanın karşı duvarında büyük bir ateş yanıyordu. Şöminenin önüne bir masa kurulmuştu. Üzerinde dumanı tüten tabaklar ve kâseler vardı.

“Yemek,” dedim. “Tanrı’ya şükür.”

Abby, Ashley ve ben yemek için sofraya oturduk ama Nueve ilgilenmesi gereken acil işler olduğunu söyleyip merdivenden yukarı çıktı. Abby ile Ashley göz göze gelince Abby peçetesini tabağının üstüne bıraktı.

“İzninizle,” dedikten sonra merdivenden çıkıp Nueve’in peşinden gitti.

Ashley’ye döndüm. “Neler oluyor? Uçakta tartıştıklarını duyduğum.”

“Birbirlerini pek sevmezler?”

“Neden?”

“Emin değilim ama dedikodulara göre Abby onun Ajan Dokuz olmasını istemiyormuş.”

“O maddeyi okumuştum,” dedim. “Direktörün A9 seçme hakkı vardır diyordu.”

“Yönetim kurulu Nueve’yi zorla göreve atamış gibi oldu.”

“Yönetim kurulu mu?”

Başıyla onayladı. “Sivil bir şirketin yönetim kurulu gibi düşün. Merryweather tutuklandıktan sonra yönetim kurulu Abby’yi direktör yaptı.”

“Peki, onun Nueve’yle ne alıp veremediği var?”

“Sanırım ona hiç güvenmiyor.”

Yukarıdan gelen sesleri duyabiliyordum, dalgakırana vuran dalgalar gibi yükselip alçalıyorlardı. Ama kelimeleri seçemiyordum.

“Abby’ye hak veriyorum,” dedim. “Vıcık vıcık bir yanı var.”

“Ah, ben vıcık vıcık biri olduğunu düşünmüyorum,” diye itiraz etti Ashley. “Sadece dışarıdan bakınca biraz sert görünüyor.”

“Kesinlikle,” dedim. “İstiridye gibi. İçi vıcık vıcık.”

“Ajan Dokuz olmak kolay iş değil,” dedi.

“Her şeyin kendine göre bir zorluğu vardır.”

Yemeğimiz bittikten sonra Ashley beni yine dışarı çıkardı. Yemekten sonra gücüm yerine gelmişti. Tek odalı kulübelerimize giderken duraksamak ya da ona yaslanmak zorunda kalmamıştım. Kapının yanındaki tuş takımının üstündeki plakada 13 yazıyordu.

“Hah, güzel,” dedim. “13 numaralı kulübe.”

“Batıl inançların mı var?” diye sordu Ashley kodu girerken.

“Bu sayı durmadan karşıma çıkıp duruyor.”

“Bu sayının ne özelliği var ki?” Gülümsedi.

“Kafatasına bir gönderme,” dedim.

“Ne kafatası?”

“Ben de onu öğrenmek istiyorum.”

Çok hoş bir kulübeydi. Şöminesi ve iki tane sallanan koltuğu, çalışma masası, yatağı ve arka tarafta da banyosu vardı. Banyonun yanındaki kapıyı açtığımda birörnek on üç adet BAPASİFÖ tulumu gördüm. Yine aynı sayı. Yoksa birileri bana kozmik bir mesaj mı vermeye çalışıyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum Ashley’ye.

“Dinlenmene bak. Yarın sabah erkenden başlayacağız.”

“Televizyon yok mu?”

Gülümsedi. “Burada iyi çekmiyor.”

“Ama her zaman uydu var,” dedim.

Odadan çıktı. Kapı kapandıktan sonra bir ses duydum.
Kapının kolunu zorladım.

Kilitlenmişti.

04:04:25:31

O gece rüyamda uçtuğumu gördüm. Belki bir önceki gün, dağların üzerinde tek başına süzüldüğünü gördüğüm kartal yüzündendi ama yine de kollarımı açmış uçuyor, bin fit kadar yukarıdan altımdaki dağları, nehirleri, geniş düzlükleri ve boş çölleri görebiliyordum. Ve büyük şehirlerden küçük köylere kadar bir sürü kent uzanıyordu. Sonra kayalık bir sahili aşır kendimi okyanusun üzerinde buldum. Batan güneşe doğru yol alıyordum. Yarısı ufkun altında kalmıştı bile. Tek başımaydım ve ilk defa yalnız olmak hoşuma gitmişti. Sakin ve uçsuz bucaksız bir denizin üzerindeydim. Güneş batarken parlayan ışığı yolumu aydınlatıyordu.

Avlanan bir deniz kuşu gibi dalışa geçerken kollarımı kapadım. Rüzgâr saçımı arkaya savuruyordu. Korkmuyordum. Yalnızdım ama bu yalnızlığın içinde tam bir özgürlük hissi vardı.

Rüyalardan uyanmak zorunda olmanın getirdiği memnuniyetsizlikle uyandım. Biri kulübenin kapısına vuruyordu.

Ashley'nin, "Alfred," diye seslendiğini duydum. "Alfred, vakit geldi."

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra dolaptan bir tulum aldım. Yürüyüş botlarımı ve parkamı giyip Ashley'nin peşine takılıp ana binaya gittim.

Kahvaltı hazırlanmıştı, bir başımıza oturup cızır cızır yanan şöminenin yanında yemeğimizi yedik.

"Millet nerede?" diye sordum. İçerisi bomboştu ve hayaletli evleri andırıyordu. Ortaliğın Şirket çalışanları, doktorlar, araştırmacılar ve yanı sıra hizmetçi ve aşçılar gibi yardımcı personelle kaynayacağını sanıyordum. Hatta birkaç muhafız bile olabilirdi. Ama Kanada'ya geldiğimizden beri gördüklerim sadece havaalanındaki iki pilot, Ashley, Abby ve Nueve'ydi.

"Yukarıdaki konferans odasındalar," dedi Ashley. Sanırım Abby ve Nueve'den bahsediyordu. "Yönetim kuruluyla toplantıdalar."

"Yönetim kurulu burada mı?"

"Görüntülü konferans yapıyorlar."

"Ah. Peki, neden yönetim kuruluyla toplantı yapıyorlar?"

Ashley cevap veremeden yukarıdan bir kapı çarpma sesi geldi. Abby Smith hışımlla merdivenden inerken Nueve de hemen arkasındaydı.

"Umurumda değil, Nueve," diyordu Abby. "Anlaşmamız böyle değildi."

"O anlaşmaya sadık kalmak imkânsız, sayın direktör," dedi Nueve. "Yönetim kurulunun da belirttiği üzere."

Abby ona döndü. "Bunun arkasında sen varsın."

Adam ondan üç basamak yukarıda durmuştu. Abby bağırınca Nueve irkildi.

"Ben Ajan Dokuz'um. Özel Nesneler'in tamamı benim yetki alanıma girer."

"O 'Nesne' değil, Nueve. İnsan."

Ashley ayağa kalktı. “Neler oluyor?” diye seslendi.

Aynı anda dönüp bize baktılar. Orada olduğumuzu fark etmemişlerdi belli ki.

“Ah, Alfred,” dedi Abby Smith kibar olmaya çalışarak. “İyi uyudun mu?”

“Harika bir rüya gördüm,” dedim. Nueve’ye baktım, sonra yine Abby’ye döndüm. “Ama şimdi, uyandığıma üzülüyorum.”

Nueve, “Anlat ona,” dedi Abby’ye.

Abby yanıma gelip ellerini omuzlarıma koydu. “Alfred, korkarım tahliye protokolünde küçük bir değişiklik oldu.”

Omuz silkerek ellerini ittim. “Şirket ağzını bırak da ne olduğunu söyle. Beni tahliye edecek misiniz, etmeyecek misiniz?”

Nueve merdivende durduğu yerden, “Kısa cevap, evet edeceğiz,” dedi.

“Bunu ben hallederim,” diye parladı Abby. Tavana baktı. Ben de tavanda nasıl bir sorun olduğunu merak ederek oraya baktım. Derken, uzaktan gelen helikopter sesini duydum.

Nueve kapıya yöneldi.

“Geldiler,” dedi. Kapıyı açıp dışarı çıktıktan kapıyı arkasından kapadı.

“Kim geldi?” diye sordum Abby’ye.

Kadın iç çekti. “Sanırım Dr. Mingus.”

“Mingus mu?” diye sordum.

“Mingus!” dedi Abby.

“Birkaç tane de güvenlik önlemi,” diye ekledi. “Nueve oldukça titizdir.”

“Dr. Mingus da kim?” diye sordum.

“GG’nin başındaki adam,” dedi Ashley, Abby’nin tereddüt ettiğini görünce. “Neden buraya geliyor?” diye sordu Abby’ye.

“Normalde GG’nin ne anlama geldiğini bilirim,” dedim.

“Ama BAPASIFÖ dilinde ne anlama geliyor?”

“Nueve’nin emri,” dedi Abby. Beti benzi atmıştı. “Anlaşılan konferans görüşmesinden önce vermiş. Yönetim kurulunun kararını biliyordu demek ki.” Hafifçe kolumu sıktı. “Buraya tahliye öncesi standart bir değerlendirme için geliyor, Alfred. Protokolün bir parçası ve kesinlikle SOP.”

Ashley gülecek gibi oldu. “SOP, tabii ya!” Bana döndü. “Alfred, ‘GG’nin anlamı Genetik Gelişim’dir.”

04:03:43:05

Abby bizi ikinci kattaki konferans odasına çıkardı. Uzunca bir masaya oturduk. Ashley yanımda, Abby ise önünde açık duran bilgisayarıyla hemen karşıımızdaydı. Bir düğmeye basmasıyla tavandan bir perde indi. Başka bir düğmeyle odanın ışıkları kısıldı.

“Neler oluyor?” diye sordu Ashley. “Bilmek Alfred’in de hakkı.”

“Tahliye protokolünde küçük bir değişiklik.” Abby dizüstü bilgisayarına tıklayınca ekrana bir görüntü yansıdı. Tropik bir adanın güneşli havada çekilen uydu fotoğrafıydı. Palmiye ağaçları, beyaz bir kumsala çarparak köpüren dalgalar, beyaza boyalı ve bambu damlı birkaç bina. Seyahat acentelerindeki posterlere benziyordu.

“Bu ne?” diye sordum.

“Burası Kamp Omega-I. Büyük Okyanus’un güneyinde ıssız bir ada,” diye yanıtladı Abby. “Karargâhımız haricindeki en güvenli üssümüz. Orada görevlendirilen personel dışında sadece

ben, Ajan Dokuz ve tabii şimdi Ashley buranın varlığından haberdar.”

“Pekâlâ,” dedim. “Karayipler değil ama en azından ona yakın.”

Ashley’nin, “Ah, hayır,” dediğini duydum.

“Neden öyle diyorsun?” diye sordum. Ashley cevap verince Abby’ye döndüm. “Anlamıyorum. KOI’nın benimle ne ilgisi var?”

Abby yüzüme bile bakamadı. Adanın fotoğrafına bakmaya devam etti. “Burası senin yeni evin, Alfred.”

Başka bir tuşa basmasıyla perdeye daha yakından çekilmiş bir fotoğraf geldi. Küçük bir kulübe ve ipe serilmiş çamaşırlar gördüm. Suyun rengi zümrüt mavisiydi. *Cennet*, diye düşündüm. Ama nedense sırtımda bir ürperti geçti.

“Çok güzel görünüyor,” dedim usulca.

“Alfred, anlamıyorsun,” dedi Ashley. “Sana yeni bir kimlik vermeyecekler. Tekrar sivil arayüzüne dönmeyeceksin. Seni oraya bırakıp sonsuza kadar orada tutacaklar. *Sonsuza kadar*.”

“Şimdilik,” dedi Abby.

“Hâlâ anlamıyorum,” dedim. “Beni neden ıssız bir adaya bırakıyorsunuz?”

“Bu değişiklikten daha bu sabaha haberim oldu,” dedi Abby. “Korkarım yönetim kurulunun bu konudaki son kararı. Onlara göre içinde bulunduğumuz bu şartlar göz önünde bulundurulursa standart bir tahliye söz konusu bile olamaz.”

“Neden?”

Abby, Ashley’ye baktı. Ben lafıma devam ettim. “Bunun da gizli bilgi olduğunu söylersen bu masadan üstüne atlarım.”

“Kanı yüzünden, değil mi?” diye sordu Ashley. “Kanının yapabildikleri yüzünden.”

Arkamdan biri konuştu. “Şirket’in elindeki en değerli aktif maddenin taşıyıcısını kaybetme riskini göze alamayız.”

Gelen Nueve'ydi. Kapının eşiğinde bastonuna dayanmış, dikiliyordu. Gülümserken gözleri ışık saçıyordu. Nedense bana korsanları hatırlattı.

"Kısaca, çok önemlisin, Alfred," dedi. Omzuma pat pat vurduktan sonra masanın karşısına geçip Abby'nin yanına oturdu. "Anladığım kadarıyla senin yaşındaki biri için hayati endişelerimiz var. Durum şu küçük sivilcelerden çok daha önemli. Anka Protokolü başarılı olsa bile, düşük ihtimal de olsa, geri dönüşü olmayan şeyler gelebilir başına."

"Jourdain ve adamları konusunda endişeleniyorsanız, onları öldürebilirsin," dedim. "Onları acilen tahliye edebilirsin. Ya da siz ne diyorsanız işte."

"Olay bu kadar basit değil," dedi Nueve omuz silkerek. "Elbette Mösyö Garmot için acil tahliye emrini uygulayabiliriz ama bu karşılaşabileceğin gündelik tehditleri ortadan kaldırmaz. Bir kaza mesela. Yoğun bir caddede karşıdan karşıya geçerken *hop!* Alfred Kropp yanımızdan gidivermiş. Bu riske giremeyiz."

Abby bir tuşa daha basınca Kamp Omega-1'in slaytları değişmeye başladı. Tropikal bitki örtüsünün içinde kıvrılan yollar. Yüz metrelik bir şelalenin döküldüğü olimpik bir yüzme havuzu. Tenis kortları. Sinema salonu. Engin denizin üstündeki bir tepeden okyanusa bakan cam bir yapı. Yeni evim mi yoksa? BAPASIFÖ kulübüne hoş geldiniz.

Nueve, "Çok güzel değil mi?" diye sorarken çok ciddiydi. "Her şey dahil. En iyi aşçılar. Dünyanın en büyük tatil yörelerini bile kısıkandıracak personel. Tabii dünyanın buradan haberi olsaydı. Hatta bir masöz bile var!"

"Omega," dedim. "Yunan alfabesinin son harflerinden biri değil mi bu?"

Nueve başıyla onayladı. "Onlardan biri değil, Alfred. Omega, Yunan alfabesinin *son* harfi."

"Yolun sonu," dedim.

“Orada güvende olacaksın,” dedi Abby. Başka bir şey diyecekken vazgeçti. “İkimizin de istediği bu değil ama bazen mecburiyetler, isteklerden baskın çıkıyor, Alfred. Bunu en iyi sen anlarsın.”

“Peki, orijinal plana sadık kalsak ve çok dikkatli olacağıma söz versem? Hiç karşıdan karşıya geçmesem ve hep otobüse binsem?”

Abby başını iki yana salladı. “Üzgünüm, Alfred. Denedim. Orijinal protokolü sürdürmeye çalıştım.” Nueve’ye baktı. “Ama talebim reddedildi.”

“Peki ya Ashley’nin dediği... şu *sonsuz* kadar olayı? Oradan hiç ayrılamayacak mıyım?”

“Biz... *ben* belki arada bir, kısa süreliğine de olsa oradan çıkmanı ayarlayabilirim...”

Nueve gülmemek için kendini tuttu.

“Burası bir hapisane,” dedim. “Demir çubukları, ranzası, köşede tualeti yok belki ama yine de hapisane. Beni götürüp o adaya bırakacaksınız ve hayatımın sonuna kadar orada kalacağım.”

Masanın altından bir el dokundu. Ashley’ydi. Parmaklarımız birbirine geçince elimi yavaşça sıktı. Gözlerim doluyordu ve sanki o da akmaları için onları pompalıyordu.

“Kesin bir şey yok,” dedi Abby.

“Her şey kesinleşti,” dedi Nueve.

Abby onu duymazdan geldi. “Yönetim kuruluyla bizzat konuşmak için bu akşam yola çıkıyorum.”

“Peki, yönetim kurulu yine de hayır derse ne olacak?” diye sordum.

“Ki öyle diyecekler,” dedi Nueve.

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Bilmiyor,” dedi Abby. Ona sırttan Nueve’ye baktı.

“Bilinmesi gereken her şeyi biliyorum,” dedi Nueve. Yüzündeki sırtıma silindi, bana yaklaştı. Kara gözleri adeta parlıyordu.

“Mühür elime geçince sana ilgimin biteceğini mi düşündün, Alfred Kropp? Seni tahliye etmenin gerçek değerini göremeyecek kadar saf mısın yoksa aptal mı? Damarlarında bu dünyada iki bin yıldır görülmemiş bir kudret var. Onca insan varken bu kudretin neden sana bahşedildiği ise bırak benimkini, dünyanın en büyük zihinlerini bile meşgul ediyor. Ama yine de böylesi bir gücün varlığını biliyoruz ve bizim görevimiz onu korumak, Süleyman’ın ıvır zıvırlarından daha önemli olan bu Özel Nesne’nin yanlış ellere düşmesini ya da sakarlık ve ihmalkârlık sonucu kaybolmasını engellemektir.

“Ofis’in görevi tam olarak *budur* işte. Biz *bu yüzden* varız. Görevimiz bu, ve ben de Ajan Dokuz’um. Ben görevin *ta kendisiyim* ve bu görev başarıyla yerine getirilecek.”

Dışarıdaki birine bağırdı. “Artık içeri girebilirsin.”

Kapı açıldı ve ağaç gövdesi kadar devasa bir adam içeri girdi. Vücutuyla uyumlu, kaeryi andıran bir kafası vardı. Gözleri kısık, dudakları inceydi; görmek için dikkatle bakmak gerekiyordu. Abby’ye başını eğerek asker disipliniyle bir selam verdi.

“Alfred,” dedi Nueve. “Seni Dr. Mingus’la tanıştırayım. Bugün seni kendisi muayene edecek.”

03:17:15:23

Dr. Mingus'un muayenesinden sonra iki güvenlik görevlisi beni kulübeme geri götürdü. Onların beni götürmesi gerekmişti çünkü tek başıma hareket edecek halim kalmamıştı. Ana binanın dışında, yol boyunca ve ağaçların arasında beliren başka takım elbiseli insanlar gördüm. Hepsi simsiyah giyinmişti ve Ray-Ban marka güneş gözlüğü takıyorlardı. BAPASIFÖ mafyası.

Saat beşe yaklaşmış ve hava kararmıştı. Beni yatağıma bıraktılar ve kapının yine kilitlendiğini duydum. Mutlak sessizliği dinledim; tabii böyle bir şey mümkünse?

Dr. Mingus'un komik bir aksanı vardı, oldukça sert ve abartılıydı. Konuşurken incecik altdudağının üstünde tükürükler birikiyordu.

İşbirliği yaparsan, kolayca hallederiz. Birkaç ölçüm ve tablil yapacağız ve kanından biraz numune alacağız...

Şatonun altında, merdivenlerin sonundaki sürgülü metal kapının ardında bir tıp merkezi vardı. Ameliyathaneler. Muayene odaları. Odalardan birinde bembeyaz bir tomografi cihazı.

Ve daha içini göremediğim bir sürü oda. Hepsine girip çıkmış da olabilirim çünkü Dr. Mingus beni bayıltmıştı. Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyorum ama bana çok uzun gelmişti. Bilincim yerinde değilken bana neler yaptığını bilmiyordum. Bildiğim tek şey, kendime geldiğimde, Noel ağacının altında sürpriz bir hediye bulan küçük bir çocuk gibi neşeli olduğuydu. Bense daha karanlık başka bir bayram için iyice oyulmuş bal-kabağı gibiydim.

On üç numaralı kulübede yüzümü yastığıma gömdüm.

Ben bir genetik mühendisiyim, Alfred. Genetik mühendisleri ne yapar, öğrenmek ister misin?

Bileğim kalınlığında iğneleri olan şırıngalar vardı. Üzeri farklı etiketli, kanla –benim kanımla– dolu tüpler: *Özel Op... GDT... Sofra...* Sonuncusu kafamı karıştırmıştı ama benden onuncu kez kan alıyordu, o yüzden görüşüm iyice bulanıklaşmıştı. Sofra mı? Sofra da neydi?

Çok heyecan verici. Hayatımda bu alanda gördüğüm en önemli gelişme. Hatta herhangi birinin hayatında bile diyebilirim, Alfred! Watson ile Crick, DNA molekülünün yapısını keşfettiğinden beri en büyük dönüm noktasının merkezinde yer alıyorsun.

Dr. Mingus'un bana enjekte ettiği maddeyle kendimi fena halde iyi hissediyordum; uykum gelmişti ve adeta havada süzülüyordum. Üstüme eğilip kalktıkça koca suratı görüş alanıma girip çıkıyordu. Bir sedyeye bağlanmıştım. Beni büyükçe bir odaya götürmüşlerdi.

Hiç canın yanmayacak, Alfred. Ama beynini görüntüleyebilmemiz için hiç kıpırdamaman gerekiyor. Daha önce hiç tomografi çektirdin mi? Canını yakmaz.

Tomografi cihazının içindeyken Nueve'nin sesini ve "Sofia" ismini duyar gibi oldum. Ama kendime rüya ya da halüsinasyon gördüğümü söyledim. Bu da aklıma Samuel'ı getirdi. O benim

vasimdi ve beni koruyacağına dair ant içmişti. Şimdi neredeydi? Şimdi kim beni koruyacaktı?

Tomografiden sonra Dr. Mingus'un yüzüne bakıp, *Hepsi bu kadar mı?* diye fısıldadım.

Bugünlük. Yarın birkaç test daha yapacağız. Biraz doku örneği almam lazım. Söyle bakalım, Alfred, daha önce hiç ameliyat oldun mu?

Beni bayıltıp içimi açacak, hayati organlarımdan numune alacaklardı. Dr. Mingus özellikle kalbimle ilgileniyordu... Kalbimi dilim dilim ayıracaktı.

Kutsanmış birisin, Alfred. Buna inanıyor musun?

Kasığıma bir iğne soktu.

İnsanlığa bahşedilmiş bir hediye...

Gözlerime kör edici bir ışık tutuyordu.

Hayat gücü, değil mi?

Yüzü korkunç bir Cadılar Bayramı maskesine benziyordu. Geniş, dümdüz ve bomboş. Neredeyse hiç kaşı yoktu, gözle-riyse köpekbalıklarınıninki gibi kapkaraydı. Bunca zaman yüzünde gördüğüm tek ifade, Ohio'da karıncaları büyütle yakmaktan hoşlanan bir çocuğu hatırlatmıştı bana. İşin en korkunç yanı, dünyada bir sürü Dr. Mingus vardı ve ben de aralarındaki en Dr. Mingus olana denk gelmiştim. Yaptığı işten sadece keyif almıyordu, aşktan da öte bir bağlılıkla yapıyordu. Nueve gibi, *işinin* kendisi olmuştu.

Tanrı'nın gücü...

Yatağımdaki yastık lavanta kokuyordu. Ağzımdan akan salyanın kokusunu alıyordum. Salyanın kokusu, ardından lavanta kokusu.

Beni son odaya getirdiler. En kötüsü de buydu. Zemine sabitlenmiş bir dişçi koltuğu vardı. Izbandut gibi iki herif beni fayansların üstünde sürüklerken parmaklarım odanın ortasındaki metalik gider kapağına takıldı. Beni koltuğa bırakıp el ve ayak

bileklerimi bağladılar. Dr. Mingus koltuğu çevirip yüzüme yaklaştı. Nefesi pamuk helva gibi tatlı kokuyordu. Midem bulandı.

Günün son testi, Alfred. Bu seferki bilimden ziyade kendim için çünkü biraz meraklı ve itiraf etmeliyim ki biraz da şüpheciyim. Missourililer gibi, kendi gözümle görmek isterim.

Bir adım geri çekildi, izbandutların arasında Ashley'yi gördüm. Onu kollarından tutuyorlardı. İlaçlar yüzünden hâlâ uyuştum, o yüzden halüsinasyon gördüğümü sandım. Gördüğüm şeyi *gerçekte* görüyor olamazdım.

Dr. Mingus, Ashley ile arama girdi ama omzunun üstünden Ashley'nin yüzünü görebiliyordum. Ashley ondan bir baş kadar uzundu. Ayrıca Dr. Mingus'un elinde tuttuğu şeyi de görebiliyordum.

Neşter.

Koltuğu sarsmaya başladım ama bağlı olduğum için hareket edemiyordum. Mingus'un omzu gerilip döndü ve neşteri Ashley'nin göğsünün ortasına sapladı.

Sonra göbek deliğine kadar bir yarık açtı. Ashley'nin dizleri büküldü ama yanındaki adamlar onu ayakta tutmaya devam ettiler.

Mingus geri çekildi. Ashley'nin başı göğsüne düşmüştü. Sarı saçları savruluyor, kanı soğuk fayanslara damlıyordu. Yerdeki kanın metalik gidere aktığını gördüm. *Ah, demek bu yüzdenmiş,* diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Mingus bana döndü.

Bana yeteneğini göster.

Şekerli nefesiyle fısıldadı.

Bana Tanrı'nın gücünü göster!

Avcumda on santimlik bir kesik açtı ve bileklerimi çözüp beni sandalyeden itti. Ashley'yi tutan adamlar da geri çekilince kızın da ağır çekimde yere yığıldığını gördüm. Yan yatmıştı, tıpkı şu anda kulübümdeki yatakta yaptığım gibi dertop olmuştu. Burnumda lavanta ve kendi tükürüğümün kokusu vardı.

Sürünerek ona gitmeye çalıştım.

Gözleri açıktı ama içlerinde hayat ışığı kalmamıştı.

Daha önce duyduğum bir sesin yine fısıldadığını duydum:

Sevgili Alfred!

Görüşüm bulanıklaştı. Sanki beyaz bir gölge ve ışık sisinin ardından bakıyordum ona.

Sevgili Alfred'im...

İçimde tanıdık ve sıcak bir duygu uyandı. Yoksa en başından beri orada mıydı? Bunu ilk defa Merlin'in mağarasında hissetmişim, bir zamanlar çok samimi ve yabancı, bir o kadar da tanıdık olan bir varlıktı ama bir o kadar da *farklıydı*. Kralların Kılıcı, cennetin eliyle bize bahşedilen bu hediye, dünyadaydı ama bu dünyadan değildi, diye anlatmıştı babam. Tıpkı etrafımı kaplayan, Ashley ile aramda bulunan, beni ona bağlayan bu varlık gibi.

Yanına uzanırken, kanayan elimi göğsündeki yaraya bastırıp diğer elimle de yüzüne düşen sarı saçlarını düzelttim.

Aziz Mikail'in adıyla...

Altımdaki zemini hissedemiyordum. Beyaz bir bulutun üstünde süzülüyordum. Aynı anda hem odanın içindeydim hem de başka bir yerdeydim; Mingus'un ve BAPASIFÖ mafyasının bulunamayacağı bir yerde. Dünyadaki hiçbir yerle bağlantısı olmayan sakin bir yerde. Merkezi olmayan bir yer.

Işığın Prensi, dualarımı duy.

Gözkapakları siyah kelekler gibi titredi, elleri bileğimden kavradı. Kanlarımız karıştı. Kalp atışlarını hissettim.

Yaşayacaktı.

03:04:27:51

Rüyamda yaşlı bir adamla bir tepede oturduğumu gördüm. Kadim bir meşe ağacına yaslanmış, aşağıdaki burunda çalışan adamları izliyorduk. Beyaz taşları üst üste diziyorlardı. Taşları üst üste koyduktan sonra başka adamlar gelip onları sıvayla kaplıyordu.

Yaşlı adama neyi inşa ettiklerini sordum.

“Camelot’u” diye cevap verdi.

Kale, jilet kadar keskin taşlar ile kayalıkların doldurduğu küçük bir körfezin otuz metre kadar üzerinde yükseliyordu. Dalgaların kayalara vuruşunu duyuyordum, o sesin hemen ardından, ısınan suyun altından giden seri bir akıntıyı andıran tiz bir inilti duyuluyordu.

“Buraya daha önce gelmiştim,” dedim yaşlı adama.

Başıyla onayladı. “Ben de.”

“Bu ağlayan kim?” diye sordum.

Gülümsedi. “Benim.”

Uzanıp bir fermuar açar gibi yüzünü ortadan ikiye ayırdı. Derisi yere düşüp gitti. Kafatası ortaya çıktı, ilk başta aşağı-

daki kalenin taşları gibi bembeyazken sonra cam gibi şeffaflaştı. Gözçukurları karanlıktı, hem de hiçbir ışığın aydınlatamayacağı kadar karanlık.

“Dokun.”

Terden sıırıslıklam uyandım, üstümdeki tulumla yatak örtüsünün üzerinde uyuyakalmıştım ve bandajlı elimin zonkladığını hissediyordum. Odada biri daha vardı. Botlarını ve onların arasında tuttuğu siyah bastonu gördüm.

“Ashley,” diye fısıldadım.

“Kesiklikle o değilim.”

“Ashley olmadığını biliyorum, hıyar herif. Ashley hayatta mı?”

“Neden olmasın? Ona bir melek dokundu.”

Üstüne atıldım. Bastonu havayı yararak geldi ve çenemin altına batan bıçağın ucunu hissettim.

“Pek tavsiye etmem, Alfred.”

“Beni öldürmeyeceksin. Ben artık Özel Nesne’yim.”

“Dr. Mingus, amacımıza ulaşmak için yeterince numune aldığına inanıyor. Çoğu biliminsanı gibi onun da kibir derecesinde bir iyimserliği var. Hatta kibirin tanımını böyle bile yapabiliriz; uç noktaya varan bir iyimserlik. Ne? Felsefi konulardan bahsetmek istemiyor musun?”

“Beni kandırdın.”

“Sivil arayüzden tahliye edilmek istedin, Eko Kampı bundan daha iyi bir çözüm olamaz.”

“Neyi kastettiğimi biliyorsun. Bana yeni bir kimlik vermeyi düşünmüyordun.”

“Görevim iki yönlüydü: Birincisi, Büyük Mühür’ün bir an önce ele geçirilmesi ve ikincisi, uzun vadeli de olsa, uluslararası güvenlik için hayati öneme sahip Özel Nesne’nin korunması.”

“Kanım.”

Gülümsedi. “Ne olduğumu biliyorsun, Alfred.”

“Orası doğru. Hıyarın tekisin.”

“Ben Vekil Protokol Ajanı’yım.”

Ne demek istediğini biliyordum. Benim ne istediğim önemli değildi. Hatta patronu Abby Smith’in ne istediği de önemli değildi. Önemli olan tek şey, görevdi. Normalde patronun sana yapman ya da yapmaman gereken şeyleri söyler ama bu kurallar VPA’lar için geçerli değildi. Peki, bu doğruysa onu hangi kurallar bağlardı? Cevabın bildiğimi düşününce, kalp atışlarım hızlandı.

“Abby nerede?” diye sordum.

“Knoxville’de söylediğim gibi, cevabını bildiğin sorular sorma. Aptal olduğun yönünde yanlış bir izlenim yaratıyor. Direktör Smith, dosyanı kurula bizzat sunmak için karargâha döndü. Direktör duygusallıktan ve bu organizasyonun dinamikleri konusunda naif olmaktan mustarip. BAPASIFÖ’nün gerçek gücü, Alfred, direktörden gelmez. Yönetim kurulundan gelir ve kurulun başında kim varsa Şirket’i de o yönetir.”

“Peki ya Ashley?”

“Ne olmuş ona?”

“O benim tahliye koordinatörüm. Madem beni şimdi tahliye etmeyeceksiniz, ona ne olacak?”

“Bunu asla öğrenemeyeceksin, Alfred.”

Ona baktım. O da bana baktı. Ufacık bir merak ifadesi dışında bakışları bomboştu.

“Buradan kaçmayı düşünüyordun,” diye fısıldadı. “Bu türden fantezileri bir kenara bırakabilirsin. Eko Kampı’ndan çıkamayacaksın.”

Bunu hazmetmem birkaç saniyemi aldı. Bir gün önce Dr. Mingus’un “muayenesi”nden sonra bile, bir noktadan sonra beni Abby Smith’in sunumundaki adaya atacaklarını düşünüyordum. Bir noktadan sonra benimle olan işlerinin biteceğini sanmıştım. Kalbim daha da hızlı atmaya başladı.

“Beni şu BAPASIFÖ adasına yollamayacaksınız, değil mi?”

“Buradan başka gidecek yerin yok. Yarın sabah Dr. Mingus son bir operasyon yapacak: Lobotomi. Lobotominin ne olduğunu biliyor musun?”

“Beynin bir parçasının kesilip alınmasıydı sanırım.”

“Aynen öyle. Düşünen parçanın alınması. Seni insan yapan parçanın alınması.”

“Bitkiden farkım olmayacak.”

“Hiç acı hissetmeyeceksin.”

“Gerçekten mi? Seninki de öyle mi olmuştu?”

Gülümsedi. Yatağın yanındaki sehpanın üstünde duran küçük siyah kutuyu aldı. “*Pandora* isimli gemiyi hatırlıyor musun?”

“Evet.” Samuel ve Ashley’le o teknede tanışmıştım. Mike Arnold, Süleyman’ın Mühürleri’ni çaldıktan sonra kızaklı BAPASIFÖ teknesi bizi Mısır’a götürmüştü.

“Babanın yerine koyduğun eski Ajan Dokuz ve pek sevgili dostun Samuel St. John, ilk defa o gemideyken mucizevi hemoglobinlerini almıştı, hem de senin rızan ya da bilgin olmadan.”

“Evet, iblislerle savaşmak için şu mermilerin içine koymuştu. Bunu zaten biliyorum.”

“Evet, ama bilmediğin bir şey daha var. Anestezinin etkisindeyken, o harika araçtaki kamaranda uyanmadan hemen önce, Özel Cihaz 1031’in yerleştirilmesi emrini de vermişti.”

Özel Cihaz 1031’in ne olduğunu sormamı bekledi ama sormadım.

“Şu anda başın nasıl, Alfred? Ağrıyor mu? Knoxville’e döndüğünden beri baş ağrısı çekiyor musun?”

Cevap vermemi beklemedi. Siyah metal kutuyu elinde çevirmeye başladı. Üstünde iki düğme vardı; bir mavi, biri kırmızı. Hemen altlarında da rakamlardan oluşan bir tuş takımı.

“Seni Jourdan Garmot’nun elinden kurtardığımızda yerini nasıl bulduğumuzu sormuştun, hem de Vosch, takip edildikleri konusunda seni temin ettiği halde.”

Bu sefer bir şey söylememi bekledi. Ama sessizlik daha da uzadı. Gözlerimi o siyah metal kutudan alamıyordum.

“Kafamın içine bir şey koydunuz.”

“Ben değil. Samuel St. John koydu. *Pandora*’dayken. Demek ki iyi gizlemiştir. Özel Cihaz 1031 bir kurşun kalemin ucundaki silgi kadardır, Alfred. Beyninin iki lobunun birleştiği yer olan korpus kallosumda.”

“Bir takip cihazı mı?”

“İşlevlerinden biri de bu, evet. Bir işlevi daha var. Özel Cihaz 1031’in içinde mecazi kalemimizin kurşunu kadar küçük bir parça var.”

İskemlesinde öne doğru gelerek siyah kutuyu burnumun ucuna tuttu.

“Mavi düğme o taneciği aktif hale getirir. Kırmızı düğme ise patlama sekansını başlatır. Otuz saniye.”

“Tuş takımı?”

“Güvenlik tedbiri. Otuz saniye dolmadan doğru şifre girilirse, baş ağrının basit bir ağrı kesiciyle halledilebilir. Ama doğru şifre girilmezse...” Fısıldayarak, ‘BOM!’ dedi.

İşaretparmağıyla mavi düğmeye bastığını gördüm. Kırmızı düğmenin ışığı yandı.

“İşbirliği yapacaksın, Alfred.” Parmağı kırmızı düğmenin üzerindeydi. Yanan kırmızı ışık, parmak izini aydınlatıyordu. “Ve kaçmaya dair bütün saçma sapan düşüncelerini bir kenara bırakacaksın.”

Düğmeye bastı. Tuş takımının üzerindeki ekranda 30 sayısı belirdi. 29 oldu, sonra 28, sonra 27. Normalden hızlı sayıyordu.

“Acımasızlık gibi görünebilir –hatta şeytani– ama oldukça insancıl. Şu anda hayal ettiğin gibi kafan patlamayacak. Bir insanı öldürmek için küçücük bir patlama bile yeterlidir. Dışarıdan bakıldığında sadece kızaran gözler görülür çünkü gözçukurlarına kan dolar.”

15... 14... 13...

“Şifre,” dedim. “Şifreyi gir, Nueve. Bunu yapmayacağını biliyorum.”

Beni duymamış gibi devam etti: “Gerçi bazı deneklerin gözlerinden ve kulaklarından kan aktığı da görülmüştür...”

8... 7... 6...

Kutuyu almak için uzandıysam da fayda etmedi. Arkasına yaslanıp parmaklarını tuşların üstünde gezdirdi. Girdiği rakamları göremedim ama kırmızı ışık söndü.

Nefes nefese arkaya yığıldım. Hayal gücüm gereğinden fazla çalışıyordu; patlayıcı küçük parçacığın beynimin ortasında ısındığını hissedebiliyordum.

Gözlerimi kapatıp soluklanmaya çalıştım. Tekrar konuşmaya başladığında sesi oldukça ciddiydi. Dr. Mingus’un neşterleri kadar sert ve keskindi.

“Bu dünya üzerinde saklanabileceğin hiçbir yer yok. Bizden kaçarsan, seni buluruz. Onu aldırmaya çalışırsan ölürsün. Bize karşı gelirsen, beynini gerçekten havaya uçururuz. Kaderin semavi varlıkların elinde değil, Alfred Kropp. Benim elimde. Senin muhafızın artık benim ve tıpkı meleklerin olduğu gibi, insanların kanunları da beni bağlamaz. Pişmanlık, merhamet, sağduyu ve ahlaki kaygılar benim için söz konusu değil. Artık birilerine dua edeceksen, bana dua etmeni tavsiye ederim.”

03:04:01:20

O gittikten sonra yatağımda birkaç dakika daha uzandım. Uzun süre yalnız bırakmayacaklarını biliyordum.

O yüzden hazır biraz vaktim varken Eko Kampı'ndan kaçmak için bir plan düşünmeye başlamak iyi fikirdi.

Gaza gelmek için kendimle küçük bir konuşma yaptım.

“Tamam, tamam. Önemli olan panik yapmamak. Durum o kadar da kötü değil. Daha kötü şeyler de yaşadın. Yenilmez bir kılıca karşı savaş verdin. Ölmek bilmeyen on altı milyon iblisle çölün ortasında mücadele ettin. Paraşütün olmadan otuz bin fitten düştün. Bu onların yanında hiçbir şey. Çocuk oyuncacı. Acımasız ajanlar tarafından rehin tutulmak. En yakın medeniyetle aranda yüzlerce kilometrelik tehlikeli doğa şartları var. Kafatasının içine bir takip cihazı yerleştirilmiş. Bir de tek tuşla beynini havaya uçurabilecek bir bomba... Bu kadar mı? Elllerinden sadece bu kadarı mı geliyor?”

Kafamın içinde uçuşup duran düşünceleri dizginlemeye çalışarak başımı ellerimin arasına alıp yatağın kenarında biraz oturdum.

“Görev ne? Ne yapılması gerekiyor? Samuel olsa böyle derdi. Yerine getirilmesi gereken şey ne? Samuel nerelerdesin? Yanlış adamların peşindesin. Jourdain sadece evimi yakmak, paramı almak, sonra da beni öldürmek istiyordu. Şirket ise resmen canıma okumanın peşinde.

“Boş ver onu. Samuel’ı unut gitsin. Samuel burada değil. Abby burada değil. Ashley’ye ne yapacaklar? Onu öldürecekler mi? İyi de onu neden öldürsünler ki? Çünkü biliyor. Planlarının ne olduğunu biliyor ve onları Abby’ye ispiyonlayabilir. Ama Ashley henüz ölmedi. Ölse, Nueve bana söylerdi. Bana anlatmaktan keyif alıyor.

“Demek Ashley hâlâ hayatta. Ashley’yi almadan buradan kaçamam. Gerçi buradan tek başıma da kaçamam. Nueve beni bulur. Şansımı denemek zorundayım... Ama onlardan önce harekete geçersen... Takip cihazı küçücük, silgi kadar; menzili o kadar da geniş olamaz. Baştan arayı iyice açarsam... belki...

“O halde Ashley’ye ulaşmalıyım. Sonra bu vadiden çıkmamız gerekecek. Sonra da Kanada’yı terk etmeliyiz. Daha sonra da...”
Nerede?

Nerede saklanabilirdim? Nerede güvende olurdum?

Yataktan zar zor kalktığımda sallanıyordum. İp cambazları gibi kollarımı iki yana açmıştım. Dr. Mingus kanımın yarısını almış olmalıydı. BAPASIFÖ kanımla ne yapmayı planlıyordu acaba? İblislerle savaşmak için daha önce de almışlardı ama şu anda Mühür ellerindeydi. Hem Süleyman’ın Yüzüğü’yle onları kontrol edebilirken, onlarla savaşmak için neden benim kanıma ihtiyaç duysunlar ki?

“Başka bir şey var,” diye mırıldandım. Gözlerimi kapayınca baş dönmem daha da kötüleşti o yüzden hemen açtım. “İblisler

değil. Gerçekten şeytani bir şey. Mingus bir genetik mühendisi... Klonlama! Kropp'u klonlayıp... iyi de ne yapacaklar ki? Bir klon ordusu mu kuracaklar? Kropp klonlarından oluşan bir ordu mu kuracaklar? Hastalıklı bir düşünce bu.”

Hastalıklı... hem de saçma. Kanımdaki güç beni yenilmez kılmıyordu ki. Kutsal bir zırh falan değildi sonuçta. Zırhları düşününce aklıma Kutsal Tarikat Şövalyeleri geldi. Hiçbirini zırhlı halleriyle görmemiştim. Ama şövalyelerden birinin annesinin yaşadığı, Pennsylvania'daki Hansel ile Gratel masalından fırlamış gibi görünen evdeki dolabın içinde bir zırh görmüştüm. Adını hatırlamak için birkaç saniye düşündüm. Kadının suratı ve ormanın içindeki ev gözümün önüne geliyordu. Evin yakınlardaki eyalet parkının adını da hatırlayamıyordum. Eyalet parkı ayrıca Harrisburg'dan çok da uzak olmayan bir kasabanın yakınlarındaydı.

İki gece önce uçakla Harrisburg'a gelip bir araç kiralamış ve Suedberg isimli küçük bir köye gitmiş.

Jourdain Garmot, şövalye Windemar'ın yaşadığı Suedberg'e gitmişti. Neden? Orada ne arıyordu ki?

Son bir amaç... On Üçüncü Kafatası için.

Demek ki kafatası bir şekilde Kutsal Tarikat Şövalyeleriyle bağlantılıydı. Belki onu da Kılıç gibi saklıyorlardı. Belki de babamın evini yıkmak intikamdan daha fazlasıydı... belki de Jourdain oraya kafatasını aramaya gitmiş, sonra da izlerini kaybettirmek için evi ateşe vermişti.

Dikkatim dağılıyordu. Şu anda Jourdain Garmot ve On Üçüncü Kafatası önemli değildi. Medya kontrol merkezi, ben daha Eko Kampı'na gelmeden öldüğüm haberini duyurmuştu, o yüzden Jourdain Garmot öldüğümü düşünüyor olmalıydı.

Hareket etmeye başlarsam belki bir şeyler olurdu. Plan. Yapılması gereken şey. Bir adım atmak. Sonra bir adım daha. 779. adımı düşünmemeliydim. İlk adımla başlamalıydim.

Sendeleyerek banyoya gittim. Daha şimdiden on beş adım olmuştu.

Envanter çıkarmanın vakti gelmişti. Duş perdesi ve halkalarla tutunduğu boru. Boru mu? Şöyle bir salladım. Alüminyum ve dayanıksızdı. Bir kalıp sabun. Seyahat boyu kepek şampuanı. Bana neden kepek şampuanı vermişlerdi ki? Kepeğim mi vardı? Aynada kendimi görünce şoke oldum. Yüzüm çocukluğumdan beri alışkın olduğum oval şeklinde değildi. Babamın masasından Excalibur'u çaldığımdan bu yana yaklaşık yirmi kilo vermiştim. Suratım ince ve köşeliydi, burnumun iki yanında duran gözlerim daha büyük görünüyorlardı. Burnumsa, Kargocu kırdığı için yamulmuştu. Halim beni öylesine şaşırtmıştı ki kepek aramayı unutup vermiştim. Vampirlere benziyordum ama onların tam zıttıydım. Vampirler yaşamak için diğer insanların kanını içerdi, bense başkalarına hayat vermek için kanımdan olmuşum.

Ecza dolabını açtım. Tıraş bıçağı, tırnak makası ya da başka bir kesici alet yoktu. Ucu küt kesilmiş bir diş fırçası vardı. Onu yontup sivriltilmem gerekiyordu. Bunu yapmanın bir yolunu bulsam bile yeterince vaktim yoktu.

Dişlerimi fırçalamaya karar verdim. Tanrı bilir bir daha ne zaman bunu yapmaya fırsatım olacaktı. Ayrıca diş fırçalamak insanı kendine getiren sıradan ve gündelik şeylerden biriydi.

Ağzımdan bir damla diş macunu elimdeki bandajın üstüne düştü. Hiç düşünmeden elimi yıkadım.

Sonra bir havlu alıp kuruladım ama bandaj hâlâ ıslaktı. Avcumun kalp atışlarımla uyumlu bir şekilde zonkladığını hissedebiliyordum. Belki de bandajı çıkarıp elimi sabunla yıkamalıyordum. Şu anda ihtiyacım olan son şey, yaramın iltihaplanmasıydı.

Tam yarısına kadar sökmüştüm ki –Mingus çok fazla bandaj kullanmıştı– aklıma bir fikir geldi. Daha doğrusu bir fikir kırıntısıydı, lavabonun başında kımıldamadan durdukça fikir

biraz daha büyüdü, ardından biraz daha. Artık bir fikir kırıntısından daha büyüktü.

Şampuanı raftan aldığım gibi kapağını açıp içindekileri lavaboya boşalttım. Sonra boş şişeyi bir iki defa temiz suyla çalkaladım. Klozete geçtim ama bir türlü tuvaletim gelmedi. İnsan baskı altındayken böyle oluyordu. Tıpkı lunaparkta ya da sinema salonunda arkanızdaki sırada beş kişinin işinizi bitirmesini beklemesi gibi.

Su. Çok fazla suya ve metabolizmamı harekete geçirmesi için biraz zamana ihtiyacım vardı. Başımı musluğun altına sokup yudumlarımı saymayı unutuncaya kadar su içtim. Neden yudumlarımı saydığımı bile bilmiyordum. Boş şampuan şişesini orada bırakıp odadaki dolaba gittim. Yeni bir tulum giyip dizimle ahşap askısını kırdım. Kancalı parçayı yere fırlatıp yatağın üstüne oturdum. Elimdeki bandajın tamamen çözdüm. Beni almalarına ne kadar kalmıştı? On dakika? Beş? İki? Acaba elimdeki bandaj ne kadar uzundu? Çok kısa olursa istediğim gibi yerleştiremezdim. Çok uzunsa yeterince sıkı olmazdı.

Bir metre kadar bandajı dişlerimle kopardım ve ip kadar gergin oluncaya dek burdum. Sonra çember oluşturacak şekilde iki ucu birbirine bağladım. Çemberi başımdan geçirdim. Belki biraz fazla geniş olmuştu ama o sırada onu düzeltmeye harcayacak vaktim yoktu. Askının düz parçasını içinden geçirmek için düğümü biraz gevşettim. Düğümü tekrar ahşap çubuğun etrafında sıktıktan sonra kontrol etmek için çembere şöyle bir asıldım.

Banyoya gidip boş şampuan şişesini aldım. Zihnimdeki hayali saat saniyeleri saymaya devam ederken ben de çışımı yapmaya çalıştım. Şampuan şişesinin ağzı çok dardı, en fazla küçük bir bozuk para büyüklüğündeydi. Iskalamamam gerekiyordu ama Tanrı'ya şükür çok iyi nişan almıştım. Kapağını kapadım. *Flip top* adı verilen kapaklardandı: Şişeyi yanlardan sıkınca sıvı küçük

delikten fışkırıyordu. Sprey etkisi olmayacağı için bir kerede başarmalıydım. Samuel bir keresinde bana, bir şey gerekliyse mümkündür, demişti. Haklı çıkmasını umuyordum.

Dışarıdan gelen bot seslerini duydum.

Zaman doldu, Kropp. Şimdi adım adım. Adım adım.

Eğilip odaya döndüm. Raftan bir çift çorap alıp kendimi yatağın üstüne bıraktım.

Tuş takımına girilen şifreden sonra elektronik sistem karışılık verdi.

Adım: Sağ çorabı çek.

Adım: Şişeyi içine sok.

Şişenin ağzını aç.

Kapının kolu dönmeye başladı.

Adım: Askı ile ipi sol çorabın içine tık.

Kapı savrularak açıldı. İçerisi buz gibi havayla doldu.

Yataktan fırlayıp kalktım. Önceki günden hatırladığım iki ızbandut –onlara Şey 1 ve Şey 2 adını takmıştım– çoraplarımın kabarıklığını görmesinler diye bacağıma sallayarak pantolonumun paçalarını indirdim.

“Şimdiden ayaklandın mı?” diye sordu Şey 1.

“İlk lobotomim,” dedim. “Çok heyecanlıyım.”

03:03:26:31

Dışarı çıktığımda kartpostallardan fırlamış bir manzara karşıladı beni: Dağların karlı tepeleri ile masmavi gökyüzünün görüntüsü, dümdüz gölün yüzeyinden yansyordu. Ciğerlerime giren seyrelmiş hava yüzünden ana binaya giden yolun yarısındayken maratonun son kilometresine giren bir atlet gibi güç bela nefes alıyordum.

On dakika sonra şatodaydık. Şöminenin ateşi durmadan yanmaya devam ediyordu. Etraf sessizdi ve perili evler gibi gölgeler içindeydi. Mutfağın önünden geçerken aklıma kahvaltı geldi ama Şey 2, genel anesteziye önce bir şeyler yemenin pek akıllıca olmadığını söyledi. Uzun ve dar bir koridorda yürürken tökezledim ama Şey 1, düşmeden beni yakaladı. Metal kapıdan geçip tıbbi tesise indik. Aşağı baktığımda paçamın kenarından sarkan ipi gördüm. Fark ederlerse planım suya düşerdi ama fark etmediler. “Ölü Adam Geliyor!” diye seslendi Şey 2. Şey 1 gülmeye başladı.

Beni boş bir muayene odasına sokup kapıyı kapadılar. Kilit mekanizmasının yerine oturduğunu duydum.

İki dakika kadar sonra kilitten bip bip diye bir ses duyuldu ve Dr. Mingus içeri girdi. Şey 1 ve Şey 2 kapının iki yanında yerlerini aldılar.

“Size söylemem gereken bir şey var,” dedim. Ellerim arkamda, muayene masasının üstünde oturuyordum.

Şeyler’e baktıktan sonra bana döndü.

“Kanımın gücüyle ilgili,” dedim. “BAPASIFÖ’nün bile bilmediği bir şey. Şövalyeler dışında kimse bilmiyor ama onların da hepsi öldü. Açıp içime bakmadan önce bilmeniz gereken bir şey.”

“Evet? Bekliyorum.”

“Onların önünde olmaz,” dedim başımla kapıdakileri işaret ederek.

Gözleri daha da küçüldü.

“Gerçekten bilmek isteyeceğiniz bir şey,” dedim.

Diğerlerine dışarı çıkmalarını işaret etti. Kapı arkalarından kilitlendiğinde artık yalnızdık.

“Patlama riski var,” dedim.

“Patlama mı?”

“Aşırı miktarda kan, havayla temas edince –hımm, bilimsel tabiri bilmiyorum– ama hızla yayılır..”

“Bunun bilimsel tabiri *patlama*.”

Başımla onayladım. “Evet. Bomba gibi.”

Güldü. Kahkahası pek hoş değildi. Kötü kahramanlarınkı gibi genizden ve sert bir *hah-hah-hah* değildi; daha ziyade çatlak bilimcilerinki gibi *hi-hi-hi* gibiydi. Bunun çok klişe olduğunu biliyordum ama bir sürü klişemiz vardı.

“Peki, bu sabah nasıl hissediyoruz bakalım? Dün biraz yorucuydu, değil mi?”

“İyi uyudum ama rüyamda yaşlı bir adamın kendi kafatasını çıkardığını gördüm, sonra da Özel Cihaz 1031’den haberim oldu. Hazır açmışken onu oradan çıkarmazsınız herhalde?”

“Çıkarmayacağım.

“Çok yazık. Lobotomi hakkında biraz konuşabilir miyiz?”

“Bu düşünce hoşuna gitmedi mi?”

“Önümde bir şişenin durmasını tercih ederim.”

Hiçbir şey söylemedi. Bir *hi* bile çıkmadı.

“Eski bir espridir.”

“Anlamadım.”

Anlayacaksın.

“Elin nasıl?” diye sordu.

“Acıyor.”

Sarkan bacaklarımın arasına girdi.

Adım: Şampuanın ağzını aç.

“Bir bakalım.”

“Pekâlâ, ama sizi uyarıyorum, görecekleğiniz pek hoş şeyler değil.”

“Ben doktorum, Alfred. Hoş olmayan şeylere alışığım.”

“Siz istediniz,” dedim. Arkamdan şişeyi çıkarıp iki gözüne birden sıktım. İçgüdüsel olarak ellerini yüzüne götürdü. Bir iki adım geri çekildi. Masadan kalktığı gibi arkasına geçtim. Kollarını tutup bandajdan yaptığım ilmeği boynuna geçirdim ve dizimi sırtına geçirip onu yere devirdim. O kıvranırken üstüne oturup ahşap tutma yerini döndürerek el emeği ilmeğimle boynunu sıkmaya başladım. Her turda ilmek daha da geriliyor, imdat çığlıkları boğulma seslerine dönüşüyordu.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki on beş saniye içinde gözlerine idrar püskürtmekten, kulaklarına şunları fısıldayacağım bir pozisyona gelmiştik: “İki sorum olacak. Birincisi şu: *Yaşamak istiyor musun?*”

Yapış yapış ensesini parmaklarımla sıkıca kavradığım halde evet der gibi başını sallamayı başarabildi.

“Güzel: Şimdi de ikincisi: Ashley nerede?”

“Muhafızları –ah!– muhafızları asla geçemezsin...”

Askıdan kopardığım çubuğu yarım tur daha döndürdüm.

“Koridorun sonunda. Sağ, sağ, sol, sağ, soldaki ilk kapı, alt kat, 202 numaralı oda.”

“Pekâlâ. Sağ, sol, sağ...”

“Hayır. Sağ, sağ, sol...”

“Sağ, sol mu?”

“Sağ.”

“Sağ, sol, sağ... değil mi?”

“Hayır, hayır. İki sağ olacak, yanlış. Sağ, sağ, sol, sağ.”

“Soldan sonra yine sağa mı döneceğim?”

“Evet, evet. İki sağ, bir sol, yine sağ.”

Üstünden kalkıp ilmeği çektim.

“Ayağa kalk,” dedim. “Yavaşça. Aferin. Şimdi yavaşça kapıya doğru yürü.”

“Silahları var, onları geçemezsin,” derken kapıya yaklaşmıştık.

“Onların yanından geçmeyeceğim,” dedim. “Onlar benim yanımdan geçecek.”

03:03:02:16

Durum řu: Muayene odasının kilitli kapısının önünde, koridorda bekliyorsunuz. Ortağınızla, BAPASIFÖ çalışanı katil biraderinizle, çocuklar, bir sonraki tatilde nereye gideceğiniz ya da *Kanun ve Düzen* dizisinin son bölümü hakkında laflıyorsunuz. Belki de yeni *Görevimiz Tehlike* filmini topa tutuyorsunuz (Tom Cruise'dan gerçek bir ajan olabilir ya da o filmlerdeki boktan şeyler gerçekleşebilir ya da Hollywood'dakiler bu işlerin nasıl olduğunu çok iyi bilirmiş gibi). Tam orada, duvardaki tuş takımının biylediğini duyuyorsunuz ve kilit mekanizmasının iyi yağlanmış çarkları hareket etmeye başlıyor. Patronunuzun, lobotomi hastası kır perçemli uzun çocukla dışarı çıkmasını beklerken bir adım geri çekiliyorsunuz. Ama kapı bir türlü açılmıyor. Doktor kapının kilidini açtığı halde dışarı çıkmıyor. Neden?

Ortağınıza döndüğünüzde onun da size, *Hiç bana bakma*, der gibi baktığını görüyorsunuz. Olduğunuz yerde iki saniye daha dururken eliniz 9mm'lik Glock marka tabancanıza gi-diyor. Altdudağınızı ısırıp orada beklerken bir karar vermeye

çalışıyorsunuz. Bir dakika. İki. İki buçuk. Kropp onu hakladı mı? diye merak ediyorsunuz. Yoksa dışarı çıkma konusunda fikir mi değiştirdi? Ama dışarı çıkmayacaksa kilidi niye açsın?

Başınızla ortağınıza bir işaret çakıyorsunuz. *İçeri giriyoruz.* Kapının kolunu çeviriyor ve kapıyı açıyorsunuz.

Beyaz bir bulanıklığın karşıdaki duvara fırladığını görüyorsunuz. Bu Mingus; tekerlekli bir tabureyle pürüzsüz zeminde hareket ediyor, beyaz önlüğü dönerken adeta kanat çırpıyor.

Ama çocuktan eser yok.

Silahlarınızı çekip içeri dalıyorsunuz. Mingus size, “Kapının arkasında, sizi ahmaklar! *Kapının arkasında!*” diye bağırdığında ne düşünürsünüz?

Olduğunuz yerde durursunuz ama artık çok geçtir. Kapı kapanır ve ortada çocuk falan yoktur. Kapının diğer tarafında kalmıştır.

Ana kontrol panelinin olduğu tarafta.

Askıdan kopardığım parçanın ucunu tuş takımına geçirdim. Kapının diğer tarafından gelen bağırışmaları, küfürleri duyabiliyordum. Açacakmışım gibi kapıya vurmaya devam ediyorlardı. “Kilide ateş et! Kilide ateş et!” diye bağırdı Şeyler’den biri.

Yönleri aklımdan geçirerek koridor boyunca koşmaya başladım. “Sağ, sağ, sol, sağ... Sarımsak, sarımsak, soğan, sarımsak. Sakar, sakar, sokar, sakar!”

202 numaralı kapının önünde bir muhafız vardı. Siyah tulumu floresan ışığının altında parlıyordu. Orada muhafız olduğunu hesaba katmamıştım ama yeni bir plan yapacak vaktim yoktu. O yüzden çaresiz durumlarla boğuşurken yaptığım gibi içgüdüsel ve deneyimlerime dayanarak hareket ettim: Adamın üstüne atıldım.

Ben üstüne atılmadan silahını çekmişti ama ateş edemedi. Tabancayı tutan bileğini kavrayıp karın boşluğuna bir yumruk

indirdim. Bir anda nefessiz kaldı. Onu çevirip yüzünü duvara dayadım ve kolunu arkasında büktüm. Elini kürekkemiklerine kadar kaldırmıştım. Tabancasını düşürdü.

Tabancayı yerden aldım.

“Şifre,” dedim.

“Canın cehenneme,” dedi.

Onu bırakıp geri çekildim ve kafasına nişan aldım. Bana dönüp duvara yaslandı. Ellerini dizlerine koyup soluklanmaya çalışıyordu.

“Seni vururum,” dedim.

“Tabii canım.”

Ayağına ateş ettim.

Yere devrildi. Üstünden geçip 202 numaralı odanın tuş takımının önüne geldim.

“Şifre,” diye tekrarladım. “Yoksa sıradaki dizine geliyor.”

Ashley kapının arkasında gizleniyordu. Odaya daldığımda bana saldırdı. Elinde de kafama geçirmeye hazırlandığı metal tabure vardı. Beni tanıyınca donup kaldı.

“Alfred?”

“Ya kim sandın?” dedim.

Tabureyi yere atıp kollarıma atıldı. Yüzünü boynuma gömdü. Burnumun dibinde sapsarı saçlar vardı ve leylak kokusu alıyordum. Yanağımı okşadı.

“Sen iyi misin?” diye sordum.

Evet der gibi başını salladı. Kapının hemen önünde merdivenlere sürünmeye çalışan muhafızın bacaklarını gördüm.

“Bekle,” dedim. Koridora çıktım ve ayaklarından tutup sürüyerek kendi tabancasını şakağına dayadım.

“Biz gidiyoruz,” dedim. “Sen de bize yolu göstereceksin.”

“Yürüyebileceğimi sanmıyorum,” dedi.

Çömelip onu omuzlarıma aldım ve ayağa kalktım. Ashley'ye odadan çıkmasını işaret etmek için dönerken adamın kafası sırtıma çarptı.

Koridorda merdivenlerin aksi yöne döndük çünkü yolun o ucu Mingus ve BAPASIFÖ ikizlerine çıkıyordu. Ashley sağımda, muhafızı ise sol omzumdaydı.

"Bana buranın bir arka kapısı olduğunu söyle," dedim muhafıza; daha doğrusu burnumun beş santim önünde duran kışına.

"Buranın bir arka kapısı var."

Sarkan ayaklarını sıkıca tutup kendi etrafımda döndüm. Kafası sertçe duvara çarptı.

"Hey!" dedi, kafasını duvara vurunca sersemlemiş gibi.

Aynısını bir daha yaptım. *KÜT!*

"Kes şunu!"

Yürümeye devam ettim. Yolun sonunda koridor ikiye ayrılıyordu.

"Hangi taraftan?"

"Sağdan."

Kafasını yine duvara çarptım. "Hayır, cidden sağ *koridordan*. Doğru söylüyorum, sağdan!" diye bağırdı.

Sağdaki koridora girdik. Ashley iyi olduğunu söylemişti ama her adımında irkiliyor ve derin derin nefes alıp veriyordu. Başım ağrımaya başladı. Bunca koşuşturma ve kavgadan dolayı mı ağrıyordu –yoksa Kropp kanalından nerede olduğumu mu bildiriyordu?

"Kafamın içinde bir bomba var," dedim Ashley'ye.

"Benim ayağımda da bir mermi," dedi muhafız.

Onu duymazdan geldim. "ÖC 1031. Aynı zamanda bir takip cihazı."

"Bilmiyordum," dedi.

"Cihazı mı bilmiyorsun yoksa kafamın içinde olduğunu mu?"

"Kafanın içine öyle bir şey yerleştirdiklerinden haberim yoktu."

“O zaman şimdi öğrendiğin iyi oldu, hani birden bütün deliklerimden kan akmaya başlarsa merak etme.”

Merdivenlere geldik.

“Merdivenden yukarı, sağdaki ilk koridor. Ve koridorun sonundaki kapı,” dedi muhafız.

“Bu bizi nereye çıkaracak?” diye sordum soluk soluğa. Attığım her adımda bir kilo ağırlaşıyordu.

“Arka kapıya.”

Kapıya ulaştığımızda onu yere indirip yakasından kavradığım gibi tekrar ayağa kaldırdım. Onu tuş takımına doğru ittim.

“Benimle oynuyorsan, ölürsün,” dedim.

Şifreyi girdi ve yeşil bir ışık yandı. Kapı açıldığında karşımızda Currier ve Ives baskılarından fırlamış beyaz bir manzara vardı.

Derken, Nueve elindeki tabancasını Ashley’ye doğrultarak içeri girdi.

“Hayır, Alfred,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Kız ölür.”

03:02:55:21

“Ne kadar da dâhiyane ve etkileyici bir girişim,” dedi Nueve. “Ama ne yazık ki hiçbir getirisi yok. Silahını bırak. Gözümü kırpmadan onu öldüreceğimi biliyorsun.”

Biliyordum. Ama bunun kaçmak için son fırsatım olduğunun da farkındaydım. Şimdi pes edersem, hayatımın geri kalanını Lobotomi Kampı’nda, bu kaçık İspanyol’un insafına kalmış bir laboratuvar faresi olarak geçirirdim. Bu fikir bana hiç çekici gelmiyordu ama Nueve’nin Ashley’nin kafasına sıkma fikri de çok hoş değildi. Nueve’nin yaptıklarından Abby Smith’in haberdar olduğunu sanmıyordum ama önemi de yoktu. Öğrendiği zaman iş işten geçmiş olacaktı. Ashley ölecek, bense bir bitkiye dönüşecektim.

Çaresizlik ile umutsuzluğun kesiştiği yere vardığınızda yapılacak en iyi şey kötülerin beklediğinin tam tersi hareket etmektir.

Her şey çok hızlı gelişti ama bana çok yavaş gelmişti. Tabancamı kaldırdım.

Tetiği çektim.

Mermi Ashley'ye isabet etti.

Bu bana iki saniye kazandırdı çünkü Nueve'nin hiç beklemediği şeyi yapmıştım. Kazandığım iki saniye içinde, Bay Mermi-Ayak'ın üzerinden sıçrayıp bütün gücümle Nueve'nin üstüne atıldım. İkimiz de yere devrildik.

Üzerine çıkıp tek ayağımı tabancasını tutan elinin üstüne koyup sol kolunu dizimin altına aldım. Tabancamın namlusunu pek güzel elmacıkkemiğine dayadım.

"Kutu," dedim. "Nerede?"

"Sol cebimde," dedi.

Tabancasını alıp cebime attım. Elimi sol cebine sokmak için tabancamı sol elime aldım. Kutuyu alır almaz ayağa kalkıp geri çekildim. Bay Mermi-Ayak, Nueve'yle aramda duruyordu.

Nueve bileğini ovarak doğruldu, botumla uyguladığım basınçtan kıpkırmızı kesilmişti. "Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Etrafın vahşi doğayla çevrili. Ne kadar uzaklaşabileceğini sanıyorsun? Biz yakalamasak bile doğa işini bitirir."

Ashley'yi ayağa kaldırdım. İsmi fısıldadım ama cevap vermedi. Yalnızca gözlerinin akı görünüyordu. Fazla zamanım olmadığını düşünüyordum.

"İstersen deli de," dedim. "Ama şansımı doğadan yana kullanıyorum."

Ashley'yi kolumun altına alarak yanından geçtim.

"Alfred," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Ona döndüm.

"Beni vurmalsın."

Kafamı çevirdim.

"Beni öldürmezsen olacakları biliyorsun," dedi. "Durmaya-
cağım. Durmayacağımı sen de iyi biliyorsun. Beni durduracak

hiçbir şey olmadığını biliyorsun. İşimi bitirirsen belki o zaman direktör de kurulu seni bırakmaları için ikna eder.”

Gülümsedi. “Yapılması gereken şey bu.”

“Seni vurmalyım,” dedim. “Bütün bu saydıkların ve daha sayamadıkların yüzünden.”

Kapıyı ayağımla suratına kapattım.

03:02:52:28

Bir ucu tam önümüzdeki dağın gölgesinde kaybolan sık ağaçlıklı bayıra bakan şatonun arkasındaydık. Ashley'nin ağzından çıkan buhar dudaklarının arasından çıkar çıkmaz rüzgârda dağılıp gidiyordu.

“Yürüyebilir misin?” diye sordum.

Göğsümde bir şeyler mırıldandı. Dizleri büküldü. Onu kaldırıp şatoya baktım. Duvara dayanmış altı büyük plastik çöp bidonu vardı. Şatonun duvarının dibinde, muhtemelen ayların gelip karıştırmalarını istemedikleri için kapaklarını kauçuk kayışlarla tutturdıkları altı plastik çöp bidonu vardı.

Ashley'yi yavaşça yere bıraktım. “Hemen geri döneceğim,” dedim. Bidonların yanına gidip kapaklardan birini aldım. Kauçuk kayış kapağın kulpundaydı. Kapağı çevirip yere koyduktan sonra Ashley'ye döndüm.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu ben onu kucağıma alırken.

“Hiç kızağa bindin mi?” diye sordum.

“Ben Güney Kalifornialıyım!” dedi.

Onu kapağın ortasına oturtup arkasına geçtim. O dizlerini göğsüne çekerken ben de titreyen bedenini bacaklarımın arasına aldım. Ancak sığmıştık. Tam o anda arkamızdaki kapı açıldı ve siyahlı ajanlar dışarı fırladı. Şimdi bunu düşünecek zamanımız yoktu. Cesaretimi toplamak ya da yaptığımız şeyin ne kadar akıllıca olduğunu tartmak için de çok geçti. Aşağı uzanan yol pek açık sayılmazdı, beş metre gitmeden bir ağaca toslayabilirdik. Ama *gerekliyse mümkündür* ve kesinlikle Şirket'in pençesinden kurtulmamız gerekiyordu.

Kauçuk kayışın uçlarındaki kancaları tutup ittim.

Bir önceki gece kar yağmış olması büyük şanstı ama bir o kadar da kötüydü. Kırılan dallar, küçük çalılar ve ağaçların yukarı doğru çıkan kökleri karın altında kalmıştı ama bu da daha hızlı gitmemize neden oluyordu. Yokuş hafif içbükeydi ve kayışları çekip ağırlığımı bir sağa bir sola verip kızağın yönünü bularak dağdan iniyorduk. Ashley'den bana iyice yaslanmasını isteyinceye kadar birkaç defa devrilme tehlikesi atlattık. Peşimizden gelen var mı diye bakmaya cesaret edemiyordum; gerçi bizim gibi kapakları olmadıkça ya da bir yerden kayak takımı bulmadıkça peşimizden gelmeleri de pek mümkün değildi.

Ama bize ateş ediyorlardı. Mermilerin saplandığı ağaçların dalları yere düşüyor, biz geçerken etrafa kabuklarının parçaları ve kıymıklar sırıyordu.

Üç yüz metre kadar indikten sonra küçük bir çıkıntı yüzünden havaya fırlayıp küt diye yere kapaklanınca dişlerim birbirine öyle sert çarptı ki dilim arada kalsa kesinlikle kopardı.

Ağaçlar seyrekleşmeye başlayınca Ashley'nin omzunun üstünden baktığımda yolun sonuna geldiğimizi gördüm: Derin bir uçuruma doğru ilerliyorduk. Duramazsam kayalıklardan yuvarlanıverecektik.

Dizginlere asılıp atını durdurmaya çalışan bir süvari gibi ayaklarımı öne uzatıp kayışları çektim. Deli gibi dönmeye başladık; ağaçlar, kar, kayalar ve gökyüzü etrafımızda dönüp duruyordu.

İçgüdüsel olarak Ashley'yi tüm gücümle ittim. O takla atarak uzaklaşınca ben de peşinden gittim. Kapak fırlayıp derin yarığın dibindeki gölgelik alanda gözden kayboldu.

Sırtüstü kaymaya devam ederken ayağımla karları tek-meliyor, hızımı düşürmeye çalışıyordum. Sağ elim Ashley'nin koluna çarpınca onu sıkıca tuttum. Aptalca bir fikirdi: Kaya-lıklardan düşersem onu da yanımda götürürdüm. O yüzden yine bıraktım.

Bir buçuk metre kala, ağızlarımız açık, bulutsuz, masmavi gökyüzüne bakarak sırtüstü durmayı başardık. Bana çok uzun gelen bir süre boyunca ona bakarken altındaki karın kırmızıya boyandığını gördüm.

Ayağa kalkmaya mecalim yoktu. Yerler kardan dümdüz ve kaygandı. Tel örgünün altından geçmeye çalışan bir asker gibi sürünerek yanına gittim.

"Kişisel değildi, Ashley. Ama bunu yapmak zorundaydım," dedim tulumunun fermuarını açarken. Kumaşı çekince yarası ortaya çıktı: Mermi sol tarafına isabet etmiş, kaburgalarının arasına saplanmıştı; muhtemelen akciğerlerinden birini vurmuş-tum. Bakmamaya çalışıyordum –yemin ederim öyle bir niyetim yoktu– sutyenin pembe olduğunu fark ettim.

Altındaki buz gibi sert zemine ulaşana dek yaralı elimle karı kazırken elimle o kadar sert vuruyordum ki yara iyice açılıp yine kanamaya başladı.

Elimi kurşun deliğinin üstüne, dudağımı da Ashley'nin kulağına bastırarak, "Işığın Prensi Mikail'in adıyla, sana iyi-leşmeni emrediyorum, Ashley. İyileş..." dedim.

Kalbimin pompaladığı kan koludaki damarlardan indi, elimdeki yaradan çıktı ve Ashley'nin yarasına ulaştı. *Sadece bir hediye, hazine değil.*

Ashley'nin gözleri açıldı ve gayet anlaşılır, güçlü bir ses tonuyla, “Beni vurduğuna inanamıyorum, seni sersem,” dedi.

02:17:16:44

Ashley oflaya oflaya oturup bir ağaca yaslanırken hava kararmış, ilk yıldızlar gökyüzünde kendilerini göstermeye başlamış ve hava sıcaklığı en az on derece düşmüştü.

“Devam edemeyeceğim... dinlenmem lazım,” dedi.

Bana uyardı. Ağaçların altında kalmaya çalışarak saatlerdir yürüyor, yalnızca susuzluğumuzu gidermek için kar yerken veya peşimizde birileri var mı diye etrafı dinlemek için duruyorduk. İstemediğimiz kadar kar vardı ama bir ara yerleşkenin güney tarafından helikopter sesi duyar gibi olsam da peşimizde kimsecikler yoktu.

“Neden beni vurdun?” diye sordu Ashley.

“Nueve’yi vurmaya kalkışsam, sana ateş edecekti. Seni vurmasaydım ikimiz de vurulmuş olacaktık. O sadece onu vurmak ile vurmamak gibi iki seçeneğim olduğunu düşünüyordu. O yüzden seni vurdum. Sağ gösterip sol vurdum.”

“Sol vurdun demek?”

“Sonuçta işe yaradı, değil mi?”

Cevap vermedi. Ellerine sıcak hava üfledi. Parmakları kıpkırmızı kesilmişti. Eldiven ya da ceket yoktu ve gecenin sıcaklığı sıfırın epey altına düşecek gibiydi. Hâlâ ölme tehlikemiz vardı.

Botlarımdan birinin bağcıklarını çözmeye başladım.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Bir televizyon programında görmüştüm,” dedim. “Kırık bir dal parçası alıp bağcığınla bir yay yapıyorsun, sonra sürtünmeden ateş çıkana kadar başka bir dal parçasını döndürüyorsun. Ateş yakmalıyız, Ashley.”

“Ya da karın üstüne ‘Buradayız’ diye kocaman harflerle yazarız,” dedi.

“Belki de hipotermiden ölmeyi tercih edersen,” dedim.

Ayağa kalkıp ormanın derinliklerine doğru yürüdü. Peşinden gitmeye çalışırken çözdüğüm bağcığıma basıp karın içine kapaklandım. Başımı kaldırıp baktığımda kemik gömmek için toprağı kazan bir köpek gibi karı eşelediğini gördüm. Etrafta karlar uçuşuyordu.

Bağcığımla bağlayıp yanına gittim.

“Ne yapıyorsun?”

“Kar mağarası kazıyorum. Yardım edersen daha hızlı yaparız.”

Yanına çömeldim, birlikte ikimizin de sığabileceği kadar geniş bir çukur kazdık. Birkaç dakikada bir mola veriyorduk; dinlenmek için değil, terlememek için. Böyle bir ortamda terlerseniz, teriniz donar ve buzdan bir heykele dönüşüverirsiniz. Her hareketinin ya da kelimesinin altında bir öfke yatıyordu, hatta “daha hızlı” ya da “daha derin” derken bile. Bana neden kızdığını merak ediyordum. Belki de sadece içinde bulundumuz duruma öfkeliydi. Elbette ona ateş etmişim ama o da eski bir saha ajanıydı, sağ gösterip sol vurma teorisini anlaması gerekirdi. Kızlar hakkında anlamanız gereken ilk şey, *onları anlayamayacağınızdır*. Kızlar karmaşıktır. Karmaşayı anlayabilirsiniz ama kızları anlayamazsınız.

Yarım saat sonra dişlerimiz takırdayıp kaslarımız yorgunluktan haykırırken uyduruk mağaramızın içine girdik. Aslında bir mağaradan ziyade siper çukuruna benziyordu, ikimiz zar zor sığmıştık. Birbirimize dönük yatıyorduk. Sarı saçlı, mükemmel ciltli, gökyüzü mavisi gözleriyle Ashley, sarılıp beni kendine çekti.

“V-v-v-vücut ısımızı... korumalıyız...” diye kekeledi.

Ben de ona sarıldım. Yüzünü boynuma gömdü. Buz gibi tenimde sıcak nefesini hissediyordum.

“Nueve’nin ne planladığını,” dedi birkaç dakika sonra, “bilmiyordum.”

“O kadarını anladım,” dedim. “Yoksa insan niye göğsünün yarılmasına izin verir ki? Daha önemlisi, acaba Abby’nin haberi var mıydı?”

“Hayır. Konferans odasında, sen ve Mingus gittikten sonra Nueve’ye, kendisi karargâhtan dönene kadar sana sadece basit tahliller yapılmasına dair kesin emir verdi.”

“Demek ki lobotomiden haberi yoktu?”

“Lobotomi mi?”

“Benim anladığım bu. Nueve başına buyruk hareket etti çünkü sonradan özür dilemek, önceden izin istemekten daha kolaydı. Başından beri böyle planlamıştı.”

Kollarıyla beni sıktığını hissettim. “Üşüyorum. Ç-ç-çok üşüyorum.”

Sırtını sıvazladım. “Her şey yoluna girecek,” dedim. “Daha kötü durumlarda da bulundum ve hâlâ hayattayım. Nueve’nin kutusu bende...”

“Sadece tek bir kutu yok,” dedi. “Kampta, yanında yoksa bile yarın helikopterle yenisini getirirler.”

“O şeyin menzili ne kadar? Biliyor musun?”

“E-e-emin değilim... İki üç kilometre olabilir... Önemi yok... Daha fazla yürüyemeyiz. Bizi önünde sonunda bulacaklar, tabii onlar bizi bulmadan soğuktan ölmezsek.”

“Şey,” dedim durumun iyi yanını görmeye çalışarak. “Onların elinde ölmektense böyle ölmeyi tercih ederim.”

“Ben ölmeyi tercih etmem.”

Boynumda bir ıslaklık hissettim.

“Hey,” dedim. “Ağlama, Ashley. Üzerinde çalışıyorum.”

“Neyin üzerinde çalışıyorsun?”

“Bizi kurtaracak bir planın.”

“Ah, peki. Teşekkürler. Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum.”

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey konuşmadık. Gece karanlığı çökmüştü ve hiçbir şey göremiyordum; burnumun sadece birkaç santim önünde duran kafasını bile. Ama saçının kokusunu alıyor ve titreyen vücudunu hissedebiliyordum.

“Nueve’nin tabancasını ne yaptın?” diye sordu.

“Cebime attım.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi. Rahatlayarak derin bir nefes aldı. “Güzel.”

Gözlerimi kapadım. Bana çok soğuk gelmiyordu, hatta ısınmıştım. Altımdaki ve arkamdaki kar sıcak bir battaniye gibi kavramıştı beni. Uyumlamaya bile başlamıştım.

“Konuş benimle, Alfred,” dedi birdenbire. “Uyumamalıyız.”

“Peki,” dedim ama aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

“Planın nedir?”

“Ne planı?”

“Üzerinde çalıştığın plan.”

“Yürüyerek kaçamayız,” dedim. “O yüzden uçarak kaçacağız.”

“Ağaç dalları, geyik pisliği ve tükürükten planör yapmayı gösteren bir televizyon programı mı izledin yoksa?”

“Burada bir helikopter var, muhtemelen dahası da yoldadır,” dedim. “İnip kalktıkları tek bir yer var. Helikopter kullanmayı biliyor musun?”

“Helikopter kullanabileceğimi nereden çıkardın?”

“Planımın kilit noktası bu.”

“Kullanamam.”

“Planımın en büyük sorunlarından biri ayrıca.”

Gülmeye başladı. Güldüğünü duymak iyi gelmişti.

“Seninle tanışmak başıma gelen en iyi şey mi yoksa en kötü şey mi karar veremiyorum.”

“Belki ikisi birdendir. Neden tahliyeme yardım etmek için geri döndün, Ashley?”

“Çünkü nasıl bir his olduğunu biliyorum,” dedi biraz bekledikten sonra. “Her şeyini kaybediyorsun. Üniversiteden sonra hemen Saha Operasyonları’na girdim ve bir saha ajanının geçmişi... ailesi... arkadaşları olamazdı. Her şeyle medya kontrol birimi ilgilenildi. BAPASIFÖ bütün saha ajanlarını öldürür, onlar için sahte bir ölüm tezgâhlar... Ashley gerçek ismim bile değil. Şirketten ayrıldıktan sonra eski hayatıma geri dönemezdim. Tanıdığım herkes benim öldüğümü sanıyordu. İstifamı sunduktan sonra bana yeni bir kimlik, yaşayacak yeni bir yer verdiler ama kendimi boşlukta hissediyordum. Eskiden olduğum insan gibi yaşayamazdım ama Ashley olarak da hayatıma devam edemedim. Tamamen yalnızdım. Ben... hiç kimseydim.”

“Adın Ashley değil mi?”

“Hayır.”

“Gerçek adın ne?”

“Gertrude.”

Biraz düşündüm.

“Sana Ashley demeye devam edebilir miyim?”

Boynumda gülümsediğini hissettim.

“Bazen onu farklı biri gibi düşünüyorum,” dedi. “Gertrude’u. Çok uzun zaman önce tanıdığım, ölmüş gerçek biri gibi.”

Başımla onayladım. “Ben de. Kılıç karşıma çıkmadan önceki eski halimi düşünüyorum. Bazen onu özlüyorum. Eski beni. BAPASIFÖ’nün elinde zaman makinesi var mıdır diye merak ediyorum. Var mı?”

“Sanmıyorum.”

“Olsaydı şahane olurdu.”

“Olsaydı, on altı yaşındaki halime dönerdim.”

“Cidden mi? Neden?”

Koynumda iç geçirdi, bir süre hiçbir şey konuşmadık.

“Konuşmuyorsun,” dedi.

“Vampirler,” dedim.

“Vampirler mi? Ne alakası var?”

“Bu sabah vampirleri düşünüyordum,” dedim. “İnsanların neden vampirlerden bu kadar etkilendiğini hiç anlamamışımdır, özellikle de kızların. Vampirlerin çoğunun süper güçlere sahip yakışıklı erkekler olmasından kaynaklansa gerek. Biraz da dramatik bir yönleri olduğundan, kızlar onlara acıyor sanırım. Belki de ölümsüzlükle kutsandıkları ama ölümle lanetlendikleri içindir.”

“Kılık kıyafetleri de olabilir,” dedi. “Hiçbir zaman, salaş giyinen bir vampir göremezsin.”

“Ayrıca her zaman yakışıklı ve yapılıdırlar. Şişman ve çirkin bir vampir göremezsin.”

“Belki de aşkın gözü kör olduğundan böyledir.” Sesi yumuşayıp kelimeleri uzamaya başlamıştı, sanki uykuya dalmak üzereydi. “Elinde değil, anlarsın ya? Kime âşık olacağına karar veremezsin. Bazen karşı koymaya çalışırsın. Olmamak için çabalarsın.”

“Ne olmamak için?”

“Âşık!”

Botunun burnuyla kaval kemiğime hafifçe vurdu. Kızların şu çok da tekme olmayan tekmelerinden.

“Peki ya sen?” diye sordum. “Sen hiç âşık oldun mu?”

“Bir zamanlar âşık olduğumu sanmıştım. Ama ayrıldık.”

“Neden?”

“Ben Şirket’ten ayrılmaya karar verdim, o da yeni Ajan Dokuz oldu.”

“Nueve mi?” Ağzım açık kaldı. “Nueve senin *sevgilin miydi?*”

“Erkekler konusunda her zaman zevksizdim.”

“Ashley, o herif seni vuracaktı!”

“Biliyorum, inanabiliyor musun? Hıyar herif. Ama Ajan Dokuz olunca hiçbir şey için özür dilemek zorunda kalmıyorsun.”

“Ama ben diliyorum,” dedim. “Yani seni vurduğum için. Seni bütün bunların içine sürüklediğim için de. Şu anda bana inanmayabilirsin ama seni bu işten kurtaracağım. Önce bu dağdan kurtulacağız, yemin ederim, Ashley. Sonra da bizi bulamayacakları bir yere gideceğiz.”

Uzunca bir süre sesini çıkarmadı.

“Öyle bir yer yok,” dedi sonunda. Dudakları boynuma değdiğinde yine vampirleri ve öpücüklerinin insanı nasıl ölüm kapısından geçirip hayata döndürdüğünü düşündüm.

01:17:58:54

Şafak sökerken sürünerek mağaramızdan çıktık. Her tarafımız tutulmuş ve kaskatı kesilmişti, ayrıca soğuktan donuyorduk. Tepemizden bulutlar geçiyordu. Belli ki daha çok kar yağacaktı.

Güne tartışmayla başladık. Helikopter bulmak için helikopter pistine gitmek istiyordum.

“Her tarafta muhafızlar olacak,” dedi Ashley. “Tam da bunu yapmamızı bekliyorlar. Bu sağ, Alfred. Biz sol vurmaliyiz.”

“Sol neresi oluyor?”

“Şato. Yemek, sığınacak bir yer ve giysi var...”

“Elbette. Nueve ve Mingus’un hemen yanında.”

“Ayrıca güvenli uydu bağlantısı da var. Ona ulaşabilirsek, Abby’ye yardım çağırısı gönderebiliriz.”

“Evet, ona, ‘Geri bas, dostum. Çocuklara sıcak çikolata ve battaniye getir,’ der, Nueve de ateşe bir odun daha atar.”

“Tamam. O zaman sen söyle, elli kadar silahlı ajanı ve kız arkadaşının kafasına mermi sıkmaktan çekinmeyen Ajan Dokuz’u nasıl atlatabiliriz?”

Cevap vermek için ağzımı açtım, sonra kapadım. Yine açtım ve “O konunun üstünde çalışıyorum,” dedim.

Arkamızdaki ormanın derinliklerinden bir havlama sesi geldi.

“Elini çabuk tutsan iyi olur,” dedi Ashley, “çünkü tazılarla geliyorlar.”

Birkaç saniye kadar köpeklerin sesini dinledim. Giderek yaklaşıyorlardı.

“Çalışıyorsun değil mi? Umarım sadece paniklemiyorsundur?” dedi.

“İkisi birden. Koşabiliriz.”

“İkimiz de susuz kaldık, ayrıca açlık yüzünden bitkiniz. Çok fazla uzaklaşabileceğimizi sanmıyorum.”

“Tamam, o zaman bizi bulmalarını bekleriz,” dedim. Neuve’nin tabancasını ona uzattım ama almadı.

“Peki,” dedim. “Seçeneklerimiz şunlar, Ashley. Ya savaşa-
cağız ya da kaçacağız.”

“Bir seçeneğimiz daha var,” dedi. “Üstündekini çıkar.”

“Ne?”

“Soyun.”

“Şimdi mi?”

Tulumumun düğmelerini açmaya başladı. Soğuktan yanakları kıpkırmızı olmuştu. Benimkilerse soyunduğum için kızarmıştı.

On beş dakika sonra kalın ceketleri, omuzlarında AK-47 tüfekleri ve yanlarında getirdikleri tazılarıyla iki adam çıkageldi. Köpekler hiç tereddüt etmeden, açıklığın diğer tarafındaki ağaca yaslanmış BAPASIFÖ tulumuna atıldılar. Onlar mağaramızın yanından geçip gidince Ashley’le birlikte karın içinden fırlayıp fırlayıp beş adımda onları yakaladık. Halim çok komikti; çizgi filmlerdeki gibi dizlerimi göğsüme çeke çeke koşuyordum. Ama hava sıfırın altındayken üstünüzde dondan, ayağınızdan bottan başka bir şey yoksa böyle koşmak çok doğal geliyordu. Ben Mermi-Ayak’tan aldığım tabancayı adamlardan birinin kafasına

dayarken, Ashley de Nueve'nin tabancasını diğerinin kafasına dayadı.

"Selam, Pete," dedi Ashley, adamın elinden AK-47'sini alırken. Sonra benim adama dönüp, "Nasıl gidiyor, Bob?" diye sordu.

"Selam," dediler Pete ile Bob.

"Parkalarınızı ve telsizlerinizi de alacağız."

"Eldivenlerinizi de," dedim.

"Doğru," dedi Ashley. "Eldivenlerinizi de."

Ashley çıplak ellerinin üstüne oturmalarını emrederken ben de giyinmek için tulumumun içindeki karı boşaltmaya başladım. Gerçi Pete'in ya da Bob'un tulumunu alsam daha iyi olurdu çünkü benimki içine doldurduğumuz kar yüzünden sıırıslık-lam olmuştu. Parkaları üstümüze geçirip eldivenlerimizi giydik. Ellerini arkalarında tasmaların ipiyle bağlarken tazılar da bize bakıyordu. Tüm neşeli köpekler gibi dilleri salyalı ağızlarından sarkıyordu. O an, her şeyden bihaber olmalarını kıskandım. Bir tanesinin yanına çömelince hemen suratımı yalamaya başladı. Tükürüğü oldukça yoğun ve sıcaktı. Normal şartlar altında midemin bulanması gerekirdi ama o an yüreğim neşeyle atıyordu. İnsanı daha fazla ne mutlu edebilir diye düşünürken aklıma iyi bir köpekten başka bir şey gelmiyordu.

Dağın yamacını solumuza alıp batıya yöneldik. Böylece daire çizmeyecektik. Sağımızda kalan ormandan arada sırada helikopter sesi geliyordu; kimi zaman ses yükseliyor sonra yine alçalıyordu. Ashley tüfeğini sırtına atmış önümden yürürken konuşmaları takip etmek için telsizi kulağından ayırmıyordu.

Kar yağmaya başladı. Küçük taneler halinde inen kar çok geçmeden insan tırnağı büyüklüğündeki tanelere dönüştü. Zemin yükselmeye, ağaçlar ise seyrelmeye başladı.

Ashley birden durdu, telsizi kulağına bastırmaya devam ederken diğer eliyle de diğer kulağını tıkadı. Parkasının kürküne takılan kar ve buz taneleri yüzünden yuvarlak yüzü kristal bir

çerçevenin içindeymiş gibi görünüyordu. Yüzünde hiç makyaj yoktu, yanakları soğuk yüzünden pembeydi ve dudakları morarmaya başlamıştı. Yine de hiç bu kadar güzel görüldüğünü hatırlamıyordum.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Şişşt!” Birkaç saniye daha telsizi dinledi.

“Bir paketten bahsediyorlar... Yoldaymış... Nueve’nin sesine benziyor... Bütün birimler helikopter pistinde buluşacak... Nueve de yolda...”

“Paket mi?”

Saatine baktı. “Otuz dakika.”

“Ne paketi?”

Yine yürümeye başladı ama daha hızlı hareket ediyordu. Ağaçların arasına girip yokuş yukarı gitmeye başladık. Botlarımız yeni yağan karı gacur gacur eziyordu.

“Sanırım cebindeki ÖC 1031’in yenisi geliyor,” dedi.

“Eline geçtiği anda işimiz biter,” dedim. “Planımız ne?”

“Teslimatı almasına engel olmalıyız.”

“Bu, plandan ziyade amaç oldu,” dedim.

“Her türlü öneriye açığım.”

Bir şeyler düşünmeye çalıştım. BAPASIFÖ’nün dağdaki ordusuna karşı sadece iki kişiydik. Ashley eğitilmiş bir saha ajanıydı ve ben de artık çaylak sayılmazdım; ama yine de onlar daha kalabalıktı ve Nueve can kaybını düşük tutmaya çalışacak kadar iyi niyetli değildi. Birilerini rehin alsak bile Nueve’nin umurunda olmazdı. Ön cepheden yapılacak bir saldırı intihar demekti ama çaktırmadan nasıl yaklaşabilirdik ki? Ashley’yi tanıyorlar, benim de kim olduğumu gayet iyi biliyorlardı.

“Dikkatlerini dağıtacak bir şeyler bulmalıyız,” dedim. “Bir yangın ya da patlama. Dikkatleri dağılınca da...”

“Peki ne patlatacağız, Alfred? Elimizdeki tek bomba senin kafanın içinde.”

Durdum. Helikopterin gelmeden piste varmaya odaklandığı için Ashley durduğumu fark etmedi. Fark ettiğindeyse dönüp bana baktı.

“Ne oldu?”

“Buldum,” dedim. “Onun istediği ve bizde olan tek şey.”

“Biliyorum ama yenisi geliyor.” Sonunda kafayı yediğimden endişelenmiş gibi bir ifade vardı yüzünde.

“Hayır,” dedim. “Yüzlerce siyah, küçük kutu olabilir ama yalnızca bir tane Alfred Kropp var.”

01:17:04:39

Yirmi beş dakika ve karla kaplı sık ormanın içinden yapılan yürüyüşten sonra...

Söz konusu helikopter, Kanada'nın bakir topraklarındaki vadiye kurulmuş pistin üzerinde süzülüyordu.

Pistin etrafı, silahlı kırk adamla çevrilmişti...

Siyah saçlı, ince yüzlü bir adam, delip geçen bakışlarıyla siyah bastonuna dayanmış bekliyor, belki de *o çocuk şanslı varken beni öldürmeliydi*, diye düşünüyordu çünkü artık oyun bitmişti...

O sırada çocuk ise yüz metre ileride yüzüstü yatmış, o soğuğa rağmen terliyordu. Donan teri yüzünden kaşları buzlanmıştı. Ajan Dokuz'un bittiğini düşündüğü oyunda son bir hamle için dua ediyordu...

Yanındaki kız ona, "Şimdi mi?" diye fısıldadı.

"Henüz değil."

Nueve helikoptere ulaşmadan harekete geçmeleri gerekiyordu. Bu oyunda zamanlama her şeydi ve şu ana kadar çocuğun zamanlaması hep çok kötü olmuştu. Olaylar onu kontrol etmişti

ve artık öyle bir noktaya gelmişti ki ya kontrolü ele alacaktı ya da elinden hiçbir şey gelmeyecekti. Dr. Mingus neşteri ve test tüpleriyle şatoda onu bekliyordu.

Helikopter buzlu piste iner inmez, çocuk AK-47'sini bir kenara atıp elleri başının üstünde, bir eli boş, diğerinde başparmağını mavi düğmesine bastığı siyah bir kutuyla piste doğru koşmaya başladı.

Piyadeler anlamamıştı. Silahlarını çocuğa çevirirken tetikteki parmakları titriyor, dürbünleriyle uzun boylu çocuğa nişan almaya çalışıyorlardı.

Ama Ajan Dokuz anında anlamıştı çünkü işi buydu; herkes-ten önce anlamak. İnsanlar yeni bir hamle olduğunu anlamaya başlarken, o bütün oyunu hazmediyor, önlemlerini alıyor ve karşı hamlesine geçiyordu.

Adamlarına silahlarını indirmelerini emretti ama askerler helikopterin gürültüsünden onu duyamadılar. Yere inen dev kuşa dönüp boğaz kesme hareketi yapınca, pilot motorları susturdu.

Çocuk helikopterle arasında duran düşman hattına ilerlemeye devam etti. Silahlardan oluşan çemberin ortasında ise Nueve duruyordu.

Eller havada.

Parmak düğmenin üstünde.

Şayet bu konuda yanılıyorsa ölmüş demektir. Muhtemelen kız da. Nueve onu da öldürürdü çünkü kızın hayatta kalması işine yaramazdı. Kızın Nueve'ye âşık olmasının ya da eskiden onu sevmiş olmasının bir önemi yoktu. Adamın hislerinin de bir önemi yoktu. Tabii hisleri varsa. O artık Ajan Dokuz'du ve hiçbir şey görevinden önemli olamazdı.

Çocuk, Mingus'un ve test tüplerinin bir amacı olması için dua ediyordu. O amacın ne olduğunu bilmiyordu ama BAPA-SIFÖ'nün gözünde hâlâ Özel Nesne olduğunu umuyordu.

. . .

“Silahlarınızı indirin,” dedi Nueve sakın bir sesle. “Bırakın geçsin.”

Ben çembere dalınca yeniden kapandılar. Benim elimde kutu, Nueve’nin elinde bastonu, arkamdaki adamların ellerinde ise taarruz tüfekleri vardı.

“Şimdi de benim, ‘Ah, Alfred Kropp, yine karşılaştık,’ diyeceğim ana geldik,” dedi Nueve.

“BAPASIFÖ Kulübü’nden ayrılıyorruz,” dedim. “Ben ve Ashley.”

“Daha ziyade Hotel California,” dedi.

“Ne?”

“Daha sen doğmadan çok ünlü olmuş bir şarkıya küçük bir gönderme. Mavi düğmeye basacaksan devam et. Haydi bas.”

Başparmağım düğmenin üzerinde gezindi.

“Tereddüt eden...” dedi Nueve yavaşça.

Mavi düğmeye bastım ve kırmızı düğmenin ışığı yandı.

“Gerçekten de olağanüstüsün, Alfred,” dedi. “Başka bir hayatta senden harika bir Vekil Protokol Ajansı olurdu. Şimdi bana başka şansının olmadığını çünkü sana başka seçenek bırakmadığımızı söyleyeceksin.”

Başımla onayladım. “Bana başka seçenek bırakmadınız.”

“Lobotomi operasyonu geçiren konuğumuz olarak öleceğin güne kadar burada kalmak ile hemen şuracıkta ölmek birer seçenek değil demek? Hemen ölmeyi tercih ediyorsun.”

“Kesinlikle. Hayatımın geri kalanını bitki olarak geçirmek-tense şuracıkta ölmeyi tercih ederim.”

“Yani ölümünün seninle ilgili planlarımızı tamamen çürü-teceğini düşünüyorsun, öyle mi?”

“Anlayacağını biliyordum.”

Siyah gözleri yuvalarında hareket etti. “Her şeyi anlıyorum. Elimizde senin varlığını devam ettirmeni önemsiz kılacak kadar yeterli numune olduğunu söylesem ne yapardın, Alfred?”

“Blöf yaptığını söyledim,” diye cevap verdim.

Sağ kaşı saç çizgisine kadar kalktı. “Çünkü?”

“Çünkü bu doğru olsaydı, adamlarına silahlarını indirmelerini söylemezdin. Bana hâlâ ihtiyacın var. Tam olarak neden bilmiyorum ama bana ihtiyacın var. Bu düğmeye basarsam bana sahip olamazsın. Uzun lafın kisası: Beni istiyorsan, Nueve, git-meme izin vereceksin.”

“Oraya kadar doğru, evet,” dedi başıyla onaylayarak. “Ama mevzu bu değil. Asıl mevzu... bunu *gerçekten* yapacak mısınız? *Yapabilecek* misin? Bu planın işe yaraması için evet diyeceğine inanmak zorundayım. Bunu anlıyorsundur herhalde.”

Ashley’ye döndüm. “Helikoptere bin.”

Bana baktı. Nueve’ye baktı. Yerinden kıpırdamadı. “Helikoptere bin,” diye tekrarladım.

İleri doğru bir adım atınca Nueve bastonunu havada çevirip alt kısmındaki bıçağı ortaya çıkarıverdi. Kutuyu havaya kaldırıp, “Bunu yaparsan basarım, Tanrı şahidim olsun yaparım, seni İspanyol piçi!” diye bağırdım. Bıçak Ashley’nin boğazına bir santim kala durdu.

Göz göze geldik ve gözünü ilk kırpan Nueve oldu. Bastonunu yavaşça indirdi. Ashley’yle göz göze geldi ve başıyla gitmesini işaret etti.

“Haydi,” dedim Ashley’ye.

Ashley helikopterin yanına gidip araca binene kadar kimse sesini çıkarmadı.

Tekrar Nueve’ye baktım.

“Azalan Verimler Yasası’nın ne olduğunu bilir misin, Alfred?” diye sordu.

Gözümü ondan ayırmadan geri çekildim. Silahlı adamların bir önemi yoktu. Sadece Nueve önemliydi. Tek bir el hareketiyle ateş etmeleri işaretini verebilirdi. Ama bunu yapmayacaktı.

Helikoptere giden yolu yarıladığımda emin oldum; gerçekten gitmemize izin verecekti.

“Kaçış yok, sen de biliyorsun,” dedi. “Bu dünyada seni bulamayacağım bir yer yok. Sadece kaçınılmaz olanı erteliyorsun, Alfred.”

“Sen yapman gerekeni yap, ben de kendi yapmam gerekeni yapacağım.”

Helikoptere binip kendimi Ashley’nin yanındaki koltuğa attım. Kutuyu kucağına bırakıp tutmasını söyledim çünkü ben-deki bu şansla yanlışlıkla kırmızı düğmeye basabilirdim.

Pilot bize bakıyordu. Ben pervaneyi çalıştırmasını işaret edince motor birden canlandı. Bir dakika sonra havalanmış, ağaçların üstünde yükseliyorduk. Camdan dışarı baktığımda tek başına duran birini gördüm. Henüz çok fazla havalanmadığımız için bu kez yüzünde o alaycı tebessümünün olmadığını görebiliyordum.

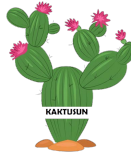

HELENA HAVAALANI
HELENA, MONTANA

01:12:49:55

Ashley içerde bir masaya oturmuş, beni beklerken havaalanındaki tek restoran olan Kaptan Jack'in Bistrosu ve Barı'nın hemen önündeki ankesörlü telefonda sekiz yüzölçü numarayı çevirdim. Bir iki kişi yol tarifi sormak için yanıma geldi. Siyah tulumumla bakım işçisine benziyordum belli ki.

Yabancı aksanlı bir kadın telefonu açtı. "Ofis Santral Hizmetleri, kiminle görüşmek istemiştiniz?"

"Abigail Smith," dedim.

Kadın bir an duraksadı. "Dr. Smith şu anda müsait değil."

"Ona iletmem gereken bir mesaj var. Çok önemli bir mesaj."

"Sizi telesekreterine yönlendirebilirim."

"Telesekreterine mesaj bıraktım zaten."

Daha uzun bir duraksama.

"Dr. Smith şu anda rahatsız," dedi santraldeki kadın.

"Sorun da o," dedim. "Ben de rahatsızım."

Telefonu kapayıp bu sefer Bay Needlemier'in numarasını çevirdim. Hiç param olmadığı için aramayı karşı ödemeli yaptım.

İlk denememde ödemeyi kabul etmedi. Tekrar arayınca santral araya girdi ve karşı tarafın böylesi işletme aramalarına cevap vermeyeceğini, aramaya devam edersem beni Federal İletişim Kurulu'na şikâyet edeceğini söyledi. Tanrı'nın hakkı üçtür deyip santarl görevlisine adımın Samuel St. John olduğunu söyleyince aramamı kabul etti.

“Bay Needlemier, benim, Alfred Kropp. Sakın kapamayın.”

“Alfred Kropp öldü, bundan eminim çünkü onu kendi ellerimle defnettım. Yani tam olarak ellerimle sayılmaz ama oradaydım.”

“Ben olduğumu ispatlayabilirim.” Dudağımı ısırıp ispatlayacak bir şeyler düşündüm.

“Fotoğraf,” dedim sonunda. “Bana hastanede verdiğiniz fotoğrafı hatırlıyor musunuz? Jourdain Garmot'nun babamın evini yaktıktan sonra küllerin arasında bulduğunuz fotoğrafı. Annemle benim olduğum...”

Hiçbir şey söylemedi. Sessizlik uzuyordu.

“Yüce Tanrım!” diye fısıldadı. “Alfred!” Sesi bir oktav yükselmiş, hatta çatlamıştı. “Alfred, bu olağanüstü!”

“BAPASIFÖ sahte bir ölüm tezgâhladı,” dedim. “Üzgünüm, bildiğinizi sanıyordum.”

“Bir kutuda küllerini getirdiler. Teneke bir kutu.”

“Gerçekten mi? Bakın, Bay Needlemier, acilen...”

“Arada kaldım. Annenin mezarı Ohio'da, babanın ki Knoxville'de. Senin nereye gömüleceğin konusunu hiç konuşmamıştık.”

“Doğru,” dedim. “Bay Needlemier, durum şöyle: Kendimi tahliyeden tahliye ettirdim ve...”

“En sonunda seni Ohio'da annenin yanına defnettik. Hatırladığım kadarıyla Bernard'la yalnızca bir kez karşılaştın ve onu ancak ölümünden sonra tanıyabildin, o yüzden seni buraya gömmek yabancıları ya da yarı yabancıları bir araya getirmekten farksız olurdu.”

“Çok güzel,” dedim. “Doğru şeyi yapmışsınız. Sizi aramamın sebebi...”

“Çok güzel bir törendi, Alfred. Hava soğuktu ama gökyüzü açıktı, en ufak bir esinti bile yoktu...”

“Kimler geldi?” diye sordum. İster istemez beni konunun içine çekmişti.

“Çok küçük bir topluluktuk. Ben, rahip elbette ve Vosch adında bir beyefendi. Seninle çok özel bir projede birlikte çalıştığını söyledi.”

“Kafa koparmaya teşebbüsten bahsediyor,” dedim. Cenazemde sadece üç kişi mi vardı yani? Rahip zaten orada olmak zorundaydı, diğer adam da iş icabı orada bulunuyordu; işi de beni öldürmekti. “Vosch aslında Jourdain Garmot için çalışıyor. Muhtemelen benim gerçekten ölüp ölmediğimden emin olmak için oradaydı. Peki ya Samuel? O da oradaydı, değil mi?”

Bay Needlemier doğrudan bir cevap vermedi. “Samuel’i en son hastaneden taburcu edilirken görmüştüm. Yangınla ve malvarlığı davasıyla ilgili bir sürü soru sormuştum. Ölümün işleri biraz karmaşıktı ve hiçbir konuda karar verilemedi. Sonuçta ne bir vârisin vardı ne de akrabaların. Jourdain’in eline, babanın işlerini ve malvarlığını ele geçirmek için çok iyi bir fırsat geçti.”

“Önemi yok,” dedim. “Artık umurumda değil. Samuel’i bulmalıyım.”

“İhtiyacım olursa diye bana cep numarasını vermişti.”

Bay Needlemier bana numarayı verdi.

“Nereye gittiğinden bahsetti mi?” diye sordum ama nereye gittiğini adım gibi biliyordum. Jourdain’in peşine düşecekti. Onu öldürecek, tabii çoktan öldürmediyse ya da bunu yapmaya çalışırken kendi ölmediyse.

“Hiçbir fikrim yok. Aramızda kalsın, Alfred ama beni pek sevdiğini sanmıyorum.”

“Herkeste böyle bir izlenim bırakıyor,” dedim. “Öldüğümünden haberi var mı?”

“Ben haberleri almadan kısa süre önce ayrıldı... Bilmiyorum, Alfred.”

“Ama Vosch benim cenazemdeydi. Demek ki Jourdain öldüğümü düşünüyor. Bunu Sam’e söylerse belki kendini kurtarır. Emin değilim. Belki de Samuel onu yine de öldürür, tabii çoktan öldürmediyse.”

Umarım onu durdurmak için vaktim olurdu. Jourdain’in kötü biri olduğunu sanmıyordum, babasının ölümü onu allak bullak etmişti ve beni öldürmekle huzura kavuşacağını sanıyordu. O konuları iyi bilirdim.

“Pekâlâ,” dedi Bay Needlemier. “Umarım yanlış anlamazsın ama Jourdain şu anda senin gibi ölü olsaydı –yani gerçekten– bütün sıkıntıların çözüldü.”

İç geçirdim. Avukatlar. “Bütün sıkıntılarım çözülmezdi, Bay Needlemier. Hiç alakası yok. Aklıma gelmişken. Nakit paraya ihtiyacım var. Havaalanında bir Western Union şubesi var. Biraz para gönderebilir misiniz?”

“Biraz ne?”

“Nakit, Bay Needlemier. Para. Giysiye ve uçak biletine ihtiyacımız var ve tabii yemeğe. İki gündür yemek yemedik.”

“Biz?”

“Ben ve Ashley.”

“Ah, şu sevimli özel ajan. Elbette, Alfred. Ne kadar ihtiyacın varsa yollarım. Knoxville’e geri mi dönüyorsunuz?”

“Sanmıyorum,” dedim. “İlk bakacağı yer orası olacaktır.”

“Jourdain’in mi?”

“Nueve’nin.”

“Nueve!”

“Aslında ikisi de. Jourdain ve Nueve. Liste giderek çoğalıyor.”

“Sıkıntılardan kastettiğin buydu demek. Kafatası’ndan bahsettiğini sanmıştım.”

“Kafatası mı?”

“On Üçüncü Kafatası. Havaalanındayken sormuştun, hatırlıyor musun? Merak ettim, ben de bir şeyler bulabilir miyim diye araştırma yaptım.”

“Ve?”

“Ve buldum.”

“Hayır, ne buldun?”

“On Üçüncü Kafatası aslında Kıyamet Günü Kafatası olabilir.”

“Kristal Kafatası mı?”

“Ama olmayabilir de. Kaynaklar bu konuda, diğer bütün kaynaklarda da olduğu gibi, çelişkili ve muğlak. Ama bir o kadar da büyüleyici...”

“Bay Needlemier,” dedim. “Çok yorgunum ve açım. Ayrıca vaktim tükeniyor.”

“Elbette. Özetle, birinci yüzyılın sonlarında katı kristalden on üç tane kafatası yapılmış. Kimin tarafından ya da ne için yapıldığı konusunda kesin bir bilgi yok ama ilgini çekeceğini tahmin ettiğim bir efsane buldum. Daha doğrusu hayatta olsaydın dikkatini çekeceğini düşünmüştüm çünkü o sırada hayatta olduğunu bilmiyordum. O efsaneye göre kafataslarını Merlin yapmış.”

“Merlin,” diye tekrarladım, on üç numaralı kulübede gördüğüm rüyayı hatırlayarak. Yaşlı bir adam kafasını fermuarla açmış, kafatasını ortaya çıkarmıştı. “Pes.”

“Büyücü. Camelot’taki...”

“Merlin’in kim olduğunu biliyorum, Bay Needlemier.”

“Elbette biliyorsun! Hatta bilmek zorundasın! Bu kafatasları bizzat Merlin tarafından kristalden yapılmışlar... On üçüncüsü de dahil. Diğer adlarıyla Kehanet Kafatasları’nın en sonuncusu ve en korkuncu da buymuş. Merlin kendi yaptığı şey karşısında öyle

dehşete düşmüş ki on iki kafatasını Arthur'un cesur şövalyelerine dağıtmış ve onlara kafataslarını dünyanın en uzak köşelerine götürmelerini ve nereye gizlediklerini kimseye söylememelerini buyurmuş. Kıyamet Günü Kafatası adındaki son kafatasını da kendine saklamış; daha doğrusu *fırlatıp atmış!*"

"Fırlatıp atmış mı? Nereye atmış?"

"Nereye değil, Alfred. Ne zamana, diyecektin. Efsaneye göre Kıyamet Günü Kafatası'nı bir zaman girdabının içine fırlatıp geleceğe göndermiş. Öyle bir gelecek ki büyücü kimsenin o zamana kadar hayatta kalabileceğini sanmıyormuş."

"Neden? Kafatası ne işe yarıyormuş?"

"Kendi başına hiçbir işe yaramıyor. Diğerleri gibi o da en saf kristalden oyulduğundan, kristal küre gibi, geleceği görmekte kullanılabilir. Ama kafatasının asıl gücü diğer on iki tanesiyle bir araya geldiğinde ortaya çıkıyor. Anlayacağın üzere, on iki tanesi bir çember şeklinde dizilip on üçüncü de ortalarına konduğunda, kimilerine göre zaman ve uzam parçalanabilir; daha doğrusu parçalanır."

Biraz düşündüm. "Dünyanın sonu."

"Hayır, her şeyin sonu. Bütün kâinatın."

"Merlin'in onları dünyanın dört bir yanına göndermesine şaşmamak lazım."

"Evet. Asıl Jourdain'in de bunlardan haberinin olmasına şaşmamak lazım. En nihayetinde babası eskiden Kutsal Tarikat Şövalyeleri'nden biriydi."

"Suedberg'e gitmiş," dedim.

"Suedberg mi?"

"Şövalyelerden biri, Mogart'ın adamları tarafından öldürülmeden önce Pennsylvania'nın bu küçük köyünde yaşıyordu. Ama annesi hâlâ orada ve kendisi bir kâhin. Geleceği görebiliyor."

"Belki de bu amaçla tasarlanmış kristal bir nesneden yardım alıyordur."

“Belki,” dedim. Hiçbir şey düşünemiyordum. Açtım, yorgundum ve hâlâ iliklerime kadar donuyordum. “Kadının evinde kaldım ama kristal kafatası falan görmedim, gerçi etrafı da didik didik aradığım söylenemez.”

“Ama Jourdain’in aradığına şüphe yok.”

“Aklıma yatmayan bir şeyler var. Tabii Jourdain, kafatasının nerede olduğunu bildiğimi sanıyorsa işler değişir ama bilmiyorum. Ayrıca bunun cevabını vermem için bana fırsat bile tanımadı. O kafamı koparamadan Nueve içeri daldı.”

“Nerede olduğunu sormadı mı?”

“Bana sadece, ‘son bir amaç’ peşinde olduğunu söyledi,” dedim. “Samuel bu yüzden onu bulmayı kafaya koymuş olmalı. Şayet sihirli bir kristal kafatası söz konusuysa, bunu ancak BAPASIFÖ’nün Ajan Dokuz’u bilir.”

Samuel’in telefon numarasını bir kere daha aldıktan sonra telefonu kapadım. Numarayı çevirdikten sonra telefon şirketine ait çok ciddi bir bant kaydı, aramayı yapabilmem için üç dolar ödemem gerektiğini söyledi.

Ashley ise restoranda oturmuş, kafam kadar bir hamburgeri, ketçaba gömülmüş patates kızartmalarını ve bir kâse kuru fasulyeyi midesine indirmekle meşguldü.

“Ben sipariş verdim,” dedi. “Daha fazla bekleyemedim. Dur tahmin edeyim: Direktör şu anda rahatsız...”

“İçimde kötü bir his var.”

Güldü. “Acaba neden?”

“Sanırım yönetim kurulu, ‘Hayır’ dedi.”

“Bence işler pek de iyi gitmiyor.”

“Anlamıyorum,” dedim. “Bunca zaman BAPASIFÖ’nün direktörün kontrolünde olduğunu sanıyordum.”

“BAPASIFÖ’ye boşuna ‘Şirket’ demiyoruz, Alfred. Çokuluslu bir firma gibi tesis edildi. Tüzük’ün altına imza atmış ülkeler, yönetim kuruluna kendi temsilcilerini gönderir. Yönetim ku-

rulu plan yapar, bu planları uygulaması ve günlük operasyonları yürütmesi için bir direktör atar. Ama direktörün herhangi bir kararı yönetim kurulunda oy çokluğuyla reddedilebilir.”

“Beni rahat bırakma konusunda onları ikna edebilir mi?”

“Şu ana kadar edemedi.”

Bir garson siparişimi almaya geldi. Izgara tavuklu salata ve bir bardak buzlu su sipariş ettim.

Ashley meyve aromalı sütünden büyükçe bir yudum alıp, “Salata mı?” diye sordu.

“Midem biraz fena.”

Etrafıma bakındım. Tek başına oturmuş bir adam yüksek sesle cep telefonu ile konuşuyordu. Denver’daki bir toplantıyı ve sunumunun ne kadar iyi geçtiğini anlatıyordu. Yorgun bir kadın oturdukları locada, pastel boyaları için kavga eden çocuklarıyla boğuşuyordu. Çocukların suratı patates püresiyle kaplıydı. Güderi gömleğinin kollarından deri fitiller sarkan ve kot pantolon giymiş bir adam da barda oturuyordu.

“Gitmemize neden izin verdi?” diye sordum.

“Dügmeye basma konusunda ciddi olduğunu düşündü.”

“Belki. Ama belki de istediklerini elde ettikleri konusunda blöf yapmıyordu. Peki, istediklerini aldılarsa, seni vurduktan sonra neden gitmemize izin vermediler? Dağdaki kovalamaca ne içindi? Neden siyah bir kutu daha getirtildi?”

“Şirket’in yatırımını koruyordu alt tarafı.”

“Ne yatırımı? BAPASIFÖ daha önce iblislerle savaşmak için kanımı kullanmıştı ama o da Mühür ellerinde olmadığı içindi. Artık Mühür ellerinde, o halde neden kanıma ihtiyaçları var?”

Ashley biraz düşündü. Ya da en azından ben bunu düşündüğünü sanıyordum. Belki de şu anda ketçaba buladığı patates kızartmasından başka bir şey düşünmüyordu. Onunla Knoxville’deki ilk karşılaşmamızı hatırladım. Okula yeni gelen öğrenci rolü keserken, hiç soluk almadan kocaman bir hamburger ile

meyveli sütünü mideye indirmişti. Patates ve ketçap oranını istediği kıvama getirmek için kızartmasını tabağının kenarına vurdu.

“Şirket sıradışı fenomenleri araştırmak ve özel gücü olan nesneleri korumak için kuruldu. Anlaşılan senin kanın bu iki kategoriye de giriyor. Nueve de onun yanlış ellere düşmesini istemiyor.”

“Dünyayı Alfred Kropp’tan koruyor.”

“Alfred Kropp’un yapabileceklerinden.”

“Doğru. Dünyayı iyileştirme gücü olan bir çocuğun etrafta koşturup dünyayı iyileştirmesini istemeyiz.”

Siparişim geldi. Hemen yemeğime giretim. Tabağımdaki baget ekmeği alıp yemeye başladı.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordum. “Bu kadar yiyip nasıl bu kadar ince kalıyorsun?”

“Dişi aslanlar gibiyim,” dedi. “Sadece haftada bir kere tıka basa yemek yerim.”

“ÖC 1031’in menziline sadece birkaç kilometre olduğu doğruysa, beni hayatta bulamaz,” dedim, barda kamburunu çıkararak oturan adama bakarak. Tavana monte edilmiş televizyondaki basketbol maçını izliyordu. “O kadar aptal değil.”

“Senin nerede olduğunu biliyor,” dedi Ashley.

“Nasıl?”

“Bizi buraya Şirket aracı bıraktı.”

“Ama sonra yine kalktı. Sence izleniyor muyuz?”

Başını iki yana salladı. “Olabilir de olmayabilir de. Bilmiyorum. Pilotu öldürmeliydik.”

Bu sözler ağzından o kadar soğukkanlı çıkmıştı ki birkaç saniye ne diyeceğimi bilemedim.

Sonunda, “O halde izlenmiyoruz. Peki, buradan nereye gideceğimi nasıl bilebilir?”

“Birlikte gideceğimizi demek istedin herhalde?”

“Şey,” dedim. “Bu konuda konuşmamız gerekiyor.”

Kocaman mavi gözleri daha da büyüdü. “Ya?”

“Bak, Ashley, istediğim son şey yalnız kalmak ama gerçekleri değiştiremeyiz ve etrafımda olan ya da bana yardım etmek isteyen herkesin ya canı yanıyor ya da bir şekilde ölüyorlar. Dayım. Bennacio. Samuel. Hatta sen bile şu ana kadar bir kere bıçaklandın...”

“Ve vuruldum.”

“Evet, ama o sayılmaz.”

“Vurulmamı saymıyor musun?”

“Çünkü seni ben vurdum.”

“Yine de sayılır.”

“Seni kurtarmak için.”

“Beni kendi iyiliğim için mi vurdun?”

“Sağ gösterip sol vuruyorum. Bunu açıkladığımı sanıyordum.”

“Beni azat ediyorsun.”

“Canının yanmasını istemiyorum.”

“Canım zaten yandı.”

“Daha kötüsü de olabilir.”

“Belki de ben bir yetişkinimdir ve bir ergenin benim yerime karar vermesini istemiyorumdur.”

“Nueve bunun farkında. Eskiden saha ajanıydın, o yüzden senin de bildiğini tahmin ediyorum. Bu yüzden Mingus beni test etmek için seni kullandı. Nueve, pes etmem için seni öldürmekle tehdit etti. Bunu yapmaya devam edemem, Ashley. Hem de kimseye, özellikle de sana.”

Sinirle meyveli sütündeki meyve posalarını pipetinden çekti, tabii meyli sütü sinirle içmek diye bir şey varsa.

“Peki, buradan kalkıp nereye gideceğim, Alfred? Şirket’e geri dönemem. Kaçmana yardım ettiğim için sence bana ne yaparlar? Eski hayatıma da dönemem. O hayatı zaten elimden aldılar. Tanrım, keşke şatodayken bunu yapacağını bilseydim,

o zaman Mingus göğsümü yardığında beni ölüme terk etmeni söyledim. Şimdi bunu yapamazsın. Bana bunu yapmana izin veremem. Ya sen ya ben ya da ikimiz de ölene kadar, nereye gidersen git, yanında olacağım.”

“Ben de bundan bahsediyorum,” dedim. “Sana anlatmaya çalıştığım şey bu işte. Başıma ne geleceğini bilmiyorum ama geçmişimden bir şey öğrendiysem, o da senin başına gelecekleri çok iyi bildiğimdir. O yüzden bunları yaşamayı istemiyorum, Ashley. Senin başına bir şey gelmesini görmektense bıçakla içimin açılmasını tercih ederim.”

Peçetesini tabağına bırakıp masanın üstünden uzandı. Yüzümü ellerinin arasına alıp beni dudağımdan öptü. Ağzıma çikolata tadı geldi.

“Anlamıyorsun,” dedi yanağını okşayarak. “Ben sana *tahsis* edildim, Alfred Kropp. Ben artık sana *aidim*.”

01:11:57:02

Hesaptan kaçtığımızı sanmasınlar diye Ashley'yi restoranda bırakıp Bay Needlemer'in yolladığı paranın beni beklediği Western Union şubesine gittim. Bir yirmilik bozdurup Samuel'i aradım.

Üçüncü çalıştan sonra telefon açıldı ve karşıdan tuhaf şekilde tanıdık bir ses geldi.

Samuel'in sesi değildi.

"Sanırım kim olduğunu biliyorum," dedi karşımdaki kişi, Fransız aksanıyla.

"Samuel nerede?" diye sordum.

"Bay St. John şu anda rahatsız," dedi Vosch, BAPASIFÖ santralindekileri taklit ederek. "Ama istersen mesaj bırakabilirsin, Alfred. İletmekten memnuniyet duyarım."

Duvara yaslanıp gözlerimi kapadım. Yediğim salatanın sosu ağzıma gelince kusacağımı sandım.

"Hâlâ hayatta mı?" diye sordum.

"Hayatta ama sen değilsin. Cenazeni görmeliydin, Alfred. Çok kalabalık olmasa da bir hayli dokunaklıydı."

“Ama sen yutmadın?”

“Çok ucuz bir numaraydı. St. John neden bir cesedi bu kadar korumak istesin ki?”

“Onunla konuşmak istiyorum.”

“Kendisi rahatsız. Söyledim ya.”

“Doğru söylediğini nereden bileceğim? Belki onu çoktan öldürmüştür.”

“Bu beni aptal ve yalancı biri yapar, tıpkı sahte ölümünü tezgâhlayan biri gibi.”

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

“Ne istediğimi biliyorsun.”

“Bende değil.”

“*Excuse-moi?*”

“Bende değil dedim. Hiçbir zaman bende olmadı, nerede olduğunu da bilmiyorum.”

“Neyin nerede olduğunu bilmiyorsun?”

“Kafatası. Kafatası, Vosch. On Üçüncü Kafatası.”

Önce hiçbir şey söylemedi. Sonra güldü ve “Ah, Alfred Kropp, çok zekisin. Nerede olduğunu söyle de kafatasını bulmana yardım edeyim bari,” dedi.

Havaalanı kalabalıktı; bir uçak daha yeni inmişti. İnsanlar aktarmalarına yetişmek için acele ediyorlardı; kıyafetlerinden anladığım kadarıyla tatilcilerdi. Çiftler ve aileler seyahat heyecanı ile konuşuyor, gülüşüyor, yorgun çocuklarını çekiştiriyorlardı. Ben onların gittiği yerlere asla gidemeyecektim. Asla onların yerinde olamayacaktım. *Nerede olduğunu söyle.*

“Önündeyim,” dedim.

“Pardon?”

“Montana, Helena’nın hemen önündeyim. Havaalanında. Onu da getir, anlaşıldı mı?”

“Gerekli ayarlamaları yapacağım. Bir defalık olsun geleneği yıkmaya ne dersin? Olduğun yerde kal ve aptalca şeyler yapmaya kalkışma.”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedim. “Ama aptalca şeyler yapmama konusunda söz veremem.”

Restorana dönüp hesabı ödedim. Ashley’nin gözleri kızarmıştı, ben yanında yokken ağlayıp ağlamadığını merak ettim.

“Niye bu kadar geç kaldın?”

“Para henüz gelmemişti,” diye yalan söyledim. “Beklemem gerekti.”

Bir mağazaya girip kot pantolon ve üzerinde KOCA GÖKYÜZÜ yazan sweatshirt’ler aldık. Üstümü değiştirmek için erkekler tuvaletine girdim.

Dışarı çıktığımda Ashley gözlerini dikip bana baktı.

“Silahlar nerede?” diye sordu.

“Çöpe attım,” dedim. “Silahlar ve uçaklara hiç uymuyor.”

“Nereye uçuyoruz?”

“Knoxville’e gideceğiz,” diye yalan söyledim. Otuz dakika içinde söylediğim ikinci yalandı. Yalan söylemek genel olarak kötü bir fıkirdi ama insan bazen kötü yalanlar ile yapılması gerekenler arasında kalabiliyordu. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım; Ajan Dokuzlar böyle düşünürdü. *Başka bir hayatta senden harika bir Vekil Protokol Ajanı olurdu.*

“Çok bariz bir hamle değil mi?” diye sordu.

“Ben de ona güveniyorum. O kadar bariz ki bu kadar bariz olduğu için kimsenin aklına gelmez.”

“Nueve’nin bütün kimlik kontrollerinde, bütün restoranlarda, bütün umumi tuvaletlerde adamları olacaktır. Knoxville’de otuz saniye bile dayanamayız.”

“Başka seçeneğim yok,” dedim. “Kafamın içinde bir bomba var ve sadece tek bir kişi onu çıkarmama yardım edebilir; onu oraya koyma emrini veren kişi.”

“Amerika’daki her büyük şehirde beyin cerrahı var, Alfred.”

“Tabii, onlara ne diyeceğim? ‘Affedersiniz, Doktor ama beyin loblarımın arasındaki şu çok gizli patlayıcıyı çıkarabilir misiniz acaba? Beni rahatsız ediyor da.’”

“Birçok yeteneği olabilir ama Samuel’in beyin cerrahı olduğunu sanmıyorum.”

“Bir yerden başlamak zorundayım, Ashley.”

Knoxville’e direkt uçuş olmadığından, iki saat boş vaktimizin olacağı Chicago’ya aktarmalı bilet aldık. Helena’ya indiğimizden beri sanki kafamın içinde, kıyamete kalan zamanı gösteren bir saat vardı. Ama bu seferki biraz daha farklıydı. Bu kez bütün dünyayı kurtarmaya çalışmıyordum. Sadece o dünyada yaşayan iki kişiyi kurtarmanın peşindeydim... Samuel’i da sayarsak üç. Aprondaki kapıya gelip koltuklarımıza oturduğumuzda kendi kendime *hayır* diye düşündüm. Sadece kendimi kurtarmaya çalışıyordum aslında. Bütün dünyayı değil sadece Alfred’i.

Ashley’nin omzuma dayadığı başına baktım. Onca hamburger ve patates kızartmasının üstüne bir de uyuyordu. Ashley’ye ne olacaktı? Gidecek yeri yoktu ve hiçbir yerde Nueve’den korunamazdı. Ne kadar yanımda olursa, o kadar tehlikede olacaktı. Hoş bir durum değildi ama şu anda, restorandayken bana baktığı ve çikolatalı dudaklarında ekmeğimden kalan tuz tadını aldığı zamanki gibi hoş şeyleri düşünecek durumda değildik. Şu anda mecburiyetleri düşünmek zorundaydım. Yapılması gerekeni yapma zamanı gelmişti.

Onu fazla sarsmamaya çalışarak cebine birkaç yirmilik sıkıstırdım. Uykusunda bir şeyler mırıldanıp ağzını şapırdatıp (rüyasında ne görüyordu... çikolatalı sundea’ler, salyalı kocaman köpekler, vampirler mi?) ve burnunu boynuma sürttü.

Bazen, canım sıkıldığında, kendime, dünyayı iki defa kurtardığımı, yanan binaya girip kapana kısılan çocuğu kurtaran itfaiyeci gibi bir kahraman olduğumu hatırlatıyordum. Ama ben

itfaiyeci değildim. Kahraman da değildim. Mogart ve iblis kral Paimon'la karşılaştığımda bile derdim dünyayı değil kendimi kurtarmaktı. Kılıçtan geçirilmemin tek nedeni onu Mogart'a vermemdi. Paimon'la mücadele etmemin sebebiyse içten içe beni öldürmesi, vücudumu kurtçuklarla doldurup beni delirtmeye çalışmasıydı.

Hiçbir şeyi dünyayı kurtarmak için yapmadım. Hepsi Kropp'un iyiliği içindi, arada dünyanın kurtarılması da hayırlı bir iş oldu tabii.

Başımı Ashley'ninkine yaslayıp birkaç dakika sonra uyuya-kaldım. Yine uçuyordum. Yüksek bir kayalığa ulaştım ve o kayalığın tepesinde parlak beyaz taşlardan inşa edilmiş, surlarından bayraklar dalgalanan, kapısının önünde, atının üstünde zırhlı bir süvarinin bulunduğu bir kale yükseliyordu. Adam siyah kılıcını kınından çıkarıp başının üstüne kaldırarak beni selamladı.

Derken düşmeye başladım. Denize düşen bir taş gibi düşüyordum. Kayalara çarpan dalgaların arasından, kalenin duvarları kadar uzun, büyük, beyaz dişleriyle bir canavarın kafası çıktı.

Ejderhanın ağzına düşmeden uyandım.

"Alfred," diyordu Ashley. "Alfred, yolcular uçağa binmeye başladı."

Uçakta cam kenarına oturdu. Ben de yanına oturup bacaklarımı sallayarak saniyeleri saymaya başladım. Ona veda ediyordum ama iyi yolculuklar dilemeden gerçekleşen bir vedaydı.

Elini hafifçe sıkıp, "Galiba yeşil salata bozukmuş, tuvalete gitmeliyim," diyerek üçüncü yalanımı söyledim. Sonra "Affedersiniz"ler ve "Özür dilerim"lerle, koltuklarının üstündeki bölmeleri doldurmaya çalışan yolcuların yanından geçip kabinin ön tarafına yöneldim. Uçağın ön kısmına vardığımda, koltuklarımıza bakmayı göze aldım. Gördüğüm tek şey sarı saçlı kafasıydı ve gördüğüm son şeyin tepesi olması nedense içimi acıtmıştı.

Hostese el bagajımı aprondaki kapıda unuttuğumu söyledim. Telaşla birinci mevkideki bir yolcunun yerini ayarlayama çalışıyordu. Eliyle çıkışı gösterip acele etmemi söyledi.

İçimden saniyeleri saymaya devam edip önüme çıkan yolculara çarpa çarpa hızla kapıya yöneldim. Uçağın kapısı bir kere kapandı mı bir daha açılmazdı. Neyse ki Ashley yokluğumu fark edene kadar iş işten geçmiş olacaktı.

Aprondaki çift kanatlı kapının önündeki koltuklara oturup Ashley'nin koşarak peşimden gelmesini bekledim. Gelmeyince kalkıp pisti gören dev camın önüne gittim. Uçak terminalden uzaklaşmaya başladı. Uçaktan inmek için kıyameti koparıp koparmadığını merak ettim. Şansını yeterince zorlarsa inmesi de zor olmazdı aslında. Uçak piste doğru hareketlenip gözden kayboluncaya kadar orada durup bekledim. Kalkışından sonra da bir iki dakika daha durup, masmavi gökyüzünde gözden kayboluşunu izledim.

Elveda, Ashley.

01:07:54:12

Biz apronda beklerken kimse çöprü boşaltmamıştır diye dua ederek erkekler doğruca tuvaletine koştum. Silahları, tam da bıraktığım şekilde, bidonun dibinde, kullanılıp atılmış bir yığın kâğıt havlunun altında buldum. Silahlardan birini pantolonumun arkasına diğerini de önüne sıkıştırıp herhangi bir kabarıklık var mı diye aynada sweatshirt'ümü kontrol ettim.

Sonraki üç saat boyunca Helena Havaalanı'nda gezindim. Cebir dersleri verilen sınıflar ve sıra beklemek zorunda kalınan diğer yerler dışında, havaalanları dünyanın en sıkıcı yerleridir. Ama tıpkı boş şampuan şişesi ve idrarımla yaptığım düzenek gibi, harika bir plan yapmak için de kaçırılmaz bir fırsattı. Ama biraz paniklemiştim ve Ashley'i gönderdiğim için şimdiden pişman olmaya başlamıştım. Vosch ve ekibi buraya geldiğinde yanımda deneyimli bir saha ajanının bulunması işime yarayabilirdi.

Hayatınızı tehdit eden durumlarda önce, vakit varken bütün şüphelerden arınmak, yarım kalan işleri bitirmek istersiniz ya ben de içimde kalmasın diye Alphonso Needlemer'i aradım.

“Bana yalan söyledin,” dedim.

“Alfred, sana asla...”

“Samuel’in onların elinde olduğunu biliyordun. Kahretsin, eminim Samuel’ı onlara kendi ellerinle *vermişsindir*.”

“Alfred... Alfred,” diye kekeledi. “Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Nueve beni o depodan çıkardığında Jourdain ve Vosch hemen seninle bağlantıya geçmiş olmalı.”

Köşeye sıkıştığını anlayınca katı ve resmi bir tavır takındı. “Bu çok çirkin bir varsayım.”

“Ve korkudan ödün koptu. Anlıyorum. Ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü de biliyorum. Beni tanıyan, benim güvенеbileceğim herkese yükleneceklerdi. Ve sana yüklendiler, sana yüklenmek *zorundaydılar*. Anlaşmanız bu muydu, Bay Needlemier? Seni rahat bırakırlarsa onlara Samuel’ı vermeyi mi teklif ettin?”

Cevap olarak uzun mesafeden dolayı hatta cızırtılar duyuldu.

“Ölümümün sahte olduğunu ne zaman söyledin onlara? Cenazemde mi? Yoksa sen Ohio’dayken onları atlatma diye Vosch yanındayken mi?”

“Alfred, affedersin ama bunlar tamamen... Alfred, başından beri elimden geleni yapmaya çalıştım...”

“Bana salan söylemeyi bırak!” diye bağırdım ahizeye.

“Bir karım var!” diye bağırdı o da. “Ailem var! Bu işe hiçbir zaman bulaşmak istemedim. Elindeki her şeyi kaybetmekle yüz yüze gelmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun, Alfred!”

Ah hayır, diye düşündüm. Ah, hayır.

“İşbirliği yapmazsam onları öldüreceklerini söylediler!” diye devam etti.

“Ona tuzak mı kurdun, Bay Needlemier? *Ona Samuel’ı kendi ellerinle mi verdin?*”

“Ailemi korumak için ne gerekirse yaparım. Bundan utanmıyorum. Özür de dilemeyeceğim.”

“İşte bu,” dedim. “Biliyordum. Bir türlü mantıklı gelmiyordu. Samuel yarı gücüyle bile hareket etse Vosch’u yenerdi. Samuel’i bir yere götürdün, orada onu tuzağa düşürdüler.”

“Onun hayatını kurtardım,” dedi Bay Needlemer. “İstediğini söyle, beni istediğin kadar beni yargıla ama onun hayatını kurtardım.”

“Onu her hâlükârda öldürecekler.”

“Alfred, gerçekten kimsenin canının yanmasını istemedim. Korkunç bir ikilemde kaldım. Ben... başka bir yolu olmalı... lütfen, Alfred. Ne yapmam gerektiğini söyle. Sana yardım edebileceğim bir şey söyle.”

On beş yaşındaki bu çocuğun korkuyla uzun boylu, aslan yelesini andıran saçları olan bir adamın peşinden gidişini hatırladım. Adam ölümüne giderken çocuk da arkasından bağırıyordu, *Yapabileceğim bir şeyler olmalı. Beni de yanınıza alın; yardımım dokunabilir.*

Uzun boylu adamın cevabını hatırladım.

“Evet,” dedim. “Dua et.”

01:06:38:29

Kaptan Jack'te oturmuş, diyet kolamı içip eski bir Billy Joel şarkısı dinlerken (*Cumartesi gecesi olmuş ve sen hâlâ etrafta dolanıyorsun...*) hoparlörden yapılan anonsu duydum; Alfred Kropp'un bagaj teslim alanına gitmesi isteniyordu. *Bagaj teslim alanı*, diye geçirdim içimden. *Mükemmel*. Masaya bir beşlik bırakıp Kaptan Jack'e veda ettim. Oranın müdavimiymişim gibi.

Taşıyıcı bantların yanında, elleri ceplerinde, şapkaları yüzlerini kapatmış pardösülü iki adam vardı. Onların ortasında da başka bir adam. Uzun boyluydu, köpeklerinkini andıran bir surati ve kalın, simsiyah kaşları vardı. Yaklaşırken yüzündeki ifadede hiçbir değişiklik olmadı; beni gördüğüne memnun olduysa da belli etmedi. Beni gördüğüne memnun olmadığını anladım. Haklı da çıktım.

"Bunu yapmamalıydın, Alfred," dedi Samuel.

Hemen sağında, beni ilk kaçırdıklarında arabada gördüğüm kısık gözlü, yassı suratlı adam da solundaydı. Samuel'i duymazdan gelip Vosch'a döndüm.

“Jourdain nerede?” diye sordum.

“Çemberin sonunda,” diye cevap verdi.

“Çemberin sonu olmaz,” dedim

“Başı da olmaz,” dedi Vosch.

Pis pis gülererek terminalin kapılarını işaret etti.

“Yola çıkalım mı? Lüks bir jet bizi bekliyor.”

Samuel’a baktım. O da bana baktı.

“Hangisini istiyorsun?” diye sordum.

Bakışlarıyla Vosch’u keserek, “Şunu,” dedi.

“İriyari olanı al. Vosch benim.”

Samuel’ın başı göğsüne düştü. Bay Yassı-Surat’ın ağzı açıldı ve “Ne oldu?” dedi. Samuel boğazına bir yumruk indirdi. Adam öksürerek dizlerinin üstüne çöktü. Vosch sağ elini cebinden çıkardı. Ben elimi belime atınca da silahını Samuel’e doğrulttu.

Tökezlemedim. Tereddüt etmedim. Olasılıkları değerlendirmedim. Nueve görse benimle gurur duyardı.

Vosch’u tam göğsünden vurdum.

Doğruca geriye düşüp kışüstü oturunca mermisi tavana isabet etti. Yassı-Surat elini cebine attı. “Sam,” diye seslenerek belimdeki diğer tabancayı ona atıp Vosch’a yöneldim. Samuel tabancayı tuttuğu gibi Yassı-Surat’ın yassı suratına çevirdi.

Vosch’un göğsüne oturup tabancamın ucunu burnuna dayadım.

“Silahını al,” diye seslendim Samuel’a.

Arkadan birilerinin, “Güvenliği çağırın!” diye bağırdığını duydum.

Vosch’un elindeki tabancayı kapıp, “Biri sağlık görevlilerini çağırın! Bu adam yaralı!” diye bağırdım.

Vosch’un üstünden kalkarken omzum Samuel’a çarptı. Sam’in iki elinde de birer tabanca vardı. Benim de. Birini ben vermiştim, diğerini de Yassı-Surat’tan almıştı.

“Gidelim,” dedim.

Durumu çabuk kavradı: Dehşete düşmüş görgü tanıkları, yanıp sönen kırmızı acil durum ışıkları, uzaktan gelen siren sesleri. Açıklama yapmama ihtiyacı yoktu: Vosch olduğu yerde yatıyordu, Yassı-Surat ise bizi takip edecek durumda değildi. Basıp gitme vakti gelmişti, şansımızı zorlamaya gerek yoktu.

Kapıdan çıkınca dışarıda buz gibi havayla karşılaştık. Kal-dırımın kenarına park etmiş bir taksi vardı. Şoför ısıtıcıyı açık tutmak için arabayı boş viteste çalıştırıyordu. Yakınlardaki tek vasıta şu kocaman tur otobüslerinden biriydi. Samuel ön tarafa ben de arka koltuğa geçtim. Tabancasını irkilen taksi şoförünün şakağına dayayıp arabadan inmesini söyledi. Adamın hiç düşünmeden inmesine şaşmamak gerek. Samuel şoför koltuğuna geçip, adamın aceleyle inerken açık bıraktığı kapıyı kapadı. Vitesi bire takıp gazı kökledi. Gelen var mı diye bakmadan yola çıkıp çıkışa yöneldi. Yolun ortasında duran taksi şoförünü ezmek için fren yapan bir minivanın yanından sıyırtarak geçti.

Dönüp arka camdan dışarı baktım. Vosch ve Yassı-Surat binadan çıkıyorlardı. Yassı-Surat taksiyi işaret edince Vosch hiç tereddüt etmeden otobüse yöneldi.

“Bu adam ne böyle, Süperman mi?” diye sordum. “Onu yakın mesafeden vurdum.”

“Kurşun geçirmez yelek giyiyorlardı,” dedi Samuel, alame-tifarikası olan duygusuz tavrıyla.

“Keşke daha önce söyleseydin.”

“Silahlı olduğunu bilmiyordum.”

I-15 yolunu gösteren tabelanın yanından hızla geçtik.

“Eyaletlerarası yola gir,” dedim. “Otobüsü kaçırdılar.” Taksi eskiydi –izmarit ve kahve kokuyordu, ayrıca döşemeler de yırtılmıştı– ama bu külüstürün bile hız yaparak o otobüsü atlatabileceğini düşünüyordum. Zaten bildiği şeyi tekrarlamışım gibi onaylarcasına bir şeyler homurdandıktan sonra kırmızı ışıktaki geçerek güneye sapan yola girdi. Bir kamyonete çarpmasına

ramak kalmıştı. Peşimizdeki otobüs aynı kamyonete çarptıysa da hiç oralı olmadı. Vosch ona yandan çarpıp aracı yolun kenarına savururken asfalta sürten lastikler acıyla ciyakladı.

Samuel şeridinde hızlanırken ben de kendi tarafımdaki camı açtım.

“Mermileri harcama!” diye bağırdı rüzgârda sesini duyurabilmek için.

Otobüs yokuş çıkarken biraz zorlandıysa da anayola çıkınca bunu telafi etti. Camdan sarkıp kıcıımı camın çerçevesine yerleştirdim. Sağımda kalan otobüse döndüm. Doğruca üstümüze gelirken direksiyonun başındaki Vosch’u görebiliyordum. Önce lastikleri vurmaya çalıştım. Vosch’a ateş etmek istemiyordum. Onun için derin hisler beslediğimden değil, onu vurursam araç kontrolden çıkabilir, masum insanlar yaralanabilir diye. O sırada otobüsün kapısının kayarak açıldığını gördüm. Yassı-Surat oradan sarkıp tüfeğe benzeyen bir şeyle bana nişan aldı.

Tekrar taksiye girip Samuel’a, “Tüfeği var! O şeyi nereden buldu?” diye bağırdım.

“Paltosunun içinden!” diye bağırdı o da.

“Sana silahını al demiştim!”

“Aldım!”

“Ama tüfeği bırakmışsın!”

“Ellerim doluydu!”

Arkamdaki cam patlayıverdi. Kafama ve omuzlarıma cam parçaları yağıyordu.

“Teşekkürler, Bay kısık gözlü yassı suratlı koca cüsseli şişko herif,” diye homurdandım. Koltukta ters dönüp göğsümü sırtlığa dayadım. Tabancamı iki elimde tutup kırılan camdan dışarı uzanarak daha düzgün nişan almak için dirseklerimi bagaj kapığının üstüne koydum.

“Alfred!” diye bağırdı Samuel. “Yere yat!”

Onu duymazdan geldim. Vosch'a ateş edemiyordum belki ama Yassı-Surat'a kesinlikle ateş edebilirdim. Ben ona ateş ettim. O bana ateş etti. İkimiz de isabet ettiremedik.

Yavaşlıyorduk. Dönüp ön camdan yola baktım. Yol daralıyordu: Sol şeritteki bir araba, açık kasalı bir tırı geçmeye çalışıyordu, o yüzden bütün şeritler doluydu.

“Emniyet şeridine gir!” diye bağırdım Samuel’a.

Çok geç kalmıştık. Yavaşladığımızda Vosch gaza basıp yüz kilometre hızla taksiye arkadan çarptı. Samuel göğsünü direksiyona çarparken ben koltuğa yapışiverdim. Taksinin arka tamponu alüminyum folyo gibi büküldü. Birkaç santim yanındaki koltuk başlığı patlayınca etrafa sarı süngerler saçıldı: Yassı-Surat sonunda isabet ettirmeyi başarmıştı.

Samuel yine yere yatmam için bağırınca bu sefer sözünü dinledim. Taksi emniyet şeridine girerken ben de kendimi araba paspaslarının üstüne attım.

Devasa bir el tepemize yumruk indirmiş gibi arabanın kıcının sağa savrulduğunu fark ettim. Aracın içi yanan kauçuğun buruk kokusuyla dolarken Samuel da direksiyonla boğuşuyordu.

“Lastiği vurdu!” diye bağırdı.

Sağ camdan dışarı baktım. Arka tampondan çıkan dumanlar dans eden kıvılcımlarla birleşiyordu. Kafamı kaldırdığımda açık kasalı tırın yan şeritten gittiğini gördüm. Koltuğun üzerinden uzanıp Samuel’ın omzuna dokundum. Direksiyonun üstüne eğilip kamburunu çıkarmış, taksiyi yoldan çıkarmamaya çalışırken uğraşırken parmaklarının boğumları bembeyaz kesilmişti.

“Hızlan!” diye seslendim.

“Yapamam!”

“Sola!” diye bağırdım. “Yanaş!”

O tarafa bakıp başıyla onayladı. Sonuçta eskiden Ajan Dokuz’du; ne demek istediğimi hemen anlamıştı. Direksiyon ellerinde, her an yerinden fırlayacakmış gibi sarsılıyordu. Sola

yanaşırken tırla aramızda altmış santim falan vardı. Sol kulağına yaklaşıp, “Önce ben, sonra sen!” diye bağırdım.

“İmkânsız!” diye bağırdı o da.

“Mecburuz!”

Kapıyı zorlayıp yavaşça açarken –saatte yüz kilometre hızla esen rüzgâra doğru kapı açmak hiç kolay değildi– karşımdaki tıra bakıyordum çünkü arkama bakmak ürkütücü, yere bakmak ise dehşet vericiydi. Tırın arkasında kanvas kayışlarla tutturulmuş, üç buçuk metreye bir metrelik balyalarla yerleştirilmiş keresteler vardı. Sağ elimle kapıyı açık tutmaya çalışırken sol elimle uzanıp kayışlardan birine tutundum. Ben vücudumun yarısını arabadan çıkarmışken Samuel da arabayı tıra yakın tutmaya çalışıyordu ama patlak lastikle olduğu yerde seken aracı kontrol etmek zordu. Jant kırılırsa ikimiz de asfalt leşi olurduk.

Bu noktadan sonra geri dönüş yoktu. Elimi bırakırsam yerçekimi beni aldığı gibi yere yapıştırır, arkadan gelen otobüsün lastikleri de işimi oracıkta bitirirdi.

Kendimi sert ve hızlı bir şekilde çekip arka koltuktan fırladım. Botlarımın topukları asfalta sürtüp sekiyor, tırın dönen lastiklerine çarpıyordu. Uzun süre böyle dayanamayacağımı biliyordum; kol ve omuz kaslarıma kramp girmeye başlamıştı, üstelik kabak gibi ortadaydım. Bunlar yetmezmiş gibi bir de Yassı-Surat’ın mermileri depoya ya da patlayıcı dolu kafama isabet etmeden Samuel’in taksiden çıkmasına yardım etmem gerekiyordu.

Avazım çıktığı kadar bağırp (böyle durumlarda bunun nasıl faydası oluyordu bilmiyorum ama oluyordu) kendimi yukarı çektim ve sağ elim kayışı geçip kerestelere tutundu. Parmaklarım iki balyanın arasına girince sol elimle tuttuğum kayışı da bıraktım. Ayağımı tırın üstüne atmak için gereken mesafe otuz santimi kapattığımda artık tırın üstündeydim.

Ne kendimi tebrik edecek ne de soluklanacak vaktim vardı. Vosch'la aramızda bir arabalık mesafe vardı ve Yassı-Surat taksiye düzgün nişan alabilsin diye en sağdan veya emniyet şeridinden gidiyordu. Ben kütüklerin üstünde debelenirken beni yan aynasından gören Samuel ayağını gazdan çekip kapısını benimle aynı hizaya getirdi.

Yüzükoyun uzanıp sağ elimi ona uzattım. Bağıra bağıra bir şeyler söylüyordu ama rüzgârın uğultusundan hiçbir şey duyulmuyordu. Bu biraz zor olacaktı. Tek bir şansımız vardı ve hata payımız sıfırdı, ayrıca firari taksinin ne yapacağı da belli olmazdı. Ama Sam eski bir Ajan Dokuz'du. Bir sonraki hamlesini çoktan düşünmüş, muhtemelen kafasında provasını yapmış, zihninde *canlandırmış* ve hamlesini zihninde düzinelerce kez tekrar etmiş olmalıydı.

Sağ elini direksiyondan ayırmadan sol eliyle kapısını açarken o da benim gibi, rüzgâr yüzünden zorlanıyordu. Sonrası ise çorap söküşü gibi geldi.

Sam direksiyonu sağa kırıp ayağını basamağa koyarak, onu tutacağıma güvenerek benim bulunduğum tarafa atıldı ve bunu yapmak için tek bir şansım vardı.

Tuttum da.

Parmaklarımı bileğine sarıp yuvarlanarak onu çektim.

Yassı-Surat'ın mermilerinden biri en sonunda hedefine ulaştı ve taksinin kış tarafı büyük bir gümbürtüyle havaya fırladı. Yakıt deposu patlamıştı.

Tırın sürücüsü patlamaya tepki verince üzerinde bulunduğu muz açık kasa sola savruldu. Sam'le konuşamayacak kadar gergin, kerestelerin üstünde uzanmış, bulutsuz gökyüzüne bakıyorduk.

"İyi misin?" diye sordum.

"Keşke..." dedi soluk soluğa, "onları havaalanında öldürseydik."

"Yavaşlıyor," dedim tır şoförünü kastederek. İki kaçak yolcusu olduğunun farkında mıydı bilmiyorum ama demin emniyet

şeridinde bir taksi havaya uçmuştu ve bu yüzden gidip duruma bir göz atmak isteyebilirdi. “Kenara çekiyor.”

“Bunun faydadan çok zararı olur.”

“Silahlar hâlâ yanında mı?”

“Evet.”

“Sen şoförü al, ben Vosch’u alacağım.”

Samuel yuvarlanıp tırın ön tarafına yüzükoyun sürünmeye başladı. Arkaya baktım: Vosch her şeyi görmüş olacak ki bizimle aynı şeritte hızla yaklaşıyordu. Kalktığımda, otobüsü orta şeride çektiğini ve Yassı-Surat’ın tüfeğiyle kapıdan sarktığını, omzumun üstünden bakınca, Sam’in tırın içine girdiğini gördüm. Şoför, silahıyla çıkagelen herife tepki vermiş olacak ki bir anda sağa sola savrulmaya başladık. Ardından Samuel gaza basmasını söylemiş olacak ki tırdan çıkan siyah bir dumanla tekrar hızlanmaya başladık.

Tıra el koyma işini de halletmiştik. Şimdi sıra Vosch’taydı.

Kanvas kayışların arasında birer metrelik boşluklar vardı. Ben odunların üstünden hızla yürümeye başlayınca Yassı-Surat ateş etmeye koyuldu. Ama açısı kötüydü; ben çok yukarıda kaldığımdan kısmen de olsa keresteler beni koruyordu.

İlk kayış beni biraz zorlamıştı ama üçüncüsüne geldiğimde olayı çözmüştüm. Tır kabinine en yakın iki kayışı kereste balyalarını biraz dengede tutsun diye çözmedim. Yoksa olduğu gibi çökerler ve ben de onlarla birlikte aşağı düşerdim.

Vosch ne yaptığımı anlasa, hayatta buna devam etmeme müsaade etmezdi. Aramızda yarım arabalık bir mesafe kalmıştı. Yassı-Surat’a iyi bir atış açısı sağlamak için önce sola sonra sağa kaydı.

Benim hedefim biraz daha kolaydı.

Birinci kereste oldukça deneysel bir atış oldu, onu balyadan ayırabilmek için gerekli kuvveti sınamıştım. Kaldırıp arka tarafa doğru fırlattım, ucu asfalta, diğer ucu ise otobüsün ön

tarafına çarptı. Vosch irkildi. Direksiyonu tutan elleri sarsılınca Yassı-Surat az daha yola fırlayacaktı.

Bütün gücümle keresteleri yola fırlatmaya başladım. Vosch sol şeride geçip hızını artırdı.

Akıllıca: Bir uçları hâlâ kayışla bağlıyken keresteleri o taraftan atamazdım ve Yassı-Surat bulunduğu yerden daha iyi nişan alabilirdi. Belki de aklında şoförü halledip bizi yoldan çıkarmak vardı.

Ve ben iki silahımı da takside bırakmıştım.

Son iki kayışı çözecek vakit yoktu. Otobüs yandan yaklaşırken yüzüstü uzandım. Gevşeyen kayışlardan biri sallanıyordu. Onu sıkıca tuttum. Bekledim. Geleceğini biliyordum çünkü ben olsam gelirdim.

Ve geldi. Vosch otobüsü tıra iyice yaklaştırdı Yassı-Surat'ın yapması gereken tek şey sıçrayıp tırın üstüne atlamak oldu. Harekete geçmeye hazırlanan bir Amerikan futbolu oyuncusu gibi tam ortada çömelmiş, sol yumruğumu kerestelerin üzerine koymuştum, sağ elimi de kayışa dolamış, Yassı-Surat'ı bekliyordum.

Denizin altından ilerleyen bir yengeç gibi üstüme geldi. Tüfeğini bırakmıştı. Anlaşılan sıçramak için iki eline de ihtiyaç duymuştu. Ama şu anda üstüme üstüme gelirken elindeki siyah hançeri fark ettim.

Aziz Mikail... Işığın Prensi... duamı duy...

Rüzgârı hissetmiyordum. Altımdaki tahtaları da.

Günahlarımı affet... kötülüklerimi mazur gör...

Otobüsü, tır, gökyüzünü, yolu görmüyordum.

Cennetin prensi, harap olmuş ruhlar için dünyayı dolaşan ...

O an merkezi olmayan sakın bir noktadaydım ve yapmam gereken tek şey Yassı-Surat'ın yanıma gelmesini beklemektir.

... beni bütün kötü ruhlardan koru.

Üç adım önüme gelince durup başını yana yatırdı. Kaçmayı ya da en azından buna kalkışmamı bekliyordu ama yerimden

kıpırdamadım. Ben yerimden kıpırdamayınca o da kıpırdamadı. Elimi kaldırıp parmağımla onu işaret ettim.

Hançerini kaldırarak bana geldi. Kaldırdığı bileğine yumruk çakıp hançeri uzaklaştırırken omzumu da göğsüne geçirdim. Dengesini kaybedip kışüstü oturdu. Kanvas kayışı kalın boy-nuna doladım ve başının etrafından üç kez geçirip iyice sıktım. Boşta kalan kerestelerin üstünden kayarak onu ayağa kaldırıp tırın diğer tarafından fırlattım.

Aşağı düştükten sonra kanvas bir süre hareket etti ve sonunda iyice gerildi. Lastiklerin ve rüzgârın sesini, boğulan Yassı-Sur-at'ın cesedinin sinir bozucu bir ses ve ritmik hareketlerle asfalta çarpıp durduğunu duyabiliyordum.

Yerimden hızla çekilirken, düşen siyah hançeri de elime aldım.

Sıra Vosch'taydı.

Ama Vosch bıraktığım yerde değildi. Arkaya sonra da öne, hatta kuzeye giden yola dönüp baktım. Belki de refüjü geçmişti. Ama otobüs hiçbir yerde görünmüyordu. Ön tarafa ilerlerken keresteleri kaldırıp yola attım. Asfalta çarptıklarında çıkan sesi duyduğumda şoför kabinine ulaşmıştım. Kabinin üst kısmına vurup Samuel'a her şeyi hallettiğimin sinyalini verdim. Vosch gitmişti, en azından şimdilik güvendeydik.

Kafamı kaldırıp kabinin üstünden baktığımda otobüsün yüz metre kadar önümüzde olduğunu gördüm. Hızlanmıyor ya da *ters* istikamette üzerimize gelmiyordu ama yan durmuş, yolu kapatıyordu.

Tır şoförü de görmüş olacak ki frenlere asıldığında tekerlekler kilitlendi. Direksiyonu sağa kırınca ben de sola savruldu. Ben dengemi kaybedip kerestelerin üstüne düştüğümde kayışlara tutunmaya çalışırken lastikleri kilitlenen tır yan yan kayarak otobüse doğru, gitmeye başladı ve sonunda tam dönünce ortaya

çıkan sapan etkisiyle tırın üzerinden öyle bir fırladı ki otobüsün üstüne kayan kerestelerden birinin üstüne düşüverdim.

Son saniyede çenemi göğsüme yapıştırıp dümdüz yattım ve kayan keresteyle birlikte otobüsün altından diğer tarafa geçtim. Altı metre kadar ileride durmadan hemen önce gözüme bir egzoz ile susturucusunun parıltısı ilişti.

Doğruldu ve sarhoş gibi tökezleyerek kerestenin üstünde ayağa kalktım. Uzaktan gelen siren seslerini duyuyordum ama umurumda değildi. Benimle otobüsün arasında duran adam elindeki tabancayla kafama nişan almıştı.

“Ellerini görebileceğim bir yerde tut, lütfen,” dedi Vosch.

Siyah hançeri yere bırakıp ellerimi başımın üzerine kaldırdım.

“Beni vurmadan önce bilmen gereken bir şey var,” dedim.

“Tam bir klişe,” dedi. “Ama yalvarmandan iyidir.”

“Samuel St. John tam arkanda duruyor.”

“Silahını bırak, Vosch!” diye bağırdı Sam.

Vosch kıınıldamadı bile. “Belki de önce seni öldürmeliyim,” dedi bana.

Ama silahını yere bıraktı. Sam ileri atılıp Vosch’un kolunu arkadan büktü ve ona diz çöktürüp silahını başına dayadı.

“Hayır!” dedim. “Onu öldürme.”

“Onu durdurmanın tek yolu bu, Alfred.”

Hançeri yeniden elime aldım.

“Onu vurursan, kanımla onu iyileştiririm, anlaşıldı mı?”

“Aslında beni öldürmenizi tercih ederim.”

“Eminim öyledir. İşlerin ters gittiğini duyunca Jourdain hiç mutlu olmayacak. İşini kaybedebilirsin.”

“İşimi çok seviyorum.”

Kafamı kaldırıp Sam’in karanlık, çukur, siyah gözaltı torbalı köpek gözlerine baktım. “Onu ayağa kaldır.”

“Havaalanındayken onu vurmuştun,” diye hatırlattı Sam.

“Başka seçeneğim yoktu,” dedim.

“Onu ciddi derecede yaralasam?”

Sağ gözü seğiriyor, silahı tutan eli titriyordu.

“Senin derdin ne?” diye sordum.

Seğiren gözü ve titreyen eli dışında hiçbir duygu ifadesi göstermiyordu. Havaalanında bir araya gelişimizden beri ilk defa elinde tuhaf bir şey hissettim: Serçeparmağı yoktu. Diğer eline baktım. O elindeki serçeparmağı da yoktu.

“Bunu sen mi yaptın?” diye sordum, Vosch’a. “Ona *işkence mi* yaptın?”

“Bunun daha kolay olacağını düşündük.”

Bu Sam için bardağı taşıran son damla oldu. Vosch’un saçından tutup başını sertçe geriye çekti. Kulağına Latince’yi andıran sözcüklerle bir şeyler fısıldamaya başladı...

“...*Per sacrosancta humanea reparationis mysteria* –İnsanoğlunun kefaretinin kutsal gizemleri adına– *remittat tibi omnipotens Deus omnes praesentis et futurae vitae paenas* –Her şeye kadir yüce Tanrı şimdiki ve sonraki hayatlarında işleyeceğin bütün günahları bağışlasın–. *Paradisi portas aperiat et ad gaudia sempiterna perducatur* –Cennetinin kapılarını sana açsın ve sonsuz güzellikleri senden esirgemesin...”

“Vaktini boşa harcıyorsun, peder,” dedi Vosch. “Ben Katolik değilim.”

“Ben de rahip değilim.”

Vosch onu duymamış gibi devam etti. “Senin bağışlayıcı olman gerekiyor.”

“O, Tanrı’nın işi, benim değil,” dedi Sam.

Tam tetiğe asıldığı sırada bileğine vurup silahını yere düşürdüm.

“Bırak öldüreyim, Alfred,” dedi. Daha önce hiçbir şey için bana yalvarmamıştı.

Silahı yerden alıp belime sıkıştırdım. “Şimdi buradan gidiyoruz.”

Sam birkaç saniye daha Vosch'un saçını tutmaya devam etti. Bakışları bir bana bir Vosch'a kayıyordu. Bazen en kanlı savaşlar kendi yüreklerimizin içinde gerçekleşirdi.

Dizini Vosch'un sırtına geçirince adam asfalta yayıldı. Sonra tükürüğünü ona savurup derin bir nefes aldı. Sonunda gözlerini Vosch'tan ayırıp bana döndü.

"Seni yeniden görmek çok güzel, Alfred," dedi.

Ve hiç yapmadığı bir şey yaptı.

Gülümsedi.

01:00:06:14

Binanın etrafında birkaç tur atıp ortalığı kolaçan ettikten sonra 101 numaralı odanın kapısını çaldım. Kapı zinciri açıldı, sürgüsü çekildi ve Samuel kapıyı açtı. Tabancasını yatağa fırlatıp elimdeki naylon poşeti aldı.

“Ben de sana bakmaya çıkıyordum,” dedi.

Kapıyı tekrar kilitledikten sonra küçük masanın yanındaki sandalyeye oturdu. Ben de karşıdaki sandalyeye geçtim. Poşetten çıkardığı şarküteri sandviçini yemeye başladı, yerken burnu masadan sadece birkaç santim yukarıdaydı. Ben de yemeğimi çıkarıp sarı ambalajını yavaşça açtım.

“Mısır sosisler,” dedi.

“Batıl inançlarım vardır.”

Televizyonda haber bülteni açıktı. Denizaşırı bir yerde bombalı araba saldırısı sonucu insanlar ölmüştü. Yarın önemli birileri BM binasında konuşma yapacaktı. Bir araba üreticisi üçüncü çeyrekte rekor seviyede zarar ettiğini bildiriyordu.

“Bir şey var mı?” diye sordum.

Başını iki yana sallayıp, “Henüz yok,” dedi.

“Tır şoförünün eşkalimizi verdiğini biliyorsun.”

Omuz silkti.

“Taksi şoförü de.”

Yine omuz silkti.

“Havaalanındaki insanlar da.”

Üçüncü kez omuz silkti. Ajan Dokuzlar neden sürekli omuz silkiyordu?

Sandviçinden düşen turşu dilimini alıp dikkatlice eski yerine koydu.

Bense lafıma devam ettim: “Çok popülerim. BAPASIFÖ, Jourdain Garmot ve şimdi de federaller benim peşimde.”

Başını iki yana salladı. “Eyalet sınırını geçmediğimiz sürece federaller bize karışamaz.”

“Ah, peki. İçim rahatladı. Neredeyse ödüm kopuyordu.”

Sosislimi ön dişlerimle iyice sıyırdıktan sonra sıra ikincisine geldi. Şarküteri hardalı en iyisiydi ama benzin istasyonlarında sıradan sarı paketlerde satılanları oluyordu sadece.

Konuşmamız gereken iki konuyu da açmıştım ama Sam buna bir türlü yanaşmıyordu. Ben de kendime bu konuları yeniden açmayı aklıma yazarak konuşmaya devam ettim:

“Demek Needlemer’dı?” diye sordum. “Seni onun yüzünden ele geçirdiler.”

Başıyla onayladı. “Jourdain’le babanın mal varlığı konusunda görüşeceğini söylemişti. Onu kullanabileceklerini tahmin etmem gerekirdi. Aslında tahmin de etmeliydim ama hislerimle hareket ettim. Tehdidi ortadan kaldırmaya çalışıyordum.”

“Hep duygularına yenik düşüyorsun,” dedim.

Gözlerini kaçırdı. “Jourdain Garmot delinin teki,” dedi. Sonra da yemeğini yemeye devam etti. “Ve bütün deliler gibi o da çevresindeki dünyayı görmekte zorlanıyor. Gerçekten seni öldürmekle huzur bulacağını sanıyor.”

“Tıpkı sen ve Vosch’ta olduğu gibi,” dedim.

Bana ters ters baktı. “Vosch ölseydi, peşimizdekilerden biri azalacaktı.”

“Ama elime birinin daha kanı bulaşacaktı.”

“İnsanın kendini koruması günah değildir,” dedi.

“Artıları, eksileri umurumda değil, Sam. Boş vaatler felsefesi gerçeğı değiştirmez. Öldürdüğümüz her Vosch için, Jourdain beş yeni Vosch gönderir.”

Bunu dedikten sonra aklıma bir şey geldi. Sosislimin yarısına gelmiştim ki kalkıp yatağın yanındaki telefona gittim. Samuel ne yaptığımı görmek için oturduğu yerde döndü. Otele girdiğimiz sıradaki bant kaydının aynısıyla karşılaştım. Mesaj bırakmadan kapadım. Yerime oturup sosislimi elime aldım.

“Belki de Bay Needlemer’in doğru yolu göstermemize ihtiyacı yoktur,” dedi.

“Umarım öyledir,” dedim. “Umarım güvenli bir yerlere gitmiştir ama ya gitmediyse? Ya Jourdain’in elindeyse?”

“O zaman Tanrı yardımcısı olsun.”

Ellerine baktım. Ellerine baktığımı görünce gözlerimi kaçırdım.

“Nerede olduğumu bilmiyor,” dedim. “Belki Jourdain ona inanır ve onu rahat bırakır.”

“Bana inanmamıştı,” dedi.

“Belki bu sefer inanır. Anlamadığım bir şey var. Aslında bir sürü şey var. Ama en önemlisi Jourdain beni öldürmekle kafatasını nasıl ele geçirecek?”

Kaşlarını çattı. “Jourdain’in ele geçireceğı kafatası mı?”

Başımla onayladım. “Kıyamet Günü Kafatası.”

Hiçbir şey söylemeden sadece bana baktı.

“Kıyamet Günü Kafatası’nı hiç duymadın mı?” diye sordum.

“Elbette duydum. Ben Ajan Dokuz’dum.”

“Bana, ‘On Üçüncü Kafatası’nı aradığını’ söylemişti ve herkes onun Kıyamet Günü Kafatası olduğunu biliyor.”

“Evet isimlerinden biri de bu. Ama nihai amacı buysa, asla başarılı olamayacak.”

“Neden?”

“Çünkü Kıyamet Günü Kafatası bir efsaneden ibaret. Öyle bir şey yok.”

“Nereden biliyorsun?”

“Ben Ajan Dokuz’dum.”

“Ne demek şimdi bu? Tanrı gibi her şeyi biliyor musun yani?”

“Alakası yok.”

“O halde öyle bir şeyin var olmadığını nereden biliyorsun?”

“Çünkü varlığına dair hiçbir kanıt bulamadık.”

“Ama bu yalnızca efsane olduğu anlamına gelmez.”

Başını iki yana salladıktan sonra parmağı eksik elini salladı.

“Çok da önemli değil,” dedi. “Anlaşılan Jourdain buna inanıyor ve önemli olan da bu.”

“Benim de anlatmak istediğim şey buydu. Beni öldürerek onu ele geçireceğini sanıyor.”

“Durum bundan çok daha basit olabilir.”

“Ne gibi?”

“İntikam gibi.”

Biraz düşündüm. Her zamanki gibi haklıydı. Sebebi o kadar da önemli değildi. Beni öldürmenin Kafatası’nı ele geçirmeye nasıl bir bağlantısı olduğu da önemli değildi. Önemli olan tek şey, beni öldürmeden durmayacağıydı.

“Peki. Bir yanda efsanenin peşinden koşan delinin teki, diğer yanda da beynimden bir parça almak isteyen bir psikopat var. İkisinin arasından sıyrılıp doğruca karargâha gideceğiz.”

“Karargâh,” diye tekrarladı. Yine gözlerini kaçırdı. Yine önemli konuya dönmüştük.

“Karargâh’ın nerede olduğunu bilmiyorum ama sen biliyorsun ve Abby Smith de şu anda orada.”

“Ama o da bize yardım edecek durumda olmayabilir,” dedi.

“Başka seçeneğimiz yok.”

“Seçeneğimiz yok,” dedi. Sandviçinin ambalajını buruşturup poşetin içine attıktan sonra mendilini çıkarıp büyük bir dikkatle masayı sildi.

“Neden yaptın, Sam?”

Hangi konudan bahsettiğimi sormasına gerek yoktu. Zaten biliyordu. “Ben Ajan Dokuz’dum.”

“Ve kafamın içine bir bomba yerleştirmek, yapılması gereken şeylerden biriydi.”

“Evet.”

“Neden?”

“Gizli bilgi.”

“Gizliliğini kaldır. Hemen.”

Yutkunarak başıyla onayladı. “Keşke içecek bir şeyler olsaydı,” dedi kendi kendine konuşur gibi.

Meşrubatımı ona uzattım.

“Öyle bir içecek değil,” dedi.

“Sen artık Ajan Dokuz değilsin,” dedim. “Sen benim vasisimsin. Bana gerçeği borçlusun.”

“Bunun bedeli çok yüksek, Alfred.”

“Her neyse ödemeye razıyım.”

“Ödeyen sen olmayacaksın.”

“Neden yaptığını söyle, Sam.”

Derin derin iç geçirdi, sesi artık fısıldar gibi çıkıyordu.

“Sofia... Alfred. Sofia yüzünden.”

“Sofia. Bu ismi daha önce de duymuştum.”

Hiçbir şey söylemedi.

“Hastanede uykunda sayıkladığını duymuştum,” diye hatırlattım. “Bana, ‘Geçmişte kalan bir hayalet,’ olduğunu söyle-

miştin. Sonra Nueve'yle onun hakkında tartıştığınızı duydum. Nueve, bilgelik tanrıçasından bahsettiğini söylemişti ama bana pek inandırıcı gelmemişti.”

“Pek sayılmaz.”

“Mingus’un laboratuvarındayken etiketlerinde ‘sofra’ yazan tüpler gördüm. Bunun çok tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Benim kanımın bunlarla ne alakası olabilirdi ki? aslında hiç alakası yok, öyle değil mi, Sam?”

“Hayır.”

“O zaman ipuçları, yarım yamalak cevapları ve bilmeceleri bir kenara bırak. Bana Sofia’nın ne olduğunu anlat.”

Başıyla onayladı. “Sofia bir kişi değil, Alfred. Sofia aslında bir şey. Bir kod adı. Özel Operasyon Kuvvetleri: Ölümsüzler Ordusu. SOFIA.”

Cam kenarındaki ısıtıcının uğultusu dışında oda sessizdi. İçerisi bir anda bana kapkaranlık geldi. Ayağa kalktım ve yatağın yanındaki abajuru yaktım.

“Akılda kalıcı bir isimmiş,” dedim. “Kim buldu?”

“Ajan Dokuz.” Bana bakmak için bu kez oturduğu yerde dönmedi. Sırtı bana dönük ve dik bir şekilde oturuyordu.

“Amaç benim kanımla bir tür süper asker mi yaratmaktı?”

“Aynen öyle.”

“Savaş alanında anında iyileşen, hastalıklara ve yaralanmalara dirençli askerlerden kurulu bir ordu...” O anda gözümün önüne geldi. Nueve gibi biri kanımı ancak böyle bir iş için kullanabilirdi. Ashley’ye havaalanında söylediğim şeyi hatırladım. *Dünyayı iyileştirme gücü olan bir çocuğun etrafta koşturup dünyayı iyileştirmesini istemeyiz.* Midem bulandı. “Olasılıklar sonsuz, öyle değil mi, Sam?”

“İşte o olasılık Sofia’yı gerekli kıldı.”

“Ve Sofia da ÖC 1031’i gerekli kıldı.”

Başıyla onayladı. “Gerekli, evet.”

“Çünkü Ajan Dokuz, özel ilgi nesnesinin kötü ellere düşmesini göze alamazdı.”

“Sonuçları faciaya neden olabilirdi.”

“O yüzden Özel İlgi Nesnesi’ni elinin altında tutmak zorundaydı, hatta deneği ortadan kaldırabilirdi...”

“Gerekli görürse,” diye tamamladı.

“Gerekli görürse, evet. Ajan Dokuz’un başka seçeneği yoktu.”

“Yoktu.”

“Çünkü o Ajan Dokuz’dur. Akla gelmeyi, düşünülmeyi düşünmeliydi.”

“Düşünülmeyi.”

“Her şeyi.”

“Alfred, ben...” Bana dönmüştü.

“Özel İlgi Nesnesi’nin on beş yaşında bir çocuk olması hiç önemli değildi.”

Birden ciddileşti; sanırım damarına basmıştı. “Senin... sahip olduğun bu yetenek Mühürler’in ele geçirilmesi açısından elzemdi, hatta vazgeçilmezdi. Önceki görevlerde böyle bir şeye erişimimiz olsaydı, o kadar acı çekilmez hatta ölümler bile engellenmiş olurdu...”

“Önceki görevler mi? Hangi görevler? Abhazya gibi görevler mi? Öyle görevler mi, Sam?”

“Elbette, evet. Abhazya gibi görevler.” Boğazını temizledi. “Kendin de söyledin, Alfred. Ajan Dokuz düşünülmeyi düşünmeli, Özel İlgi Nesnesi’nin her türlü kullanım alanını göz önünde bulundurmalı, özellikle yanlış ellere düşecek olursa.”

“Neden bana söylemedin?” diye sordum.

“Bunun cevabını biliyorsun,” dedi.

“Hayır, Sam, BAPASİFÖ’den ayrıldıktan sonra niye söylemedin? Nueve’yle gitmeye karar verdiğimde neden söylemedin?”

“Çünkü Sofia’nın öldüğünü sanıyordum. Dr. Smith direktör olduğunda projeye son verdiğini söylemişti, ben de ona inandım.”

“Sanırım Nueve ondan daha yetkili çıktı.”

“Yönetim kurulunun da desteğini almış,” dedi başıyla onaylayarak.

“Yine de bana söylemen gerekirdi.”

“Evet. Haklısın. Söylemem gerekirdi.”

“Peki,” dedim. “Pekâlâ. Tamam. Abby bu konu üzerinde çalışıyor. Belki de çalışmıyordur. Ona güvenebilir miyiz? Ona *güvenmeli* miyiz?”

“Ben güveniyorum,” dedi. “Bugüne kadar hep güvendim.”

“Tamam. O halde o, yönetim kurulunu bizim tarafımıza geçirmeye çalışırken, biz de kafamdaki şu şeyi çıkarmaya çalışacağız.”

Karşıdaki boş iskemleye oturdum. Benimle göz göze gelmekten çekiniyordu. Nedenini tahmin edebiliyordum. Bana anlatmadığı başka şeyler de olduğunu tahmin etmem gerekirdi ama ben hâlâ iyimserdim. Çünkü başıma gelen onca şeyden sonra bile hâlâ çocuktum. O sırada bilmediğim şeyse çocukluğumun acı bir şekilde sona ermek üzere olduğuydu. Kafamın içindeki de çalışmaya devam eden saatin tiktaklarıydı. Bu aslında bomba değil, saatti; çocukluğumun sona erdiğini haber vermek üzere olan bir saat.

“Alfred, ÖC 1031 çıkarılamaz.”

“Sen ne diyorsun? Tabii ki çıkarılabilir. Onu oraya sen koyduysan, çıkarabilirsin de.”

Başını yavaşça sağa sola salladı.

“Herhangi bir çıkarma girişimi cihazın patlamasına neden olur.”

Başını eğdi. Omuzları çökmüştü, ellerini dua eder gibi kucağında birleştirdi.

“Çıkarılamaz,” dedim.

“Evet.”

“Etkisiz hale de getirilemez.”

“Evet.”

“Sinyali de karıştırılmaz.”

“Alfred...”

“Ve BAPASIFÖ her zaman benim nerede olduğumu bilecek.”

“Mesele o değil... evet. Evet, Alfred. Daima.”

“Ve canı ne zaman isterse kırmızı düğmeye basıp beni öldürebilir.”

“Evet.”

“Ve bu konuda Abby Smith’in ya da bu dünyadaki altı milyar insanın yapabileceği hiçbir şey yok.”

“Öyle.”

Ayağa kalktım. Masayı kenara itip omuzlarından kavradığım gibi onu yatağa fırlattım. Tabancanın yanına düştü. Tabancayı alıp şakağına dayadım.

“Sen benim *vasimdin*. Beni koruyacağına yemin etmiştin. ‘Seni asla bırakmayacağım, sana asla ihanet etmeyeceğim.’ Böyle demiştin. Böyle demiştin!”

Önce hiçbir şey söylemedi. Sonra, “Affet,” diye fısıldadı.

“Tanrı’nın işi,” dedim. “Benim değil.”

“Senin işin de sayılır,” dedi. “Özellikle de senin işin.”

Onu duymazdan geldim. “Öylece yapıverdin, değil mi? Tıpkı Mogart ya da Paimon gibi. Ama sen onlardan da iyi iş çıkardın. Beni kurtarabileceğini mi sanıyorsun? Beni koruman gerekirdi, koruyacağına söz vermiştin ama onun yerine beni öldürdün, Samuel. Beni öldürdün.”

00:23:39:07

Konuşmamız birinin ısrarla ama yavaşça kapıya vurmasıyla ke-sildi. Samuel benden önce duymuştu.

“Alfred,” dedi.

“Kapa çeneni.”

“Alfred, kapıda biri var.”

“Güzel. Belki temizlikçi gelmiştir de senin şu köpek kafanı patlattığımda ortalığı çabucak temizler.”

Yatağın üstünden geçip tabancamı kaldırarak kapının birkaç adım arkasında durdum. Samuel kalkıp kapı deliğinden baktı. Sonra bana döndü.

“Fevkalade,” dedi. Kapıyı açtığında Ashley karşımızdaydı. Önce Samuel’a sonra bana baktı ve Güney Kaliforniyalı balo kraliçesi gülümsemesi geri geldi.

“Selam!” dedi.

Samuel kolundan tutup içeri çekerken, hızlıca otopark alana göz gezdirdi.

“Beni yine vuracaksın mısın?” diye sordu bana.

Tabancamı indirdim. “Bizi nasıl buldun?” diye sordum.

“Bunu bana verdiğini unuttun mu?” Siyah kutuyu gösterdi. “Birilerini ekmek istiyorsan, Alfred, takip cihazını yanına almayı unutma.”

Samuel kutuyu hemen elinden aldı.

“Niye buradasın?” diye sordum.

“Seninle aynı sebepten,” diye karşılık verdi, gözlerini benden ayırmadan. “Bazı şeyler önemlidir, bazıları değildir.”

“Alfred,” dedi Samuel. “Silahı bana ver.”

“Beni vuracak, Alfred,” dedi Ashley soğukkanlılıkla. “Özel Ajan Dokuz’u görevden alabilirsin ama görevi ondan alamazsın.”

“Takip edilmiş olabilirsin. Alfred.”

Ben tabancayı verince Samuel gecenin karanlığında gözden kayboldu. Yatağın ucuna oturdum. Uzun zamandır olmadığım kadar yorgun hissediyordum. Ashley de yanıma oturdu.

“Öldüğünü düşündüm, hatta öldüğünden emindim,” dedi Ashley. Elimi tuttu.

“Ölmedim.”

“Çok sevindim.”

Bir an geri çekilip yüzüme okkalı bir tokat indirdi.

“Bunu bir daha asla yapma, anlaşıldı mı?” dedi. Sonra bütün gücüyle göğsüme bir yumruk attı. “Ben sana *tahsis edildim*.”

Gözyaşlarına boğuldu. Ağlarken ona sarıldım. Beni itip sinirle mükemmel biçimli yanaklarındaki gözyaşlarını sildi.

“Geri dönmemeliydin, Ashley.”

“Beni öyle bırakmamalıydın.”

“Neden yaptığımı biliyorsun.”

“Bu seni haklı çıkarmaz.”

“‘Haklı olmak.’ Bunun bir önemi var mı, Ashley? Mecbur olmanın değil de haklı olmanın?”

“Elbette önemi var.”

Başımı salladım. “Hâlâ önemi varsa, haklı olmak yanlış değilse, o zaman geriye yapacak tek bir şey kalıyor.”

“Neymiş o?”

“Çemberi tamamlamak.”

Samuel geri geldi. Kapıyı kilitledi. Uzunca ve rahatsız edici bir şekilde Ashley’ye baktı. O da başını kaldırmış, meydan okurcasına Sam’e bakıyordu.

“Takip edilmedim,” dedi.

Samuel onu duymazdan geldi. “Alfred, belki de içgüdülerin doğru söylüyordur. Tek umudumuz Direktör Smith olabilir. Yönetim kurulunu Sofia’yı boş verip Anka Protokolü’nü yeniden hayata geçirme konusunda ikna edebilir.”

Ashley onunla hemfikirdi. “Mühendislerimiz, ÖC 1031’i seni öldürmeden etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulabilir.”

“O yüzden sabah ilk iş olarak Karargâh’a gideceğiz ve düşmanlarımızın bir adım önünde olmak için dua edeceğiz,” dedi Sam.

Tam, *hayır, gidemem, henüz olmaz*, diyecektim ki kafama dank etti. Buna karşı çıkarsam, nedenini de açıklamak zorunda kalırdım: Bay Needlemier’ı Vosch’un elinden kurtarmak zorundaydım. Ama bunu söylersem, Sam beni durdurmak için elinden geleni yapardı. Benim yapmam gereken şey ile onun yapması gereken şey aynı değildi. Benimkini ona anlatırsam, o da kendi yapmak istediğini yapardı ve bu da Vosch’un yapması gereken şeyi yapacağı anlamına gelirdi; yani Sam’e yaptığı gibi Bay Needlemier’a işkence etmek. Hatta onu da ailesini de öldürebilirdi. Sırf Alfred Kropp’u tanıma talihsizlikleri yüzünden. Buna izin veremezdim.

00:20:56:31

Gece yatmadan önce Sam, Abby Smith'e ulaşmayı iki kez daha denedi. Kadının yanından hiç ayırmadığı cep telefonunun çok gizli numarasını biliyordu ama oradan bile ona ulaşamadı.

"Kesin öldü," dedim Sam'e. "Ya da kovuldu. Ya da Nueve onu esir aldı. Tuzağın içine balıklama atlıyoruz."

"Bir şeyin mümkün olması onun illa olacağı anlamına gelmez, Alfred," dedi.

"Hah. Teşekkürler, Sensei. Kendimi şimdi daha iyi hissediyorum."

İlk nöbet Ashley'nindi. Kapının önüne bir iskemle çekip kucağında tabancasıyla oturdu. Samuel'in uyumasını bekledikten sonra yataktan kalkıp Ashley'nin karşısındaki boş sandalyeye oturdum.

"Neden geri geldin?" diye sordum.

"Çünkü aptalın tekiyim," dedi.

"Aptal falan değilsin," dedim. "O yüzden ilk başta bunu sordum."

“Âşık olmamam gereken birine âşık oldum,” dedi. “Bu yanlış ve ben de yanlış olduğunu biliyorum ama elimde değil.”

Şoke olmuşum. Beklediğim cevap bu değildi. Ashley ağlamaya başladı. İskemlesinden düşer gibi olunca yerimden fırlayıp onu tuttum. Tabancası halının üstüne düştü. Yüzünü boynuma ağladı.

“Ne olursa olsun, Alfred, bir şeyi çok iyi anlamanı istiyorum.”

“Elbette.”

“Zaman makinesi konusunda dediklerimde samimiydim.”

“Ben de öyle,” dedim ama ne söylediğimi ya da ne zaman söylediğimi pek hatırlamıyordum.

Saçlarını öptüm.

00:19:48:05

Ashley sakinleşip kendini daha iyi hissettiğini söyledikten sonra sürünürcesine yatağa gittim ve bir rüya daha gördüm.

Uzun otların bittiği tanıdık bir kırdı yürüyordum. Karşımda bir porsukağacı, ağacın altında de beyaz elbisesiyle oturan çok güzel bir kadın vardı. Beyazlı Kadın'dı. Mogart beni Excalibur'la öldürdüğünden beri onu görmemiştim. Ona koşarken sevinçten ağlıyordum.

Bana bakınca güzelliği, mutlak kusursuzluğu nefesimi kesti.

"Bana kim olduğunu hiç söylemedin," dedim. "Kimsin sen?"

"Biliyorsun, Alfred. Hep biliyordun."

Yüzünün etrafında bir ışık parladı.

"Ben kimim, Lancelot'un oğlu Alfred?"

Gülümserken yüzünün etrafındaki ışık etini kavurmaya başladı. Ta ki o bilindik gülümsemesiyle bir kafatası karşıma çıkıncaya kadar. Ve sesi bir anda kafamın içinde yankılanmaya başladı.

"BEN EJDERHAYIM VE BENİM ADIM SOFIA!"

Uyandım. Pencerenin altından esen rüzgârın uğultusu hariç oda sessizdi. Kapıya baktım. Ashley hâlâ orada oturuyordu. Camdan sızan mavimsi ışıqla sanki o da rüya görüyordu. Birkaç dakika onu seyrettim, beni bulduğuna hem sevinmiş hem de üzülmüştüm.

Birilerini ekmek istiyorsan, Alfred, takip cihazını yanına almayı unutma.

Yataktan kalkıp çoraplı ayaklarımla masaya geldim. Annem otel odalarında asla çıplak ayakla dolaşmamı çünkü halıların mikrop ve salgın hastalıklar için üreme yeri olduğunu söylerdi. Annemin böyle düşünceleri vardı. Her hafta yaklaşık bir düzine çamaşır suyu bitirirdi.

Ashley onun karşısındaki iskemleye oturmamı seyretti. Yorgun görünüyordu, özellikle de gözlerinin çevresi.

“Nöbeti ben devralayım,” dedim. “Zaten uyuyamıyorum.”

“Neden uyuyamıyorsun?”

“Kötü rüyalar yüzünden.”

Siyah kutu aramızdaki sehpanın üstündeydi. Ona dokundum. Ashley bana bakıyordu. Bakışları kutuyu tutan elime, yüzüme, oradan yine kutuya kaydı. Hiçbir şey söylemedi. Kutu. Yüzüm. Kutu.

“Yassı suratlı, ızbandut gibi bir herif bugün beni öldürmek için çok uğraştı,” dedim. “Kocamandı. Boyu 1,95, hatta 1,98’ di; ağırlığı da 136 kilo kadar vardı. Elinde kolum kadar bir hançerle üstüme geldi.”

“Ne oldu?” diye fısıldadı.

“Canına okudum.” Derin bir nefes aldım. “Onu öldürdüm.”

Elini altın sarısı saçlarında gezdirdi.

“Şunun yerine Yassı-Suratlı otuz kişinin üstüme gelmesini tercih ederim,” dedim elimi kutunun kenarında gezdirerek. “Nueve kurşunkalemin ucundan daha küçük olduğunu söylemişti. Bizi hızlıca öldüren şeyler bazen en küçükleridir; ki böylesi daha iyi.

Mikroplar ya da kanser hücreleri gibi. Annemin şakağındaki iz, ilk fark ettiğinde bir bezelye kadardı ve altı ay sonra öldü. Hep göremediğin şeylerdir zaten. Tıpkı şu kör adamlar ile filin hikâyesindeki gibi.”

“O hikâyeyi bilmiyorum,” dedi. Gözleri otoparktan gelen loş ışıkla parlıyordu.

“Doğuştan kör bir grup adam, filin yanına götürülür ve her biri filin farklı bir yerine dokunur. Biri hortumuna, biri kuyruğuna, biri bacağına ve bu böyle sürüp gider. Başka biri gelip onlara ‘Fil nedir?’ diye sorar. Hortuma dokunan pulluğa benzediğini; dişine dokunan, bir ağaca benzediğini; bacağına dokunan biri ise bir tapınağın sütunlarına benzediğini söyler. Bütünü göremedikleri için hepsi de yanılmıştır. Ama bu onu değiştirmez. O yine de bir fildir.”

“Peki...” dedi. Hikâyenin vurucu yerini bekliyordu.

“Bazen tam karşında durur ama sen çok yakından baktığın için göremezsin.”

Mavi düğmeye bastım. Kırmızı ışık yandı. Ashley atılıp içgüdüsel bir hareketle elini kutuya uzattı. Kutuyu hızla çekip kucağıma aldım.

“Alfred, ne yapıyorsun?”

“Hissettiğim şeyin bir ağaç mı yoksa fil mi olduğuna bakıyorum.”

Birilerini ekmek istiyorsan, Alfred, takip cihazını yanına almayı unutma.

“Eko Kampı’ndayken sana takip cihazının menzilini sormuştum,” dedim. “Sen de birkaç kilometre demiştin.”

“Bu bir GPS cihazı, Alfred,” dedi yavaşça ve dikkatlice. “Knoxville’de kontrol edinceye kadar bilmiyordum. Sen bana ilk sorduğunda menzilini gerçekten bilmiyordum.”

“GPS, tabii ki.” Parmağımı yanan kırmızı düğmenin üstünde gezdirdim. “O halde ne kadar kaçarsam kaçayım bir önemi yok, Nueve ve ekibi beni nerede bulacaklarını her zaman bilecek.”

Yutkundu. “Sanırım öyle.”

“Demek bilmiyorsun? Sadece sanıyorsun?”

“Alfred, beni endişelendiriyorsun. Neden yanlış bir şey yapmadan önce cihazı masaya bırakmıyorsun?”

“Belki de öyle yapmalıyım,” dedim. “Hikâyenin devamında ne olduğundan emin değilim. Belki de adamlara gerçekte onun ne olduğu söylenmiştir ve hepsi yanlış tahmin ettikleri için çılgına dönmüşlerdir. Belki de işin içindeki herkesin file ağaç demesi ve öyle bırakılması herkesin hayrına olacaktır.”

“Kutuyu bana ver, Alfred,” Masanın üstünden elini bana uzatmıştı, sağ eliyse yarı otomatik tabancasının kabzasındaydı.

Âşık olmamam gereken birine âşık oldum. Bu yanlış ve ben de yanlış olduğumu biliyorum ama elimde değil.

“Nueve, beni bulamayacağını bildiği halde ormana kaçmama izin verdi. Dağdayken tek kutu bendeydi. Sonra iki kutuyla birlikte dağdan gitmeme izin verdi. Nereye istersem gidebilirdim ve beni asla bulamazdı. Ta ki bir kutu daha gelinceye kadar ama bu da vakit alırdı. Ama onun vakti yoktu, her an her şey olabilirdi, değil mi? Nerede olduğumu bilmemesi ile Şirket’in yatırımını koruyamaması arasında devasa bir boşluk oluşurdu. Ben buyum işte, bir yatırım. Ve onun işi de bu yatırımı korumak. O halde neden gitmeme izin verdi?”

“Neden?” diye tekrarladı Ashley.

“İşte sorumuzun cevabı fil, Ashley. Cevap, *aslında gitmeme izin vermedi*. Seni uçakta ektiğim an dışında Şirket’ten hiç kurtulamadım.”

“Bu delilik,” dedi Ashley. “Alfred... paranoyaklaşıyorsun. Seni anlıyorum ama söyledim ya...”

“Evet. Sen bana aitsin. Sen bana tahsis edildin.”

“Hayır, öyle değil. Alakası yok.” Başını sallarken sarı saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu. Teni o kadar da güzel görünmüyordu.

“Seni bana kim tahsis etti, Ashley? Direktör Smith mi yoksa Ajan Dokuz mu?”

Kırmızı düğmeye bastım. Dijital ekran aydınlanınca vücudu kaskatı kesildi: 30... 29... 28... 27...

“Gördüğün gibi kendimden oldukça eminim,” dedim. “O kadar ki hayatımı bile riske atmaya hazırım.”

Masanın üstünden bana atıldı. Ben ayağa kalkarken sandalyem de mikroplu halıya devrildi.

19... 18... 17... 16...

“Kim, Ashley? Bana mı Nueve’ye mi? Gerçekte kime aitsin?”

Kutuyu ona fırlattım. Tabancasını bırakıp iki eliyle kutuyu yakaladı. Parmakları tuş takımının üstünde gezinirken omuzları titriyordu.

Kırmızı ışık söndü.

Düşen sandalyeyi kaldırıp oturdum. O da kendi sandalyesine çöktü. Tabancasını ayaklarının dibinde unutmuştu, kutuyu ise yeni doğmuş bir bebek gibi göğsünde tutuyordu.

“Şimdi bütün bunların şanslı bir tahmin olduğunu söyle bana,” dedim. “Demek âşık olmamam gereken birine âşık oldun. Ben de öyle düşünmüştüm. İlk tahminim yanlıştı ama şimdiki tahminim doğru.”

“Düşündüğün gibi değil,” diye fısıldadı. Yüzüme bakamıyordu bile.

“Hiçbir açıklama yapmak zorunda değilsin, Ashley.”

Ayağa kalkıp banyoya gittim, birkaç yaprak tuvalet kâğıdı ile geri döndüm. Ona vermeye çalıştım. “Yüzümü tuvalet kâğıdıyla silmeyeceğim, Alfred,” dedi.

Tuvalet kâğıtlarını cebime tıktırdım. “Peki.”

“Seni gerçekten korumak istiyorum,” dedi. “Ve gerçekten, gerçekten sana beslediğim hisler var. İşte nedeni bu, Alfred. Bütün bunları kabul etmemin nedeni bu.”

“Nueve nerede?” diye sordum.

“Hiçbir fikrim yok...” diye lafa başladı. Sonra durup, “Yolda,” dedi.

“Ne kadar sürer?”

“Bir saat, bilemedin iki...”

“Önden yola çıkmak istiyorum.”

“O seni her yerde bulur.”

“Biz,” dedim. “Söyle. *Biz seni her yerde buluruz.*”

“Biz seni her yerde buluruz.”

“Bir arkadaşımın başı belada. Çok kötü insanlar ona ya da ailesine çok kötü şeyler yapmadan onu bulmalıyım. O yüzden şimdi gidiyorum, sen de gitmeme izin vereceksin.”

“Bunu yapamam, Alfred.”

Kutuyu parmaklarından yavaşça söküp aldım.

“Sam’i uyandırmayacaksın. Peşimden gelmeyeceksin. Burada oturup erkek arkadaşının gelmesini bekleyeceksin, geldiğinde de kutuyu aldığımı ve onunla kafana vurduğumu söyleyeceksin. Daha inandırıcı olacağını düşünüyorsan, kafana hemen vurabilirim.”

“Sakın,” dedi. “Sakın beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlama.”

“Ben de buna güveniyorum,” dedim. “Bu gerçekten de yapmak istemeyeceğin bir şey.”

Etrafından dolaşıp kapının kilidini açtım. Arkamdan bir *klik* sesi geldi. Döndüğümde elindeki silahı gördüm. Kalın kafama nişan almıştı.

“Yalan mı söylüyordun?” diye sordum.

“Yalan söylediğimi biliyordun.”

“Nueve’den bahsetmiyorum,” dedim. “Görevinden de bahsetmiyorum. Doğru olanı yapmanın öneminden bahsediyorum.

Söylediklerin yalan mıydı? Hâlâ bir önemi var mı? Bence var. Bazen hangisinin doğru olduğu konusunda kafam karışıyor ama Excalibur'u bulduğumdan beri sürekli doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Mesela *benim* şimdi yapacağım doğru şey, arkadaşımı kurtarmak olacak. Doğru olan bu, Ashley. Yapılması gereken şey. Bazen doğru şeyler ile yapılması gereken şeyler iki taraf için de aynıdır. Bazen değildir. Mesela kafamın içine bomba koymak Sam'e göre doğrudu ama benim göre değildi. Ama sırf böyle şeyler oluyor diye doğru şeyi yapmaktan vazgeçmemelisin."

Biraz başım dönüyor gibiydi ve çok yorgundum. Artık gitmem gerekiyordu. "Sen kendi üzerine düşeni yap ben de kendi üzerime düşeni yapayım. Belki sonunda her şey olacağına varır."

Kapıyı açınca içerisi buz gibi havayla doldu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Belki soğuk yüzünden belki de Ashley'nin yüzüme tuttuğu yarı otomatik tabancadan.

"En azından nereye gittiğini söyle," dedi.

"Başladığı yere gidiyorum," dedim. Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Otoparkta yürürken kürekkemiklerimin arasındaki kasların seğirdiğini hissettim. Her an bir yerlerden bir merminin gelip beni bulmasını bekliyordum. Pencereden beni izlediğini biliyordum ama umurumda değildi. Şu anda benim için önemli olan tek şey Bay Needlemier'dı. Şu anda tehlikede olan dünya değil, sadece bir kişiydi ama o da en az dünya kadar önemliydi.

Bir kilometre kadar yürüyüp mısır sosisleri aldığım benzin istasyonuna geldim. Cep telefonunu kullanmak için tezgâhtar kızdan izin istedim.

"Neden?" dedi.

"Arabam bozuldu. Babamı aramalıyım."

"Cep telefonun yok mu?"

"Şarjı bitti." Gerçi babam da ölmüştü ama kızı gereğinden fazla bilgiye boğmak istemiyordum.

Bana inanmadığı belliydi. Bir şeyler satın alırsam telefonunu kullanmama izin verir diye düşündüm. Büyük boy meşrubat alıp yine telefonunu kullanıp kullanamayacağımı sordum.

“Dışarı da ankesörlü telefon var. Yoksa paran da mı bitti?”

“Daha şimdi meşrubat satın aldım,” dedim. Dışarı çıktığımda ankesörlü telefon falan göremedim; binanın arka tarafında, benzin istasyonunun parlak ışıklarından çok uzaktaydı. Gölgelelerin içinden gidip santralden telefon numarasını aldım. İngiltere bizden kaç saat ilerideydi? Yoksa geride miydi? Telefon on iki defa çaldıktan sonra bir kadın nihayet açıp Tintagel Uluslararası Merkezi’ni aradığım için bana teşekkür etti.

“Jourdain Garmot,” dedim.

Hatta parazit sesi duyuldu.

“Alo?” dedim.

“Bay Garmot şu an burada değil. Mesajınızı alabilir ya da sizi telesekreterine yönlendirebilirim?”

“Vosch, o zaman.”

“Pardon, kim dediniz?”

“Vosch,” dedim daha yüksek sesle. “İlk adını bilmiyorum.”

“Bir dakika lütfen.” Müzik çalmaya başladı. Odadan ceketsiz çıkmıştım çünkü ceketim yoktu. Titriyordum. Hat geri geldi ve kadın, “Bayım, şirket listesine baktım ancak bu isimde birine...”

“Tekrar bakın. Ben Alfred Kropp.”

“Kropp mu? C ile mi K ile mi?”

“K ile.”

“Tek P mi, Çift P mi?”

“PP.”

Müzik geri geldi.

Ağırlığımı diğer ayağıma verip boştaki elime hohladıktan sonra diğer elime hohlamak için ahizeyi sol elime aldım.

“Bay. Krapp?”

“Kropp.”

“Bay Vosch’a bağıyorum.”

Hattı bağlarken bir sürü farklı ses duyuldu. Havaya baktım. Bulutsuz gökyüzünde yıldızlar muhteşem görünüyordu. Hayatımda hiç bu kadar yıldız görmemiştim.

“Kropp,” dedi Vosch.

“Vosch, ben hazırım.”

“Neredesin?”

Nerede olduğumu söyledim.

“Orada bekle. Ayarlamaları yapacağım.”

“Markette bekleyeceğim,” dedim. “Hava çok soğuk. Vosch? Bay Needlemler için geç mi kaldım?”

“Hayır, Alfred. Tam zamanında aradın.”

Meşrubatımı yudumlayarak marketin içinde beklemeye koyuldum. Tezgâhtar durmadan bana bakıyordu o yüzden bir de çikolata aldım. Aklıma mısır sosis almak da geldi ama benim uğurlu sayım ikiye. Sürekli saatime bakıyordum. Geçen her saniyeyle Ashley fikrini değiştirebilir ya da Nueve gelip kızın fikrini değiştirebilirdi. Sam, Nueve’yi öldürür mü diye merak ettim, yoksa Nueve bu savaştan galip çıkabilir miydi? İkisi de işinin ehli iki Ajan Dokuz’du; kıyasıya bir mücadele olurdu. Camın arkasında durup önümdeki boş alanı seyretmeye koyuldum.

“Babana ulaşabildin mi?” diye sordu tezgâhtar.

Başımla onayladım. “Birazdan burada olur.”

Lincoln Navigator model siyah bir araç binanın önüne park etti. Öndeki yolcu kapısı açıldı ve Vosch arabadan inip şık trençkotunun yakasını düzeltti. Yavaşça dönerek otoparkı kolaçan ederken sağ elini cebinden çıkarmamıştı.

Tezgâhtar kıza veda edip dışarı çıkarken arkamdan, “Hey, arayı açmadan bunu tekrarlayalım,” diye seslendi.

“Yalnızım,” dedim.

“Bana yalan söylemezsin, Alfred.”

“Ben bir şövalyenin oğluyum. Dürüstlük kanımızda var.”

Çok komik bir fıkra anlatmışım gibi kahkaha attıktan sonra kapımı açtı. İkinci koltuğa oturdum. Yanımda ufak tefek, sansar kılıklı, sivri burunlu ve fıstık ezmesi kokan bir adam vardı. Bana, “Kımıldama,” deyip üstümü aradı. Vosch ise ön tarafa geçmiş, otobanda öldürdüğüm yassı suratlı, kısık gözlü adamın klonu olabilecek yassı suratlı, kısık gözlü, iriyarı birinin yanına oturmuştu. Belli ki yassı suratlı, kısık gözlü ve iriyarı adamlar da güzel kızlar gibi sürüsüne berekettti.

“Temiz,” dedi Sansar.

I-15 yolundan kuzeye, havaalanına doğru yola koyulduk.

“Beni nereye götürdüğünüzü biliyorum,” dedim. “Çemberin nerede tamamlandığını biliyorum.”

“Gayet münasip, değil mi?” dedi Vosch.

“Oui,” dedim.

00:11:03:21

Otuz beş bin fit yukarıdan baktığınızda Atlas Okyanusu kara tahta kadar düz görünüyordu, seyredilmesi de ancak o kadar ilginçti. Ama ben yine de o tekdüze grinin beni uyutmasını umarak izlemeye devam ettim. Uyumam gerekiyordu.

Vosch arkaya yatırdığı koltukta, tam karşımda oturuyordu, üzerinde balıkçı yaka beyaz bir kazak ve gri bir pantolon vardı. Düz-Surat II, yanında Sansar’la birlikte arkamdaydı. Hemen uyumuşlardı ve horlamaları beni deli ediyordu. Başkaları uyurken uyuyamamak kadar sinir edici bir şey yoktu.

Ben okyanusa bakarken Vosch da bana bakıyordu.

“Yalnızdım, yalnızdım, yapayalnızdım,” dedi usulca. “Uçsuz bucaksız denizde/Ve işkence içindeki ruhuma/Merhamet etmedi çıkıp bir aziz de.’ Coleridge’in ‘Yaşlı Gemici’³ isimli şiirinden. Bilir misin?”

Cevap vermedim. Zaten onun da umurunda değildi.

3 Şavkar Altınal çevirisi (iletişim Yayınları, 2008) (ç.n.)

“Şiir ruhun soluğudur...’ Bunu kimin söylediğini unuttum. Senin şiir bilgin P. Diddy ve Jay-Z şarkılarının sözleriyle kısıtlı. İstersen dinleyebilirsin. Uydudan radyo yayınıımız var. Televizyon yayınıımız da var. Ayrıca geniş bir DVD arşivimiz de mevcut. Üç Ahbab Çavuşlar’ın altı disklik setini daha yeni ekledik. Hem de yüksek çözünürlüklü. Çok hoşuna gidebilir.”

“Hayır, teşekkürler,” dedim.

“Ah, bir de kitaplar,” dedi. “Klasik ve popüler edebiyat. Korkarım hiç çizgi roman yok. Bana daha çok Archie hayranı gibi geldin. Kalın kafalı herif. Acaba Veronica ile Betty arasında bir seçim yapabilecek mi?”

“Her şeyden anlayan birisin,” dedim. “Şiir, kitaplar, müzik, çizgi romanlar, adam kaçırma, işkence, suikast.”

“Amatörce uğraşıyorum. Siz nasıl diyorsunuz? Hiçbir şey bilmez ama her şeyden anlarım.”

“Aklımı kurcalayan bir şey var,” dedim. “On Üçüncü Kafatası hakkında.”

Gülümserken tek kaşı saç çizgisine kadar çıktı.

“Neymiş?”

“Jourdain onu ele geçirmek için neden beni öldürmek istiyor?”

“Neden mi?” dedi Vosch bir anda kahkahalar patlatarak gözünden yaş gelinceye kadar güldü.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Ah, Alfred,” dedi Vosch, yanağını mendiliyle silerken. “Sanırım tavuklar neden karşıdan karşıya geçiyorsa o yüzden.”

“Bir dostum Jourdain’in bir efsanenin peşinde olduğunu söyledi.”

“Bunu bir dostun mu söyledi? O zaman dostlarını daha dikkatli seçmen gerektiğini söylerim ben de.”

Hızla öne atıldı ve ben karşılık veremedim kafamı tuttu. Avcunu burnuma bastırdı. Parmaklarıyla kafa derimi yokladı.

“Biz efsane falan aramıyoruz, Alfred Kropp. Kafatası şu anda elimizde ve birkaç saat içinde diğer on ikisinin yanındaki yerini alacak.”

Lafına tam devam edecekti ki durdu. Bunları bana anlatmakla kurallara karşı gelip gelmediğini merak ettim.

Konuyu değiştirdi.

“Needlemier’in elimizde olduğunu öğrenince, arayacağını biliyordum. Oyun tahtasında kalan en büyük taş oydu; onu kaybetmeyi göze alamazdın. ‘Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur.’”

“Bunu biliyorum işte. İncil’den.”

“Gerçi Needlemier, ‘dost’ kelimesinin anlamını biraz zorluyor. Sen Yahuda demeden bize Samuel’i verdi.”

“Belki de satrançtan anlamıyordur.”

“Kesinlikle bizim kadar anlamıyor.”

“Beni kendinle aynı kefeye koyma, Vosch.”

“Neden koymayayım? Sen ve ben o kadar da farklı değiliz. Avukata yaptığım hamleyi hemen tahmin ettin, ben de benimle temasa geçeceğini biliyordum. Bizi güdüleyen şeyler bile aynı, Alfred. Sen dostlarını kurtarmak için her şeyi yaparsın, Alfred, tıpkı benim de Jourdain Garmot için her şeyi yapacağım gibi. Şimdi bu oyunun sonuna yaklaşıyoruz: Sen vereceğin karşılığı planlarken ben de seni ona götürüyorum. Ne yapacaksın? Tintagel’de tuzak mı kurdun? Şu vasin ve gizemli ancak güzel sarışın oraya gitmemizi mi bekliyorlar? Yoksa kılıçlı İspanyol ile Şirket’ten yardım mı istedin?”

“Belki bundan çok daha basit bir şeydir,” dedim.

Güneş Atlas Okyanusu’nun üzerinde batmak üzereyken tek-düze gri tamamen altın rengine bürünmüştü. Parlak yüzeyin altında canlılarla dolu bambaşka bir dünya vardı, bizim dünyamız onlar için kesinlikle ölümcüldü. Mikroskobik olanlardan devasa olanlara kadar bir sürü yırtıcı ve av; deniz ağzına kadar

dolu ama bir o kadar da boştu. Son zamanlarda rüyalarımda o denizde ejderhalar vardı.

“Ovadaki Lancelot gibi,” dedi Vosch. “Günahlarının ritmiyle, kaçınılmaz ölümüne doğru yürüyor.”

“Bu kimin sözü?” diye sordum

Gülümsedi. “Benim.”

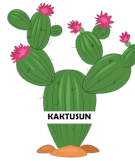
TINTAGEL, CORNWALL, B.K.

CAMELOT KALESİ

00:06:35:10

Kayalığın ucunda kümelenmiş harabeler ay ışığında parlıyordu. Dalgaların yüz metre aşağıdaki kayalara çarpışı duyuluyordu. Açık denizde fırtına vardı; batı ufkundaki kara bulutlar ve ara sıra çakan şimşekler görünüyordu. Ama çok uzak olduğundan gök gürültüsü duyulmuyordu.

Taşlar ağarmış, bin yıllık güneş ışığı, yağmur ve rüzgârdan sonra iyice yıpranmışlardı. Bir devin ağzından dökülmüş yaramaz dişler gibi yerden yükseliyorlardı. Burada bir zamanlar uzun koridorlar, avlular ve muazzam salonlar, katedral tavanı, yıkıntıların arasında, ortasında yuvarlak masanın olduğu bir toplantı odası, o masanın etrafına oturmuş kral ve onun şövalyeleri yer vardı. Kralın en iyi dostu ve benim atam olan şövalye de onlardan biriydi. İhaneti yüzünden kalenin beyaz taşları yıkılacak ve pek sevdiği kral ölecekti.

Gece yarısı olmuştu ve Camelot'ta kimsecikler yoktu.

"Jourdain nerede?" diye sordum.

"Nerede olduğunu biliyorsun," diye yanıtladı Vosch.

Elbette biliyordum. Ben ve Vosch kayalığın yan tarafına giden merdivenden inerken, Yassı-Surat II ve Sansar aracın başında kaldılar. Halicin doğu kıyısındaki mağara, açıklarda şiddetlenen ancak hiç sesi çıkmayan fırtınaya karşı esner gibi ağzını açmıştı.

Merlin'in mağarasına girdik. Tek bir duvarda yanan meşaleler gölgelerimizi yere ve büyük açıklığın diğer tarafındaki duvarlara yansıtıyordu. Doğal bir taş kütesinin üstünde çember şeklinde dizilmiş bir grup kafatası vardı.

"Bunlar da ne?" diye sordum dehşetle.

"Hâlâ tahmin edemiyor musun?" diye sordu Vosch.

Boş gözyuvalarında gölgeler dans eden gölgeler, kafatasları canlıymış izlenimi veriyordu ve ben yerimden kıpırdamadan titreyerek onlara bakarken onlar da taş duvarların arasındaki yarıklardan ısıklık çalıp uğuldayan rüzgârın eşlik eden sesiyle bana bakıyordu.

"Onlar Kutsal Tarikatın Şövalyeleri, Alfred. Şu Suedberg'li Windimar. Şuradaki de St. Etienne'li Bellot. Ve şu da Sicilyalı Cambon. Sana en yakın duranlar ise Lord Bennacio ve elbette Lancelot'un vârisi ve baban Bernard Samson."

Demek ki Jourdain Pennsylvania'da bununla uğraşıyordu: Knoxville'de yaptığının aynısı. Şövalyelerin mezarlarını kazıp kafalarını alıyordu.

Kafataslarını saydım. On iki. Babamın çok uzun zaman önce Farrell dayımın evindeki konuşmasını hatırladım. *Geriye sadece on ikimiz kaldı...*

Arkamda duran Vosch, "Tam ortalarında, son bir tane için daha yer olduğunu görüyorsunuz; en şerefli yer."

Son bir amaç... On Üçüncü Kafatası için.

"Burası benim yerim olsa gerek," dedim. "On Üçüncü Kafatası benim."

Vosch'un uçakta bana neden güldüğünü anlamıştım. Birçok şey olabilirdim ama efsane değildim. Jourdain'in aradığı şey Merlin'in kristalden oyduğu büyülu kafatası değildi. Hiç alakası yoktu. Sofia denen şey Tanrı'nın solunda duran bir tanrıça değilse, Alfred Kropp da Kıyamet Günü Kafatası değildi.

Vosch beni rahatlatmak ister gibi kolunu attı. Bu hareketi o kadar gereksiz ve tiksindiriciydi ki midemin kalktığını hissettim.

Kolunu omzumdan itip, "Ben Tarikat'ın üyesi değildim. Ölünceye kadar onun babam olduğunu bile bilmiyordum. Ben onlardan biri değilim."

Ama her şeyden ben sorumluydum: Kılıcı alıp Jourdain'in babasına vermiştim ve şövalyeler bu yüzden ölmüştü. Şimdi de kafatasımı benim hatamı düzeltmeye çalışırken ölen şövalyelerin kafataslarının oluşturduğu çemberin ortasına koyacaklardı ama ben kalkmış, tiksindirici şeylerden bahsediyordum.

Vosch gölgelerin içinde kayboldu. Bir dakika sonra elinde beyaz saten kumaşa sarılı uzun ve ince bir nesneyle geri geldi. Ucundan tutup çekince kumaş yere düştü.

"Veda hediyesi," deyip Knoxville'de bıraktığım siyah kılıcı verdi. "Pek sadık Alphonso Needlemer'dan."

Kılıcı aldım. Meşalelerin alevleri kılıcın keskin kenarını aydınlatıyordu. Taş blokun üzerinde kafatası duran son şövalyenin kılıcıydı bu.

"Kafamı Montana'da kesmek çok daha kolay olurdu sizin için, biliyorsun değil mi?" dedim.

"Daha kolay olurdu... ama bu kadar şairane olmazdı."

Beni dirseğimden kavradığı gibi mağaranın arka tarafına götürdü. Önümüzde uzayan gölgelerimiz çarpık bir şekilde duvarlara yansırıyordu.

Yolu göstermesine gerek yoktu; zaten biliyordum. Bu yoldan daha önce de yürümüştüm. Taşın ortasındaki geçidin bulunduğu

yere geldik. Dünyayı kurtarmak için Bennacio'nun kılıcını ilk kez kullandığım gizli odaya açılan kapıydı burası.

Vosch girişin önünde durdu. "Artık vedalaşsak iyi olur, Alfred. Beni bir daha görmeyeceksin."

Omzunun üstünden duvardaki kafataslarına baktım. Ben onu görmeyecektim ama o beni görecekti.

Nereye baktığımı gördü. "Buradan daha uygun bir istirahatgâh düşünebiliyor musun, Alfred? Herkesin kutsal saydığı sembolün altında, dünyayı kusursuz bir yer haline getirme hayalleriyle bir çiftçi çocuğun aklını çelen büyücünün sığınağı. Ve bu gece çember tamamlanacak: Lancelot yukarıdaki duvarları yıkmıştı ve şimdi de son oğlu burada onların yaptıklarının bedelini ödeyecek. Sen burada aitsin. Elbette buraya aitsin!"

Geçide yöneldim. Vosch yumuşak bir sesle arkamdan, "*Adieu, Adieu*, Alfred Kropp. 'Derler ki laneti bir yetimin/Cehennemlik edermiş gökteki ruhu olan/Ah, nasıl da ağır fazlasıyla/Bir ölünün gözündeki lanet bundan!'⁴."

Ayağımın altındaki taşlar eziliyordu. Aşağı inen yol kimi yerlerde o kadar daralıyordu ki, zaman zaman yan yan giderek çıkıntı yapan jilet gibi keskin taşların kenarlarından sakınmam gerekiyordu. Duvarlar rutubet yüzünden ıslaktı ve girişten gelen rüzgâr sesi tiz bir ıslık gibi tınlıyordu: Merlin'in hayaleti aşk yüzünden dağılan krallığın ardından ağlıyordu. Keskin taşlara parmaklarımla dokunup ejderhanın dişlerini düşündüm. Arkamdaki giriş dudaklardı, bense şu anda ağzın içindeydim ve boğaza ilerliyordum.

Ana odaya açılan geçide geldim. Bir sene önce burada, ejderhanın karnında ölmüştüm. Ama bir sene önce başka seçeneğim yoktu. Sanki ben bir şey yapmazsam olaylar durmayacaktı.

4 Coleridge, Yaşlı Gemici, çev. Şavkar Altınel. (ed.n.)

İstemediğim halde ona sahiptim ve Nueve'nin dediği gibi sahip olduğum şey bir hazine değil, hediye idi. Hazinesi istifleyebilirdiniz. Hediyeleri asla.

Benim de dağıtacağım hediyeler vardı. Bay Needlemer'a, Sam'e ve çok tuhaf bir şekilde Jourdain Garmot'ya.

Odaya girdim.

BÜYÜCÜNÜN MAĞARASI

00:05:25:19

Ejderhanın karnının içinde hiçbir referans noktası yoktu. Duvarlar ve tavan gölgede kalıyordu, içine ilerledikçe ortasında mısınız yoksa kenarına mı yaklaşıyorsunuz, anlaşılmıyordu. Nerede durursanız durun ortası gibi geliyordu.

Tavandaki gizli yarıklardan sızan loş ışıktaki hayalet gibi görünen Jourdain Garmot, elinde benimkinin benzeri bir kılıçla içeride bekliyordu.

Ona doğru yürüdüm. Üç metre kala bana, “Dur,” dedi. Durdum.

“Kim olduğumu biliyor musun?” diye sordu.

Cevap vermedim. Elbette kim olduğumu biliyordum, ayrıca o da bildiğimin farkındaydı. Sanki Knoxville’deki karşılaşmamızdan beri bu anı prova etmişti. Defalarca yazdığı için ezberlediği bir senaryoyu takip ediyordu adeta.

“Burada öldürdüğün adamın oğluyum.”

“Ben de o adamın Játiva’da öldürdüğü adamın oğluyum,” dedim.

“Evet, Lancelot hanedanının son oğlu. Söylesene, Alfred Kropp, benim hangi hanedandan geldiğimi biliyor musun?”

Bilmiyordum. Kimse bana Mogart’ın hangi şövalyenin soyundan geldiğini söylememişti.

“Mordred hanedanından,” dedi Jourdain. “Arthur’un tek oğlu, Mordred. Kralın ve Camelot tahtının tek vârisi. Babamın kılıcı ele geçirmek için neden bu kadar uğraştığını anlıyor musun? Çünkü onun hakkıydı.”

“Arthur’u Mordred öldürdü ama,” dedim.

“Onun fani canını aldı. Ama Arthur’a asıl ihanet eden, ruhunu öldürüp onu Mordred’in annesinin kollarına atan senin atandı. Lancelot olmasaydı Camelot yıkılmazdı.”

Kılıcını iki eliyle göğsüne kadar kaldırdı.

“Rüyamda Leydi bana gözüktü,” dedi. “Kanın, Arthur hanedanının üstündeki laneti kaldıracak ve Camelot bir kez daha yükselecek ve Başmelek kılıcı geri getirecek; bana, yani Arthur’un son oğluna.

“Haydi, Alfred Kropp, bin yıl önce atalarımızın başladığı şeyi bitirelim artık.”

Jourdain Garmot hızla üzerime atıldı. Yukarıdan kafama indirdiği kılıcı engellemek için kılıcımı son anda kaldırdım. Kılıçlar çarpışınca çınladılar ve darbenin etkisiyle dizlerim titredi. Kılıçlarımızın çınlayan metalik sesiyle ortaya çıkan küçük kıvılcıklar gölgelerin içinde kayboluyordu.

Kılıcını aşağı bastırdı. Sol elimle uzanıp kılıcı tuttuğu elini yakaladım. Kolunu büküp kılıcımı kurtararak böğrüne sapladım. Kılıç sert bir şeye çarptı; kaburgasını yarıp oradan karnına indi. Jourdain’in gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu.

Geri çekildi. Ben yerimden kıpırdamadım. Karşımda nefes nefeseyken beyaz gömleğinde kan lekesi belirdi.

“Bu kadar yeter mi?” dedim. “Babalarımıza hiçbir şey borçlu değiliz, Jourdain. Onlar çoktan öldü. Bütün şövalyeler öldü. Kale

ise bir avuç taştan ibaret ve bin yıl sonra onlar bile kalmayacak. Kılıcın geri geleceği de yok. Bırak artık.”

Kılıcını sol eline alıp yine üzerime geldi. Darbesini savuşturup kılıcımı sağına savurdum. Kılıcın ucu gömleği yırtıp açıkta kalan karnına beş santim kadar girdi.

Babasının sözleri kafamın içinde yankılandı:

Soylu Bennacio, babanın kaderiyle nasıl yüzleştiğini söyledi mi sana?... Ona eziyet ettim. Binlerce kez kestim, ta ki diz çöküp sefil hayatını sona erdirmem için bana yalvarana kadar.

Jourdain’in ağzı bir şey diyecekmiş gibi açıldı. Geriye sendeledi ama üzerine gitmedim.

“Seni öldürmek istemiyorum,” dedim. “Kimsenin ölmesini istemedim, babanın bile, ama başka seçeneğim yoktu. Ama şimdi var, senin de bir seçeneğin var, Jourdain. Bırakıp gidebilirsin. İkimiz de bunları geride bırakıp gidebiliriz.”

Hiçbir şey söylemedi. Senaryonun dışına çıkmıştık. Hiç böyle hayal etmemişti, ona göre böyle olmaması gerekiyordu.

“İzin ver de seni kurtarayım,” diye fısıldadım.

Sağ kolu işlevsizce gövdesinin yanında sallanırken sol eliyle kılıcı deli gibi savurarak bir kez daha üzerime geldi. Sağından geçip döndüm ve sol kolumu boynuna doladım. Kafasını göğsüne eğerken kılıcımı kabzasına kadar bedenine sapladım.

Kaskatı kesildiğini hissettim. Parmakları gevşeyince kılıç elinden kayıp yere düştü. Artık sadece onun nefesi ile kendi nefesimi ve uzaklarda uğuldayan rüzgârı duyuyordum.

Kılıcı içinden çıkarıp kenara fırlattım. Sonra da yavaşça yere inerek onu da nazikçe yere bırakıp başını kucağıma aldım. Gözleri açıktı. Yüzüme bakarken ağzı hareket ediyor ama hiçbir şey söylemiyordu.

“Affet,” dedim.

“Tanrı’nın işi!” dedi güçlkle.

Babasının kılıcını alıp sol avcumu kestim.

“Kimin işi olduğunu şimdi göreceğiz, Jourdain,” dedim. “Bu seni iyileştirecek ama gerçek yaran çok daha derinde.”

Kanayan elimi böğrüne bastırdım. “Başmeleğin adıyla,” dedim. “Işığın Prensi.”

Gözleri devrildi. Kanımın onunkine karıştığını hissedebiliyordum.

“Sana huzur getirsin.”

00:04:47:19

Yürüyemeyecek kadar zayıf düştüğünden onu bebek gibi kucakladım ve ejderhanın boğazından tırmanıp ağzından geçtim. Üst kattaki büyük odaya, Vosch'un bizi beklediği kafatası mağarasına döndük. Vosch girişte bizi görür görmez silahını çekip yüzüme nişan aldı.

"Hayır," dedi Jourdain, nefes nefese. "İndir silahını."

Vosch silahını indirdi.

"İyileşecek," dedim. Ama Vosch'un bana inandığından emin değildim: Jourdain'in üstü başı kan içindeydi. Onu indirip kafataslarının karşısındaki duvara yasladım. Ben de odanın diğer tarafında sırttan kafataslarının durduğu taş a yaslanıp yere oturdum.

Vosch bana bakıyordu. Ben Jourdain'e bakıyordum.

"Alfred bana merhameti öğretti," dedi Jourdain. "Bu merhamet için yalvarmak sayılmaz mı?" Gülümsedi. "Beni affetti. Bu, af dilemek sayılmaz mı?" Bana dönüp gülümserken Vosch da gülümsedi. Gülümsemelerle kuşatılmıştım. Jourdain'in. Vosch'un. Kafataslarının.

Jourdain, “Silahını kaldır...” dedi.

Sırıtarak.

“Bu kadar kolay olmamalı.”

Vosch hemen anladı. Ama ne yazık ki ben o kadar çabuk anlayamamıştım. İki adımda tepeme geldi. Sağ elindeki silaha baktım. Halbuki sol elindeki ejderha başlı uzun hançere bakmam gerekirdi.

Jourdain’i neresinden bıçakladıysam o da aynı yerime isabet ettirdi. Ama onun sapladığı yerde darbeyi savuşturacak kaburga kemiği yoktu. Bıçak olduğu gibi göğsümün ortasına giriverdi.

Vosch. Jourdain. Kafatasları.

Hepsi sırtıyordu.

00:04:34:19

Yüzleri meşalelerin ışığında sürekli bulanıktı, konuşmaları ise uğuldayan rüzgârla göğsümdeki kanın çıkardığı sesle birlikte adeta çok uzaklardan geliyordu.

“Ölmüş,” dedi Sansar. “Gözlerine baksana. Gözkapakları hareket etmiyor.”

“Hayır, yaşıyor,” dedi Vosch. “Nefes alışını duyuyorum.”

“Hey, Kropp,” dedi Yassı-Surat II, kaburgalarını dürterek. “Yaşıyor musun?”

Yüzlerinde çarpışan ışığı ve gölgeleri gördüm. Bana korku maskelerini ya da karnavallarda insanı gösteriye çekmeye çalışan yaratıkları hatırlatıyorlardı.

“Çağır onu, Alfred,” dedi Vosch. “Başmeleği çağır. Sen onun için çok değerlisin. Seni kurtarmaya gelecektir. Ayağını taşa vurmayasın diye gelip seni elleriyle kaldıracaktır.”

“Gelmeyecek,” dedi Sansar. “Kropp onu kızdırdı.”

“Hayır,” dedi Yassı-Surat II. “Gelmeyecek çünkü umurunda değil.”

Sansar böğrüne dokunup kanlı parmaklarını ışığa doğru kaldırıp baktı.

“Ama ona bunu vermiş,” deyip parmaklarını ağzına sokup kanımın tadına baktı. Vosch bunu yapmayı kesmesini söyledi. “Canı yanacak değil ya,” dedi Sansar. “Kalp hastalığım var. Çocuk da vampir gibi ama tam tersi iş görüyor.”

“İkiniz de yanılıyorsunuz,” dedi Vosch. “Gelmeyecek çünkü öyle bir varlık yok.”

“Ben var ya da yok demiyorum,” dedi Yassı-Surat II. “Ama sen de hiçbir şey yok diyerek kestirip atamazsın, Vosch.”

“Neden olmasın?” dedi Vosch. “Bizi seven bir şey varsa, bunu nasıl açıklıyorsun?” Taşın üstünde duran kafataslarını işaret etti.

“Sevgiden bahseden kim?” diye cevap verdi Yassı-Surat II, ortalığı çınlatan kahkahasıyla. “Ben yalnızca bir şeyin yokluğundan yüzde yüz emin olamazsın diyorum. Bütün bunlar rastlantı olamaz.”

“Neden olmasın?” dedi Vosch. “Rastlantısallık da her şeyi gayet güzel, hatta daha iyi açıklıyor.”

“Size söyledim,” dedi Sansar. “Çocuk şövalyeleri öldürdü; bu da Tanrı’yı kızdırdı. Tanrı kendini kızdıranlara bunu yapar. Mısırlıların nasıl çarptığına baksanıza, bütün o salgın hastalıklar falan...”

“Ne biçim bir tanrı bu?” diye sordu Vosch.

“Kızdırmaman gereken bir tanrı,” dedi Sansar.

“Bırakalım da bu tartışmayı Alfred çözüme kavuştursun,” dedi Vosch. “Sen ne düşünüyorsun, Alfred? Tanrı var ama onu kızdırdığın için seni cezalandırmak için yavaşça ve acılar içinde ölmeni mi istiyor? Yoksa Tanrı var ve izlediği filmden sıkıldığı için bitmesini beklerken azizlerine mesaj atacak kadar kayıtsız mı davranıyor? Ya da Tanrı falan yok ve cennet dediğimiz şey yıldızların arasındaki boşluktan mı ibaret? Sen ne diyorsun? ‘Bu yüzden kendimi hor görüyor, Toz ve kül içinde tövbe ediyorum’

mu diyorsun? ‘*Eli, eli, lema şevaktani*’ mi diyorsun? Yoksa ‘Su, su, nereye baksan yalnızca su ama hiçbir yerde yok içecek bir damla’ mı diyorsun? Söylesene, Alfred. Bu tartışmaya bir nokta koy.”

“Birazdan burada olacak.” Konuşmak bile canımı yakıyordu.

“Doğru!” dedi Vosch alay edercesine. Başmelekten bahsettiğimi sanıyordu ama benim kastettiğim o değildi. Arkamdaki taşa yaslanıp ayağa kalktım ve mağaranın ağzına doğru yürüdüm. Peşimden gelmediler. Tanrı hakkında tartışmaya devam ediyorlardı.

Küçük halicin kıyısında dizlerimin üstüne çöktüm. Öksürünce ağzım kanla doldu. Basamaklara doğru sürünmeye devam ettim. Tartışırken yükselen seslerini hâlâ duyabiliyordum. Tanrı var mıydı yok muydu? Şayet varsa, ne yapıyordu? Neden burada bir şey yapmıyordu? Yukarıda, karanlığı aydınlatan yıldızları gördüm. Onlar bu konuda sessizlerdi.

Merdivenleri tırmanmaya başladım.

Gelecekti. Geleceğini biliyordum.

Geldiğinde orada olmak istiyordum.

00:00:12:44

Onu getiren helikopter doğudan gelirken kıpkızıl güneşte bir siluetten ibaretti.

Kayalığın yanında onu bekliyordum. Yüz metre aşağıda dalgalar, rüyamda gördüğüm ejderhanın dişleri gibi sudan yükselen kayaları dövüyordu.

Helikopter indi. Ayağa kalktım. Ama uzun süre ayakta kalamazdım; çok kan kaybetmiştim.

Pahalı bir takım elbise giymiş, uzun boylu ve zayıf bir adam, tutma yeri altın kaplama, siyah kaplı bastonuyla helikopterden indi. Yanında ise çok uzun boylu, kocaman elleri olan, solgun tenli ve köpek suratlı bir adam ile mavi gözlü bir sarışın vardı.

Arthur'un beyaz kalesinin taşlarının arasından bana geliyorlardı.

Elimi kaldırıncı durdular.

"Alfred," dedi Nueve. "Bizi bekliyor muydun?"

“Nueve,” dedim, konuştuğum için göğsüme korkunç bir ağrı saplanırken. “Cevaplarını bildiğin sorulardan uzak durmalısın. İnsanlar aptal olduğunu sanacak.”

Daha fazla ayakta duramadım. Dizlerimin üstüne düşünce Sam yanıma koştu. Kafamı taşla kaplı zemine çarpmadan beni yakalamayı başardı ve başımı kucağına aldı. Eliyle böğrümü yokladı. Oradaki ıslaklığı hissedince parmak uçlarıyla yaramı kontrol etti.

“Helikopteri çalıştır,” dedi Nueve’ye. “Onu derhal bir hastaneye yetiştirmeliyiz.”

“Hayır,” dedim.

Şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktı. “Seni karargâha götürceğiz, Alfred. Direktör Smith yönetim kuruluna durumunu bizzat anlatman için bütün ayarlamaları yaptı.”

“Hayır, Sam,” dedim. “Kurulun karşısına çıkıp... kusursuz ordu yaratmak için beni kullanmasınlar diye yalvarabilirim... belki bunu kabul de ederler ama bu, fikirlerini değiştirebileceği ya da güç delisi birinin gelip...” Bunu derken Nueve’ye baktım, “onları ikna edebileceği gerçeğini değiştirmiyor. Beni kaçırıp lobotomi uyguladıktan sonra Sofia bebeklerini beslemek için iliğimi kurutabilirler. Ya da birden bu dünya için çok tehlikeli olduğuma karar verip düğmeye basıverirler...”

Nefesim kesildi. Camelot harabelerinde, kimi zaman güzel kimi zaman nahoş, çok zaman geçirmiştım. Bu seferkinin nasıl olduğuna karar veremiyordum ama yapılması gerekeni çok iyi biliyordum.

“Ayrıca Sofia’yı BAPASIFÖ tamamlamazsa, bir başkası tamamlayabilir...”

“Bunu bilemezsin, Alfred,” dedi Sam.

“Sam, anla beni. Neden atom bombalarımız var? Çünkü onları yapmak mümkündü. Çünkü yapabiliyorduk. Gün gele-

cek, er ya da geç, birileri Sofia'yı yapmak için beni kullanacak. Çünkü bu mümkün. Çünkü yapabiliyorlar.”

Ağlamaya başladı. Daha önce ağladığına hiç görmemiştim. Birçok insan ağlandığında çirkin görünürdü. Samuel zaten çirkin biriydi ve şimdi ağlarken çok daha çirkin görünüyordu.

“Alfred, Şeytanın Kapısı'nı hatırlıyor musun? Sana hiç umudun olmadığını söylediğimde bana ne dediğini hatırlıyor musun? Dayan, Alfred. Sadece birazcık daha. Birazcık daha...”

Helikopter çalıştı ama sesi boğuk geliyordu. Sanki motoru bir camın ya da perdenin arkasından çalışıyordu. Sam'ın kafasının çevresi bulanık görünüyordu, o sırada boşluğa düşmeye başladığımı hissettim; beyaz ve merkezi olmayan bir boşluktu, tam olarak bir yuva değildi belki ama bir yuva gibi sıcak, rahatlatıcı ve bensizdi.

“Olay şu,” dedim ona. Beni duymak için kulağını neredeyse ağzıma yapıştırdı. “Mevzu şu, Sam. Mogart ve iblislerle uğraşırken dünyayı kurtardığımı sanıyordum ama olay dünya değilmiş, benmişim. Bu kez...” öksürdüm. Ağzıma dolan kanı yutmak için kendimi zorladım. “Bu kez kendimi kurtardığımı sanıyordum ama aslında dünyayı kurtarıyormuşum. Dünyayı kurtaracağım, Samuel. Onu benden başka kimse kurtaramaz.”

Artık Sam'i göremiyordum. Ama kaleyi gördüm, hem de otların bürüdüğü harabe taş yığınının değil, gökyüzüne yükselen bembeyaz duvarları ve siperleri olan kaleyi. Surların üstündeki parlak zırhlı şövalye beni selamlamak için kılıcını havaya kaldırmıştı.

Beyaz boşluğun diğer tarafından Samuel'in sesini duydum. “Orada öyle durmayın! Onu Helikoptere taşıyamama yardım edin! Yardım edin!..”

Surların üstündeki şövalye başını eğdi.

00:00:00:13

Beyaz ve merkezsiz boşluğun ortasında taş ve jilet kadar keskin kristal dağına tırmandım.

Her şeye kadir Tanrı'ya...

Yorucu bir tırmanıştan sonra zirveye ulaştım. Buradaki uzun otlar parmaklarımı sarıyordu. Çıplak dalları olan bir porsuk ağacına yürüdüm.

Ve Başmelek Mikail'e...

Dalları etrafa saçılan ağacın altında bir adam vardı. *Andy Griffith* dizisindeki Barney Fife'a benziyordu.

"Al," dedi Farrell dayım. "Tam zamanında geldin."

...ve bütün azizlere, ve sana, Baba...

Bana sarıldı, delirmiş gibi davranıyordu. Arkasındaki otların arasında duran uzun boylu ve beyaz saçlı bir adam gördüm. Otların rengi yemyeşildi.

Son şövalyenin önünde başımı eğip diz çöktüm.

Düşüncelerimle, sözlerimle ve yaptıklarımla pek çok günah işledim...

“Ah, Alfred,” dedi Lord Bennacio şefkatli bir sesle. “Asıl ben senin karşında diz çökmeliyim.”

Hatalarımla –her hatamda göğsüme bir yumruk iniyordu– hatalarımla... en büyük hatamla günah işledim...

Ayağa kalkmama yardım etti, onu şimdi altın bir kapının arkasından görüyordum. Kapının yanında yele gibi dalgalanan saçlarıyla bir adam daha vardı.

O yüzden size yalvarıyorum...

Babam gülererek kolunu kaldırınca kapıdan bir kadın çıktı. Babamın uzattığı elini tuttu. Kımıldamıyor, bana doğru gelmiyor ama orada durup bekliyorlardı.

Annem beni kollarına aldı. Hayalet ya da rüya değildi. Onu hissediyordum. Saçının kokusunu alıyordum.

Yalvarıyorum!

Etrafımda toplandılar. Bennacio bir kahkaha atıp omzuma pat pat vurarak, “Haydi, Alfred Kropp! Ziyafeti kaçırmak istemezsin!” dedi.

Birlikte altın kapıdan geçtik.

00:00:00:03

00:00:00:02

00:00:00:01

00:00:00:00

SON TAHLİYE ARAYÜZÜNE ULAŞILDI

SONSÖZ
BAPASİFÖ ACİL DURUM GÜVENLİ EVİ
(ADGE: BALIKÇIKRAL)
LONDRA’NIN DIŞINDA BİR YER

İkinci ölümüm de böyle oldu işte.

Bu da beni üçüncü hayatıma getirdi: Altın kapıdan geçemedim. Tam eşikten geçerken bir kadının bana seslendiğini duydum. Geri dönmek istemedim. Bunu anlamak çok da zor olmasa gerek. Ama ses beni çağırmaya devam etti ve beyaz bir sis kapıyı, annemi ve babamı içine aldı. Sonra da beni sarmaya başladı, ta ki yanımda kimse olmadığını anlayana dek. Derken başka birinin yanında olduğumu fark ettim. Bana sarılmıştı. Sanki ben düşerken o da benimle düşüyordu. Kim olduğunu anlamam için bana seslenmesine gerek yoktu. Kendimi ondan uzağa ittim. Açtım, yorgundum ve annemi yine bırakmak istemiyordum. Ve, *Henüz değil, henüz değil, Sevgili Arthur*, dediğini duydum.

Ondan nefret ettiğimi söyledim. Bunun hiç adil olmadığını, ne kadar da iyi bir koruyucu melek olduğunu, kılıcını çalmama, bütün şövalyelerin ölümüne, hatta kendi ölümüne –hem de iki kez– izin verdiğini söyledim. Annemin yanında kalmak istiyordum.

Ama biri daha bana seslenmeye devam ediyordu bu kişi Başmelek Mikail değildi.

Bu kişi Abigail Smith’ti.

“Alfred... Alfred!.. Alfred beni duyabiliyor musun?”

Gözlerimi açtım. Beyaz duvarlı, ahşap zeminli odada, bir yatakta yatıyordum. Başucumdaki masanın üstünde çiçeklerle dolu bir vazo vardı. Sanırım papatya.

“Ah, kahretsin,” dedim. “Yine tahliye edildim.”

Yatağın yanında oturmuş gülümsüyordu. Bu duvarlar bile o muhteşem dişlerinin yanında sarı kalıyordu.

“Bir kediden daha çok canın varmış,” dedi.

“İkisi gitti, yedisi kaldı,” dedim. “Neredeyim?”

“Güvenli evdesin.”

“Ben mi? Güvende miyim?”

“Elbette güvendesin.”

“Sam nerede?”

“Burada. Görmek ister misin?”

“Şimdi olmaz. Sen Eko Kampı’ndan ayrılınca olanları anlattı mı?”

Başıyla onaylayıp elimi tuttu. “Seni orada bırakmamam gerekirdi, Alfred.”

“Orası belli,” diye cevap verdim. “Peki neden gittin?”

“Seni kurtarmanın tek yolunun bizzat kurula çıkmak olduğunu düşünmüştüm.”

“Ve Nueve’nin planladığı şeyden haberin yoktu?”

“Elbette yoktu. Benim onayım olmadan hiçbir şey yapılmaması yönünde kesin emir vermiştim.”

Biraz düşündüm. “Bu günlerde iyi bir yardımcı bulmak oldukça zor, öyle değil mi?”

Şu nazik İngiliz kahkahasını attı.

“Dr. Mingus’un işine son verildi. Onu bir daha görmeyeceksin.”

“Bu iyi. Hastalarına karşı tutumu pek hoş değildi. Peki ya Nueve?”

Gülüğü soldu. “Ben Eko Kampı’ndan ayrıldıktan sonra sergilediği davranışlar incelenirken Ajan Dokuz görevi şimdilik askıya alındı.”

“Peki, bu ne demek oluyor?”

“Başı büyük belada demek oluyor.”

“Yönetim kurulunu ikna edebildin mi?”

“Neuve’nin artık bizimle alakası kalmadı. Acil durum yetkisi aldım, Alfred, olağanüstü durumlarda bunu yapabiliyorum. Ve içinde bulunduğumuz koşullar fazlasıyla olağanüstü.”

“Peki ya Ashley? Onun da başı belada mı?”

“Sence öyle olması gerekmez mi?”

“Yani onu tutukladınız mı?”

Cevap vermeden önce uzunca bir süre yüzüme dikkatle baktı.

“Sence ona ne yapmalıyım?”

Biraz düşündüm. “Hiçbir şey.”

Şaşırmıştı. “Gerçekten mi? Hiçbir şey mi?”

“Bence bana zarar vermek istememişti. Elinden geldiğince beni korumaya çalışıyordu. Ama Neuve yüzünden zor durumda kalmıştı. Çünkü Ashley... şey, sanırım ona âşıktı. Ve kime âşık olacağını seçemezsin, tıpkı şu vampir hikâyelerindeki vampirlere, gerçek hayatta da salaklara âşık olan kızlar gibi. Bazen böyle şeyler olur, kontrol etmek istediğin ama içinden çıkamadığın bir durumda kalırsın. Ajan Dokuz, babam gibi bir şövalye ya da Jourdain gibi darmadağın olururisin.”

Konuşmayı yeni öğrenen çocuğunun gevelemesini seyreden bir anne gibi bana bakıyordu.

“Yapmam gereken şey,” dedim. “Babam ne olursa olsun, Kılıç onu öldürse bile onu koruyacağına yemin etmişti. Samuel Ajan Dokuz’ken, düşünilemeyi düşünmek zorundaydı, düşünülemez olan, beynimin içine ÖC 1031 koymayı gerektirse bile. Anlıyor musun? Nueve ve Mingus bile –Mingus’u saymasak da olur, o herif gerçekten keçileri kaçırmıştı– başka seçenekleri olmadığını

sanıyorlardı. Ashley'nin sadece iki seçeneği vardı; ya beni hepten Nueve'nin eline bırakacaktı ya da elinden geldiğince bana yardım edecekti. Yine de şansı varken bana söylemesini isterdim.

“Ve Jourdain. Sanırım gerçekten de babasına yaptıklarımın intikamını alırsa kılıcın ona döneceğini düşünüyordu. Bu arada ona ne oldu?”

Ashley konusundaki gibi, “Ona ne olmasını isterdin?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Şey, biraz terapi alsa fena olmaz. İkimiz de. Eskiden terapiye gitmekten nefret ederdim ama şimdi şu grup olaylarına katılmamız gerektiğini düşünüyorum. Ben, Sam, Ashley ve Jourdain.”

Espri yapıyorum sanıp güldü ama yarı yarıya ciddi olduğumu anlamamıştı.

“Nueve'yi istemiyor musun?”

“Terapinin onun işine yarayacağını sanmıyorum. Muhtemelen bastonundaki kılıcı çekip terapistin kafasını uçurur.”

Kafa deyince aklıma geldi. “O kafataslarını geri almalıyız,” dedim. “Ait oldukları mezarlara geri koymalıyız.”

“Şu anda onların icabına bakılıyor,” dedi.

“Güzel,” dedim. “Geriye on üçüncüsü kalıyor. Bana ne olacak?”

Yine Ashley ve Jourdain'de olduğu gibi, “Sen ne olmasını istersin?” diye sordu.

“Benim istediğim şeyi sen bile veremezsin?” dedim.

“Her şeyi verebilirim, Alfred.”

“Ah, doğru. Artık acil durum yetkilerin var. Kraliçe Abigail. ‘Her şey’ derken?..”

“Seni tahliye edip yeni bir kimlik verebilir, seni istediğin yere götürebiliriz.”

“Normal bir hayat da verebilir misiniz?”

“Evet.”

“Normal bir arayüze yerleştirebilir misiniz?”

“Evet.”

“Peki beni rahat bırakabilir misiniz?”

“Evet.”

“Sonsuza dek mi?”

Bu kez “Evet” demedi. “Başta ben olduğum sürece.”

“Ama sen sonsuza kadar başta olamazsın.”

“En fazla bu kadarını verebilirim, Alfred.”

“Ya işini kaybedersen... ya da emekli olduğunda... ya da birileri sana bir şey yaparsa... O zaman yine açıkta kalırım.”

“Olan oldu,” dedi dikkatlice. “Geriye dönüp bunları değiştiremem, Alfred.”

“Sanırım benim en büyük sorunum bu,” dedim. “Şu değiştirilemeyen bölümde takılıp kalmak.”

“Başka bir seçeneğin daha var. Bir alternatif.”

“Alternatiflerin olması güzel. Nedir peki?”

“Yaklaşık bir sene önce yeni yetenek arayışında olduğumuzu söylemiştim, hatırlıyor musun?”

“Evet. Ben de eve döner dönmez seni aramıştım ve önce büyümem gerektiğini söylemiştin.”

Gülerken kendime dışçisinin kim olduğunu sormayı onuncu kez hatırlattım. Gülümsemesi insanı kör ediyordu.

“Böyle olmuştu, değil mi?” Benim bir şey söylememi beklemeden devam etti: “Alfred, sana Şirket içinde bir pozisyon teklif ediyorum.”

Bu kez iyice anlamam için bekledi. Anlamam uzun sürmüştü ama Abby Smith sabırlı biriydi. Ona bakarken tek bir kasının bile oynadığını görmedim.

“İki gün önce beynimden parça almak için bıçaklarınızı bileliyordunuz, şimdi de bana iş mi teklif ediyorsunuz?”

“Onlar biz değildik,” dedi. “O benim Şirket’im değildi. Biz o işler için var edilmedik ve böyle şeylere müsamaha göstermeyeceğiz. Hayır, Alfred, doğrudan bağlı çalışacaksın. Bunun

karşılığında en iyi eğitimleri almanı ve en güvenli ortamlarda yaşamayı sağlayacağım. On sekiz yaşına gelince de bizimle kalıp kalmama konusundaki kararı kendin vereceksin.”

“Bit yeniği nedir?”

“Zaman zaman... tehlikeleri olabilir. Ama böyle durumların üstesinden gelme konusunda ne kadar becerikli olduğunu defalarca ispatladın.”

“Ya Sofia? Beni yine kullanmak için aranıza almadığınızı nereden bileceğim?”

“Sofia” kelimesi ağzından çıkar çıkmaz gülüşü soldu. Sanki ışık düğmesine basılmış gibi oda birden karardı.

“Sofia öldü. Veriler sistemlerimizden silindi ve bütün numuneler yok edildi.”

“Bana bundan bahsedebilirdin. Şansın vardı. Sana Knoxville’de sorduğumda öyle bir şey olmadığını söylemiştin.”

“Sana böyle *biri* olmadığını söylediğimi hatırlıyorum.”

“Ah, en azından o konuda dürüstmüşsün. Peki şimdi bana dürüst davrandığınızı nereden bileceğim? Sana güvenebileceğimi nereden bileyim?”

“Bilemezsin, Alfred,” derken sesi hüzünlü çıkmıştı. “Senin güvenini kazanmak için çok az şey yaptık. Sana evet demek için bir neden veremem. Gerçekten sana dürüst olmam gerekirse, rollerimizi değiştirseydik ben rahatlıkla hayır derdim.”

“Peki, ben niye hayır demeyeyim?”

“Çünkü sen çok özelsin, ben senin kadar özel değilim.” Konuşurken kolumu okşadı. “Bütün hayatımı üzerinde çalışmaya adanmış halde ona hiç dokunamadım, Alfred, hele hele senin dokunduğun gibi asla.”

“Neye dokunamadın?” diye sordum ama neyi kastettiğini anlamıştım.

Elini omzuma koydu. “Sana bir sır vereceğim: Seni kıskanıyorum, Alfred Kropp. Bizler kutsal olana özlem duyarız.

Ona dokunmak için özlem duyarız. Onun bize dokunması için özlem duyarız. Bütün bu zaman boyunca ihanetlerle karşılaştın –Samuel, Nueve, Ashley ve Tanrı bilir kaç kişi daha– ama en sonunda soğuk, acımasız ve affetmeyen bu dünya için kendini feda etmeye hazırdın.”

“Şey,” dedim. “Önemli şeyler söz konusuysen şahsi meselelerimin araya girmesine izin vermem doğru olmazdı. Dünya kurtarılmaya değer olmasa BAPASIFÖ diye bir şey de olmazdı, değil mi?”

“O zaman cevabın olumlu mu?”

“Biraz düşünebilir miyim?”

“Elbette, istediğin kadar düşünebilirsin. Nueve’yle ilgili kararın verilmesine daha var.”

“Benim bu teklifi kabul etmemle Nueve’nin ne alakası var?”

“Er ya da geç, Alfred, yeni bir Ajan Dokuz atamak zorunda kalacağım.”

Sabırla, dediklerini anlamamı bekledi. Anladığımdan iyice emin olduktan sonra, “Beni Ajan Dokuz olarak mı eğiteceksin?” diye sordum.

“Bu iş için senden daha uygun birini düşünemiyorum. Hatta ironik bir şekilde, zaten bu görev için eğitim aldın sayılır.”

Hiçbir şey söylemedim. Elimi sıktı.

“Hemen cevap verme. Düşünmek için iki senen var. Şirket’in senin gibi insanlara ihtiyacı var, Alfred. Hedeflerimizin peşinden amansızca koşarken bazen gerçekten neyin önemli olduğunu unutuyoruz ama onca olup bitene rağmen sen bunu hiç unutmadın. Neyin önemli olduğunu yani. Bu çok az rastlanan bir özelliktir bu ve özellik olmasa, kuruluşumuz ve hatta bütün dünya yok olabilir.”

“Bana dünyayı kurtarmayı teklif ediyorsun galiba?”

“Öyle bile olsa,” dedi gülümseyerek. “Buna hazır mısın?”

• • •

Abby gittikten sonra bir hizmetli yemeğimi getirdi. Et suyuna çorba, çay ve tatsız tuzsuz krakerler. Yemeğimi bitirdikten sonra bir doktor gelip yaşamsal değerlerimi kontrol etti.

“Hey, seni tanıyorum,” dedim. “Sen *Pandora*’daki Dr. Watson’sın.”

“Adım Watson değil,” dedi.

“Biliyorum,” dedim. “Ama ben sana bu ismi vermiştim.”

“Böyle mi yaparsın?” diye sordu. “İnsanlara isim mi takarsın?”

“Boşlukları dolduruyordum,” dedim. “Hatırlarsan kışlar hakkında konuşmuştuk.”

“Senin kışın hakkında konuştuğumuzu hatırlamıyorum.”

“Sadece benim kışım değil.”

“Kimin kışı o zaman?”

“Aslında hiç kimsenin.”

“Kışlar hakkında felsefi bir sohbet mi yapıyorduk?”

“Neden ortasının yarık olduğunu bilmiyordum.”

“Bu konuyu çözüme kavuşturduk mu?”

“Biri gerçekten çok güldüğünde ‘gülmekten yarıldı’ deriz.”

“Bunu çok az insan biliyor ama doğduğumuzda kışımız yarık değildir. İçten gelen ilk kahkahamızla kışımız ikiye yarılır.”

O gittikten sonra gözlerimi kapayıp uyumaya çalıştım. Rüyamda görebileceğim şeyler konusunda biraz endişeliydim ama çok yorgundum.

Tam uyuklamak üzereydim ki kapının açıldığını ve ahşap zeminde yürüyen botların sesini duydum. Kim olduğunu anlamak için gözlerimi açmama gerek yoktu.

“Merhaba, Sam,” dedim.

Kapının yanında durdu.

“Girebilirsin,” dedim.

Yavaşça yatağın yanındaki iskemleye yaklaştı. Oturdu. Bana baktı.

“Sanırım beni o helikoptere tam zamanında yetiştirdin.”

“Şükürler olsun ki evet. Doktor tamamen iyileşeceğini söylüyor.”

“Abigail Smith’in ne söylediğini biliyor musun?”

Yavaşça ve kelimelerini dikkatlice seçerek cevap verdi:

“Bunu ikimiz de beklemiyorduk elbette. Ama çok ilginç bir teklif.”

“Ona güvenmek zorundayım.”

Başıyla onayladı. “Güveniyor musun?”

Biraz düşündüm. “Kahretsin, Sam, galiba şimdi vazgeçeceğime ölsem daha iyi.”

“Nueve pozisyonu için mücadele edecektir. Ve Ajan Dokuz’u kovmak pek kolay değildir. Hayat boyu sürecek bir görevdir.”

“Çok tuhaf,” dedim. “Bütün bunlar olmadan önce şu hayatta ne yapacağımı bilmiyordum ama Vekil Protokol Ajanı olmayacağım kesindi.”

“Bir VPA olmak, Sofia’nın tekrar ortaya çıkmasını engellemek için eline geçen en büyük fırsat olabilir.”

“Şeytanla savaşmak için şeytan mı olmalı?”

O karanlık köpek gözleriyle bana bakarken hem sevimli hem de hüzünlü görünüyordu.

“Nedense senden bir şeytan çıkacağını hiç sanmıyorum.” Sonra konuyu değiştirdi. “Seni görmek istedi.”

“Ashley mi?”

“Evet.”

“Onu görmeli miyim?”

“Şantajın en kötü şekli, Alfred. Eko Kampı’ndan kaçmandan sonra Nueve onu seni takip etmek için kullandı. Kızın hislerini suiistimal etti. Ashley sana zarar gelmesini hiçbir zaman istememişti.”

“Bana gerçeği söylemesi gerekirdi.”

“Bizi dehşete düşüren gerçeklerden kaçmaya meyilliyizdir.”

“Bu yüzden mi bana Sofia’dan bahsetmedin?”

Gözlerini kaçırdı. Ellerine, eksik parmaklarına baktım.

“Vosch’a hiçbir şey söylemedin, değil mi?” diye sordum.

“Parmaklarını kestği zaman bile hiçbir şey söylemedin.”

Boğazını temizledi. “Şirket’ten ayrıldığımda, beni ÖC 1031’e bağlayan yeminden kurtulmuş oldum. Yeni bir yemin ettim, seni bütün düşmanlarından koruyacağıma yemin ettim. Bu yemine asla karşı gelmeyeceğim, Alfred. Böylece yine güven konusuna geri dönüyoruz, değil mi?”

Hemen cevap vermedim. Bu VPA 9’lara has bir özellikti. “Bir eğitmene ihtiyacım olacak.”

Başıyla onayladı. “Kesinlikle.”

“İşin raconunu bilen, daha önce bu işi yapmış biri. Yapılması gereken ile doğru olan arasındaki yolu gösterecek biri.”

“Gizli tehlikelerle risklerin arasındaki ince patikayı gösterecek biri.”

“Çünkü doğru olan her zaman en önemlisidir.”

“Doğru olan her zaman en önemlisi olacaktır.”

Düşünmeye başladım. Onun dediklerini, kendi dediklerimi, şu ana kadar olanları ve ileride olabilecekleri düşündüm. Altın kapıyı, annemin saçının kokusunu, babamın boş gözçukurlarını hatta Bay Sansar’ın parmağındaki kanımı yalamasını düşündüm. Hayat kendi gölgenden kaçarken başına gelen şeyler olmamalıydı. Belki de melek o yüzden beni geri çekmişti: Ölmek istemiyordum çünkü dünyayı o kadar çok seviyordum ki onu kurtarmanın tek yolu benim ölmemdi. Knoxville’deyken Nueve’yle neden anlaşma yaptıysam, aynı nedenle ölmek istemiştım: Üzerinde adımın yazılı olduğu gölgeden kurtulmanın tek yolunun bu olduğunu

RICK YANCEY

düşünüyordum. Asıl sorun, ondan kaçamaz ya da saklanamazdınız, peki bu konuda ne yapabilirdiniz?

Bilmiyordum ama nereden başlayacağımı biliyordum. Jourdain'i, Ashley'yi ve Samuel'i kurtarmak için kestiğim elimle dizine pat pat vurdum.

“Seni affediyorum, Sam,” dedim.

“En önemlisi de bu zaten,” dedi.

